

ANCHETA NOASTRĂ DESPRE MAFIA DIN SATU-MARE ÎN ATENȚIA PRIMULUI MINISTRU

pag. 7

Flacăra

Fondată în 1911 NR. 30 29 iulie-4 august 1992 ANUL LXXXI

- știri
- evenimente
- anchete
- reportaje
- interviuri
- opinii
- polemici

Flacăra nu se va stinge

Din ianuarie 1990, când am fost ales în fruntea **Publicațiilor Flacăra**, am avut parte de numeroase bătălii împotriva celor care încercau, mai mult sau mai puțin elegant, mai mult sau mai puțin fățiș, să ne interzică.

Îmi amintesc de un februarie 1990 când, în fața premierului de atunci, n-am acceptat ca **Flacăra** să devină organ al F.S.N., aleasă în acest scop datorită popularității ei. Astăzi am fi avut tipografie, am fi avut salarii mari. **Dar am preferat să fim noi înșine!**

Înainte de a dori să devină proprietarul **Tineretului liber**, dl Lucian Cornescu ne-a făcut nouă — și încă ne mai face! — o curte asiduă.

Afaceriști străini au încercat să pătrundă pe piața românească prin noi, momindu-ne cu promisiuni ispititoare.

Se zice că Adrian Păunescu s-ar fi jurat să pună din nou mîna pe **Publicațiile Flacăra**, oricît l-ar costa.

Trustul Expres se arată interesat să desființeze **Flacăra** și să păstreze numai **Rebusul**, pe care să și-l agațe la butonieră ca pe o floare rară.

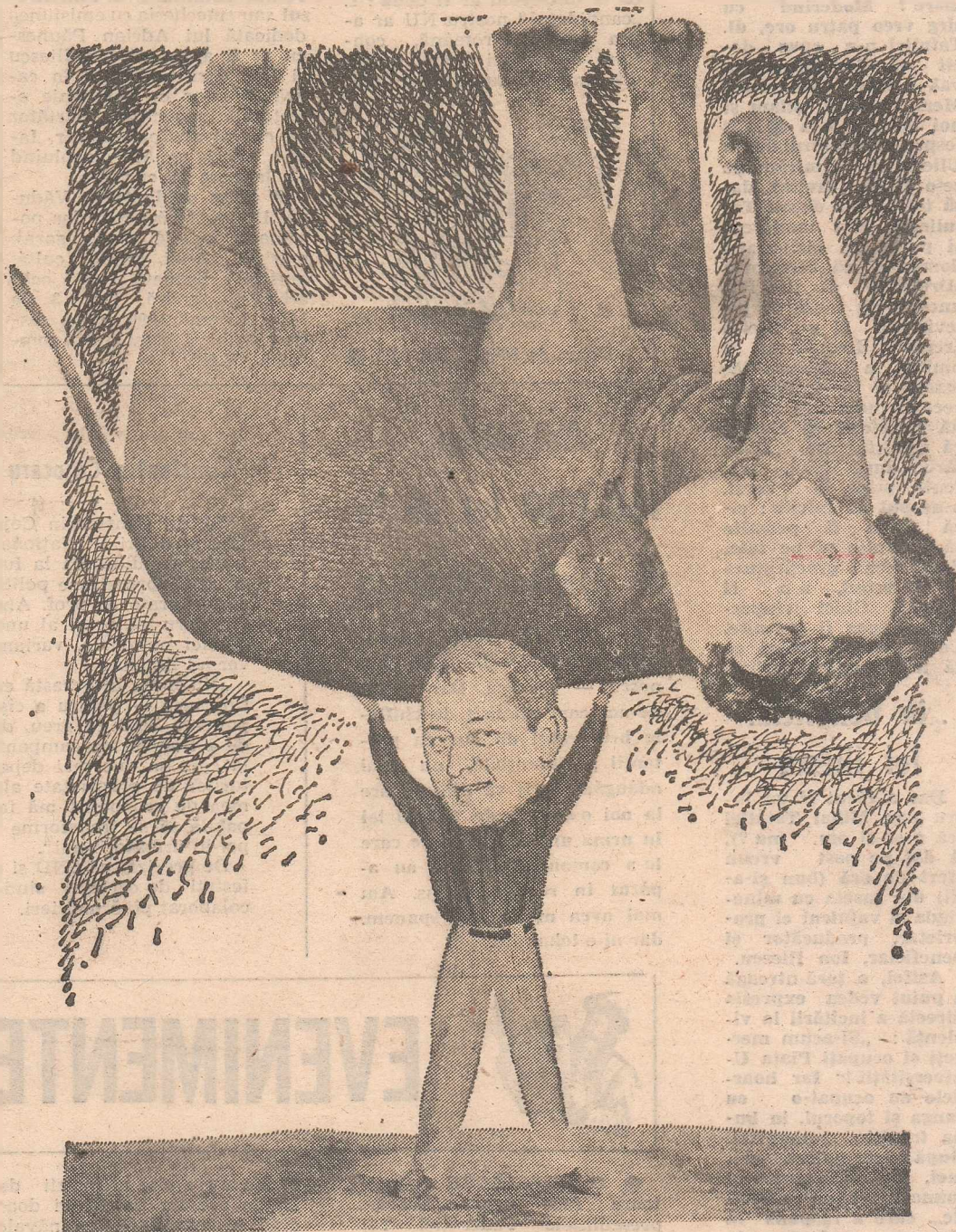
Și totuși, pînă acum, nu le-a mers. Oricîte bețe în roate ne-au pus. Oricît au plătit pe difuzori să nu ne difuzeze, pe tipografi să nu ne tipărească, pe diverși administratori de-ai noștri să ne administreze strîmb.

De fiecare dată au fost oameni care li s-au opus, cu energia și talentul lor, și le-au dejucat planurile. De fiecare dată, cititorii noștri fideli au fost de partea noastră, dovedind că, într-adevăr, „puterea noastră e puterea cititorilor noștri”.

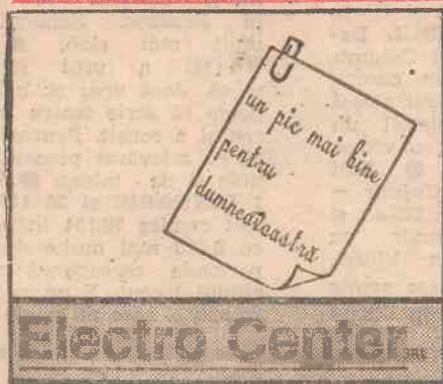
Astăzi, cei de la **Flacăra** pornesc la drum conduși de un alt redactor șef, Liviu Timbus, cel mai vechi om din redacție, dar, în același timp, un om cu deschidere spre nou. În continuare credincioși legămîntului pe care l-am făcut în urma jertfei din decembrie '89, de a rămîne independenți, de a fi numai în slujba adevărului și a dreptății.

GEORGE ARION

A ÎNCEPUT OLIMPIADA

Primul nostru campion — Mihai Tatulici

REPORTAJ PERICULOS

Sase ore printre berfașii
din Rahova și Ferentari

pag. 8

OMUL DE CARE SE TEMEAU
CEAUȘEȘTII

pag. 12

ORORI

Carne de om vîndută
pe pieteile rusești

pag. 14

ICOANĂ FĂCĂTOARE DE MINUNI
„Am atins-o și m-am făcut bine”

pag. 11

POLITICĂ

Birfă, zvon,
manipulare...

Cei 4 pentru (noi) toți ne cheamă iarăși pe programul 2. Bună treabă. După episodul omagial cu Păunescu, ar fi fost nimerit chiar programul 14! ● Cucerit teribil de personalitatea bardului cică înălăcrimat, dl Tatulici perseverează cu d-nii Sergiu Andon și Stelian Moțiu, pe care „uită” fascinat să-i întrebe: 1. Ce au scris în „Adevărul” și în „Azi” despre mineriada din iunie? 2. Articolele lor laudative despre abjecția criminală a cohortelor cu bite și tirnăcoape constituie informare sau dezinformare? Moderind cu sirg vreo patru ore, dl. Tatulici n-a spus decât că dezinformarea, val, e tare nesănătoasă. Mersi, tocmai știam și noi chestia asta ● Cit despre ascultătorul domn Ulieru, ne și mirăm de ce-o fi fost invitat, dacă tot nu s-a obosit Tatuliciul să-l modereze și pe el un pic. Slavă domnului că directorul „Dreptății”, dl. Ilie Păunescu, nu e om de televiziune și n-a-nțeles „regia”; domnia sa a umblat la întrebări tăioase și la indignare, ceea ce ne-a uns și nouă sufletelul ● Numai că sereistul are fibră tare; după două, trei fente, prins în corzi, a-nceput să mirie: cică legea îl permite să-l asculte și pe tata, dacă vrea procuratura (o fi vrind, n-o fi vrind? Ghici ciuper-că!). Legea îi permite, Cotroceniul îi indică, ce să mai lungim vorba...

...în beneficiul
lui Iliescu

Dar a făcut și un lucru bun Mihai Tatulici (că e și el om, nu?). A dat pe post vreun sfert de oră (bun și-a-tit) din caseta cu mineriada și vajnicul ei proprietar, producător și beneficiar, Ion Iliescu.

Astfel, o țară-ntrăgă a putut vedea expresia directă a înecării la violență: „Și-acum mergeți și ocupați Piața Universității!” Iar hoardele au ocupat-o cu ranga și toporul, în buna tradiție comunistă. După înfăptuirea crimei, „...detașamentul muncitoresc de nădejde... care a răspuns la chemare... mai ales la greu... cu o înaltă conștiință civică și patriotică...” (!!!) s-a dus buluc la tăcut să raporteze cu mindrie. Felicitările, masa și dansul au durat vreo trei zile...

N.n.: Citatele de mai sus îi aparțin lui Iliescu. Pe vecie. El este autorul. S-a spus de o mie de ori și nu e destul. Nu e destul! Omul acesta candidează la președinția țării! Incredibil!!

EUGEN CHIROVICI ■

Cutia cu zvonuri

Câmpeanu are
un post de radio
clandestin?

Gurile bogate sușotesc: „Dl. Câmpeanu și-a făcut un post de radio clandestin pe strada Băteștei, numărul 10”. Deși sună ca pe vremea odișilor, trebuie să recunoaștem că acest lucru nu este exclus. (M.T.)

Lucian Cornescu
poate candida
la președinție?

Întrebarea nu este deloc retorică sau bombastică, ea aparținând Comitetului de Inițiativă pentru Salvarea PSDT, constituit de persoanele recent excluse din acest partid: Vasile Nedelcu, Florian Dragomir, Doina Nedelcu-Tănase, Vasile Mircea.

Cauzele imposibilității de a candida la fotoliul capitonat de la Cotroceni ar fi două: 1. „candidatul” nostru NU ar avea cetățenia română, conform afirmației celor patru disidenți; 2. nu ar avea banii

Desen de MIHAI ZGUBEA ■

Așteptăm

180.000 lei de la
dl. Lucian Cornescu

În numărul trecut promiteam o revenire la cazul Cornescu — Flacăra. Dar cum ne-am cam plictisit de chiflele brutarului de aur cu pretenții prezidențiale, nu mai adăugăm decât că dînsul are la noi o datorie de 180.000 lei în urma unor reclame pe care le-a comandat și care au apărut în revista Rebus. Am mai avea multe să-i spunem, dar ni-e lehamite.

● O PRECIZARE: năucitoare face Lazăr Baroga, președintele Federației române de haltere, în „Cuvîntul”: „Probabil că lumea care cunoaște mai puțin situația își închipuie că acest sport dăunează potenței. Vă răspund foarte clar și răspicat că aceasta nu afectează cu absolut nimic viața sexuală. Chiar dimpotrivă”. În sfîrșit, un lucru spus clar și răspicat după revoluție: cu un antrenament de 20 tone pe zi apetitul nostru sexual va fi dimpotrivă. ● ZIARUL INCULPAT „Azi” scrie că „poziția reală a F.S.N. este de centru cu unele asimetrrii de stînga”. Pro-

necesari desfășurării campaniei electorale.

Cît privește cetățenia dlui Lucian Cornescu, nu ne pronunțăm, neavînd (încă) datele respective, dar în legătură cu milioanele pe care le-ar deține putem afirma, în deplină cunoștință de cauză, că salariiții firmelor sale din România abia își primesc banii. Gurile rele spun că dra (?) Graziela Bărlă ar fi păpat gospodărește din averea dlui Cornescu. Se înțelege, contra serviciu... (L.T.)

● Una veselă: gurile zîmbitoare spun că Patricia Kaas n-ar fi venit la Brașov doar pentru a participa la Cerbul de aur, ci și pentru a-și oferi serviciile pentru postul de purtătoare de cuvînt a Guvernului. Că a fost sau nu testată, nu se știe. Cert este că, după plecarea celebrei cîntărețe, Guvernul a anunțat că a apărut a doua purtătoare de cuvînt. ● Una de ținut minte: guri deloc zîmbitoare spun că pentru alegerile din septembrie se preconizează o alianță a forțelor conservatoare. Cătelea ar fi vorba de un Bloc al Alianței Democratice din care urmează să facă parte FDSN, PUNR, PDAR și PRM. În loc de BAD noi i-am zice Convenția Totalitară. ● Chichirezul sau smecheria cu emisiunea dedicată lui Adrian Păunescu ar fi aceea că Ion Iliescu și l-ar dori pe poetul în cauză director de campanie electorală, sau chiar purtător de cuvînt al Cotrocenilor. Iată-l, deci, pe A.P. evoluînd de la porc la cucuvea.

● Mica publicitate: Văduvă, 19 ani, fără copii, dar posesoare de vilă, curte, garaj, masină Audi, caldă, cultă, sensibilă, brunetă, înaltă, ochi albaștri, tandră, locuiește la Miss Litoral 1990, vînd discuri vechi și baterie dus completă. (V.N.)

Ferma animalelor

VADIM SHOW

Stresantele conferințe de presă organizate de P.R.M. ridică pentru ziarist obstacole și riscuri serioase. Acestea constau în faptul că tov. Vadim nu permite participarea în corpore a publicațiilor bucureștene. Accesul în sala conferinței de presă este condiționat de orientarea politică a ziarului pe care îl reprezintă și nicidecum de dorința liderului PRM de a informa opinia publică în legătură cu acțiunile sale. Indivizi cu o solidă constituție fizică păzesc intrarea în sală și așa se face că invectivele și enormitățile corpulentului șef de partid sînt debitate și consemnate în familia presei de stînga: „Socialistul”, „Românul”, „Săptămîna”, „Europa”, „Totuși iubirea”, „Dîmineață” etc.

La o astfel de conferință de presă am reușit și eu să particip, prin înșelarea vigilenței cerberilor PRM. Efor-

tul mi-a fost răsplătit de spectacolul tovarășului C. V. Tudor, dezlănțuit împotriva opoziției și a Occidentului, principalii vinovați — în concepția sa — de actuala situație a României.

C. V. Tudor s-a arătat profund îngrijorat de participarea observatorilor naționali și internaționali la alegerile de la 27 septembrie a.c. și a cerut scoaterea acestora în afara legii. Cît despre alianța PRM—FDSN numai cuvinte de bine. Nici nu se putea altfel!

În rest, tunete și fulgere împotriva Convenției Democratice, a dlui Emil Constantinescu, gesturi deplasate, grimase îngrozitoare, priviri tulburate de ură, „argumente” de tip securist, adularea președintelui Ion Iliescu și multe altele asemenea. Un adevărat show.

NICOLAE PREPELIȚA ■

Va ride lumea domnilor

EXAMENE CU BÎZDÎC

După ce și-a dat jos de la piept insigna de senator și după ce i-a fost refuzat de două ori titlul de profesor universitar de către Senatul Facultății de Drept, dl conf. dr. Antonie Iorgovan a început examinarea studenților în sesiunea de vară; toate bune și frumoase, numai că, ieșindu-și din fire, a început să „pice” în serie înșeușii ai cursurilor fără frecvență.

Unii dintre ei, cunoscînd valoarea propriilor lucrări, au contestat rezultatele, solicitînd o reverificare. Aceasta a fost realizată de șeful catedrei de drept public, dl Ioan Muraru, colegul dlui Iorgovan de la Curtea Constituțională. Dl Muraru a considerat că lucrările au fost corect notate. Coleg la coleg nu-și scoate ochii, nu?

Să mai spunem că dl Antonie Iorgovan făcea în timpul cursurilor propagandă FDSN — deși învățămîntul este apolitic — în condițiile în care nu a reușit să-și parcurgă întreaga materie. Vivat profesoraie! (N.P.)

PRECIZARE

Publicînd o însemnare despre „demisia” domnului I.D. Goia, Cristina Darmina Iamandi s-a dovedit a fi o neprețuită în documentar, ori inabilă în scris, ori pur și simplu răuvoitoare față de noi. Oricum o fi fost, regretăm că am găzduit-o uneori în paginile noastre. Nu vom recidiva. Pornind de la un fapt real, juna reporteriță și-a permis să fabuleze după propriile reprezentări.

LUCIAN TUDORANCEA ■

EVENIMENTE MARI ...

blema nu e cîte asimetrrii de stînga are un partid, ci doar cînd le manifestă. La năvale și mineriade, F.S.N.-ul a fost atît de asimetric încît nu i-a lipsit mult să rămînă strîmb, cu pareză ideologică. ● SE POVESTEȘTE prin unele ziare că, umblînd într-o zi prin actele contabile ale afacerilor Cataramă, proprietarul afacerilor, domnul fost ministru Cataramă, a descoperit că Dinu Patriciu i-ar datoră 5 milioane. Pur și simplu domnul Cataramă n-a băgat de seamă că avea în buzunar 5 milioane mai puțin. A dracului mai e economia asta de piață la demnitarii unici ai guvernului Roman. Oare cu cîți bani de

coșniță merge la piață doamna Cataramă? Cred că ia în poșetă vreo zece milioane, să aibă de morcovi și cartofi sirieni incolțiți gata. ● SEMNUL ELECTORAL al celei mai recente așchii din PNL — aripa tinăreă e un cal cu domnii Policrat și Klaps în gură. ● INGINERUL David Ciocan din satul Columb, județul Dolj, are un curcan care de curînd a căzut cloșcă pe 30 de ouă. E probabil un curcan care a făcut o vreme haltere și s-a lăsat. ● DOI PREOȚI beți din Cujmir — Mehedinți, pe nume Daia și Pilănoiu, l-au palmuit pe viceprimarul Toma Viorel. Protocolul duhovnicesc spune că pentru o bătaie în toată

regula trebuie mobilizat un sobor. Dacă aici nu e mîna destinului, atunci nu mai e nicăieri: un popă bețivan se cheamă Pilănoiu. ● LA MAGAZINUL ALIMENTAR de lingă televiziune pot fi văzuți, din cînd în cînd, barosarii de ieri stînd spășiți la coadă „la produse”. Fostul vice prim-ministru Ianoș Fazekas intra marți, 21 iulie, orele 13,30 în economia de piață holbîndu-se cu multă demnitate la preful salamului de Sibiu, în vreme ce mai mulți cetățeni se holbau la Fazekas. Salamul era mult mai slab. ● IOARAȚIU a vrut să arate că, dacă vrea cu adevărat, poate să scrie teatru mediu-cru și a reușit. Pentru o piesă cu adevărat proastă e nevoie și de talent. ● ÎNTRE 1 IANUARIE și 30 Iunie au fost comise 78.151 infracțiuni, cu 8.418 mai multe decît în perioada corespunzătoare a anului trecut. E un succes al tranziției care nu poate fi mi-

Atac la baionetă

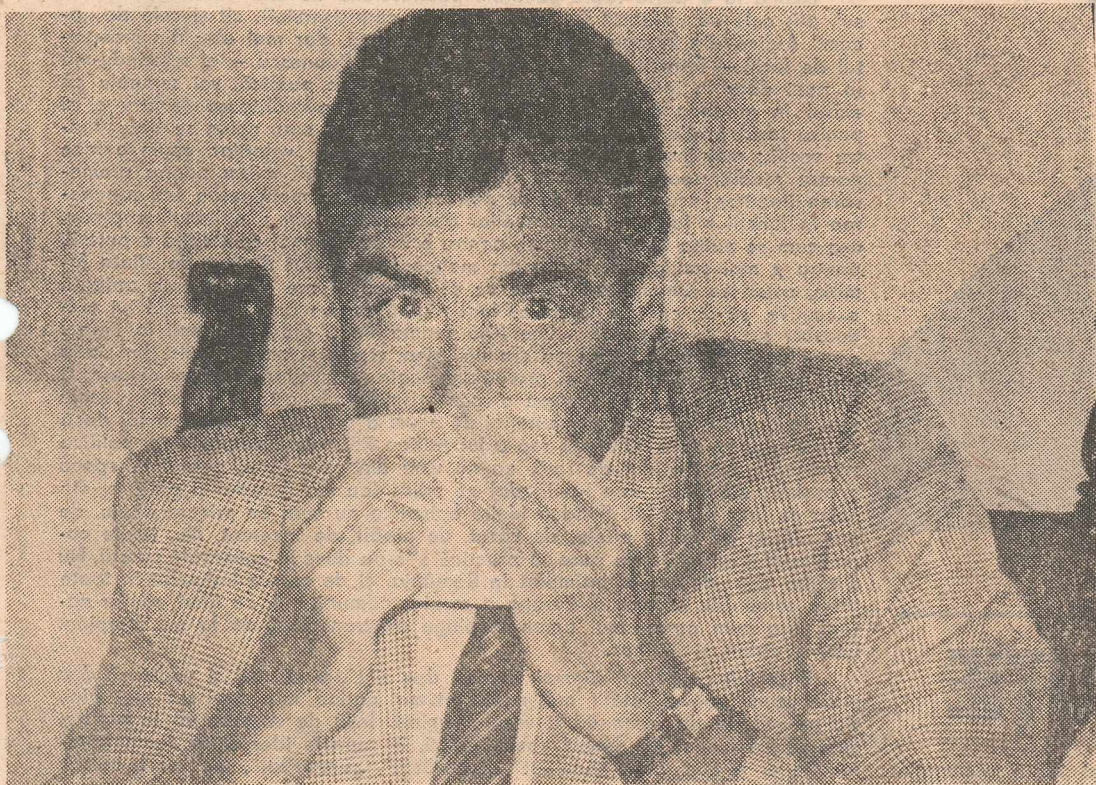
PETRE ROMAN MINTE!

Acum câteva zile, la o conferință de presă desfășurată la sediul FSN, domnul Petre Roman a întârziat aproximativ 10-15 minute. Nu s-a făcut, de bună seamă, gaură în cer. Precipitat și cerindu-și scuze, cum bine i se cade unui om civilizat, domnul Petre Roman a anunțat că nu

are nimic special de spus, drept pentru care, a precizat domnului, așteaptă întrebări. Întrebările au început să curgă. De-aș fi fost acolo, l-aș fi întrebat dacă are curajul, ca să nu-i spun tupeu, să afirme pe postul nostru de televiziune, așa cum a făcut-o la emisiunea „Pe divan” a unui canal de televiziune din Franța, că tatăl său, Walter Roman este german. Poate că numele de Neulander poate să le sune francezilor ca un veritabil nume german. Dar nouă, nu. Mai mult decât atât, în cadrul aceleiași emisiuni, domnul Petre Roman le-a mai declarat telespectatorilor francezi că tatăl său, și în general familia Roman, au fost prizonieri de comuniști din România. Minciună mai sfruntată nu cred să fi rostit vreodată domnul Petre Roman. Că telespectatorii francezi știu cam tot atât des-

pre dedesubturile fostei nomenclaturi din România, cam câte știm noi despre, să zicem, Thailanda, asta e treaba lor. Că domnul Petre Roman le toarnă gogoși cu nemiluită, iar dinșii le gustă și le digeră, asta e treaba lor, inclusiv a domnului Petre Roman. Nu ne-ar mira dacă, aplicând aceeași stranie diplomatie, domnul Ion Iliescu va declara la cine știe care post de televiziune din lume că dînsul n-a avut niciodată nici un fel de legătură cu PCR, așa cum domnul Virgil Măgureanu ne-a și declarat, acum un an și ceva, că n-a avut nici o legătură cu Securitatea română. Minciuni, minciuni, minciuni! Penibile, ridicole, jalnice minciuni! Dar să revenim: are domnul Petre Roman curajul și tupeul, ba chiar și neobrăzarea, să-i spună telespectatorului român ceea ce i-a spus telespectatorului francez ???

VICTOR NIȚĂ

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

În dezacord cu purtătorul de cuvînt al regelui Mihai

Domnul Mircea Ciobanu, purtătorul de cuvînt al Casei Regale la București, amendează graba unor luări de poziții față de propunerea ofensatoare și de prost gust a lui Radu Câmpeanu. În opinia domnului Ciobanu, graba aceasta presupune temerea și neîncrederea prietenilor ideii monarhiste în opinia și răspunsul Suveranului — și acest lucru ar fi, într-adevăr, amendabil. Dar reacția celor ce-și iubesc Regele și Patria are ca suport tocmai atașamentul față de ideea monarhistă și iubirea pentru Regele Mihai. A conferi respectivei ofense și diversuni greutatea unei propuneri politice serioase, la care Majestatea Sa trebuie să răs-

pundă fără ca noi să subliniem caracterul deplăsat (spre piraterie) al propunerii eminate de la PNL, înseamnă o scăpare stingace și o evident neintenționată invitație la... liniștea noastră.

Termenii și momentul răspunsului de la Versoix, așa cum ne așteptam și nu ne-am îndoit nici o clipă, respiră demnitatea și înălțimea senină a Suveranului. Deopotrivă legitimă este și reacția celor ce-L iubesc; iar sentimentele noastre se exprimă prin cuvinte, nu printre cuvinte. Cu toată dragostea, distins domnule Ciobanu, nu suntem de acord.

EUGEN CHIROVICI

nimalizat, singura problemă fiind aceea că închisorile din România, cu o capacitate de numai 30.000 de locuri (în paturi) adăpostesc peste 43.000 deținuți (adică 13.000 în piccioare?). Ca o primă măsură de urgență, s-a decis privatizarea generală a hoților de toate calibrele, dar ca să existe totuși o deosebire între cei care jefuiesc și cei care sînt jefuiți, buticurile și market-urile sînt dotate cu gratii. ● **MER-UL O DĂ** încă o dată în per declarînd, prin biroul său de presă: „cedarea lui Radu Câmpeanu în cursa prezidențială în favoarea lui Mihai I dovedește maturitate politică”. Maturitatea celui care nu ajunge la mer și zice că-i acru. ● **O ALTA** dare în per o săvîrșesc ecologiștii noștri de trei lulele (niște nățărai care au decis că o plănă curată se face cu prețul unei Români murdare și la un beneficiu net de 30 de arginți) amăgindu-l pe Mircea

Druc cu sprijinul a 20 de organizații. Dacă e vorba de organizații și partide, numai la mine în bloc funcționează vreo patru, cu cite un membru fiecare. La 27 septembrie se va vota pentru sau contra Ion Iliescu. Restul, cum zice poetul, e numai ecologie. ● **GADHAFI** i-a trimis flori Papei. Florile au fost verificate de grupa de mirositori care căutau bombe și otrăvuri în buchetele trimise din dragoste de cirmaci și sarcină de partid (unde e dragoste se lasă cu sarcină) Elenei împușcată, de ziua ei. România a avut cei mai buni mirositori de buchete omagiale din lume. Oare cu ce se vor fi îndelețnicind domni? ● **TINERETUL LIBER** propune un nou vindecător, „tămăduitorul din Oradea”, fostul sportiv și campion de alergări pe distanțe lungi Gh. Motorca. Acesta rezolvă cu ceaiuri o serie de suferințe banale: cancere, psoriazis, paralizii.

Pentru gripe, bube dulci și amigdalite fondistul tămăduitor își trimite pacienții la medic. Pînă nu de mult, „Flacăra” vindea definitiv de cancer, prin echipa ei de tămăduitori, zeci de nefericiți, dintre care numai la noi în redacție au murit trei. ● **ȘTIRE PROASTĂ**: Marian Munteanu nu candidează la președinție. O știre bună: nici eu. ● **DIN „EVENIMENTUL ZILEI”** aflăm că prefectul F.D.S.N. al județului Bacău, domnul (că domn e!) Viorel Hrebenciuc s-a repezit să-l sugrume pe senatorul F.S.N. Mihăiță Postolache în momentul în care senatorul a început să-l pîrască pe prefect la șeful de cabinet al primului ministru. Domnul Hrebenciuc n-a fost informat, probabil, că astfel de treburi se rezolvă mai simplu cu bătașorul de șnițele. Dacă nu cîtește decît presa F.D.S.N.!

Cealaltă e mai instructivă. ● **O NENOROCIRE** nu vine niciodată singură. După zvonurile care dau ca sigură retragerea domnului Zambra din cursa pentru Cotroceni, din anturajul domnului Popilean răzbesc știri asemănătoare. Cursul dolarului crește cu 1,85%, cursul candidaturilor la președinție înregistrează o stagnare neliniștitoare. ● **CU CITE SE VÎND** apartamentele din București? Nu pe lei, ci pe dolari, firește! În Centrul Civic, două camere — 28.000; 4 camere pe Moșilor 35.000; 3 camere în zona Parcul Tineretului — 25.000; în zona Mi-

niș — 15.000 pentru 3 camere. În Drumul Taberei (centru), prețul scade la 8.000 dolari — 3 camere. În Drumul Taberei (margine) prețul coboară la 5.000 dolari. Mai departe, locatarii plătesc cite 30 dolari de apartament numai ca să scape de ele: conțin țigani, gîndaci, nu conțin apă și canalizare. O precizare: e vorba de prețuri cerute de proprietari, fiindcă americanii care vor să-și cumpere cu 35.000 de dolari un apartament cu două camere nu așteaptă pînă în România. Gătesc mai ieftine în S.U.A.

TUDOR OCTAVIAN

POLITICĂ

CRONICA DE TREI MINUTE

● Campania electorală românească a început la Versoix, în Elveția. ● Simbătă, au cerut audiență la Rege liberalii bătrîni, cu Beșe și Bedros în formație. ● Duminică dimineața a fost primit de Majestatea Sa dl Corneliu Coposu. ● Ce-au vorbit cu Suveranul nu e greu de bănuț. ● Și nici ce-a răspuns Regele care va rămîne ceea ce-a fost de la Dumnezeu: Rege. ● Președintele s-a aflat, la rîndu-i, la curți regale, în Kuweit. ● Strălucirea Regilor face ravagii printre republicani... ● Dovadă că reforma în politică merge tot atât de greu cit cea din economie. ● Lucru valabil și pentru noua nomenclatură de la Chișinău care în ultimul timp s-a tras și mai mult sub umbrela Moscovei. ● Dar care Moscova, aceasta-i întrebarea, în condițiile în care pe strada Arbat din capitala tuturor Rusiilor poți cumpăra la liber o legitimație de KGB-ist. ● Între timp, SRI-ul nostru cel de toate zilele își continuă nestingherit indeletnicirile, dorind să aibă în posesie — curiozitate profesională! — situația celor care vor să o ia pe calea capitalului. Tot Kremlinu-i fruntea... ● Departamentul Administrației Publice Locale se declară foarte supărat în legătură cu afirmația potrivit căreia prefectul de Buzău, dl Nicolae Gubandru, dispune ca țărani să fie reinscriși în ceapeuri. ● FSN-ul domnului Petre Roman n-a furnizat nici o surpriză în privința candidatului său la președinție, presa bătînd drumul Brașovului aproximativ degeaba. ● Nici UDMR-ul domnului Domokos Geza n-a surprins pe ziaristi, declarînd că schimbările de prefecti din Harghita și Covasna au la bază motive etnice. ● Evident, schimbările apar ca neînsprite și riscante atîta timp cit nu se spune întreg adevărul despre cei doi prefecti unguri demisi. Se jucau ei cu focul și ii e jenă guvernului să ne spună? ● Pofind la vilele de la Neptun ale PCR, dl (tov) Ioan Popescu, lider al organizației PSM Constanța, se află cazat, fără voia sa, se înțelege, de mai multă vreme, la închisoarea de la Poarta Albă. ● După spusele unui șef al țiganilor — care-și spun cu grație romi — dl prof. univ. Oliviu Gherman, șef al FDSN-ului, n-are electorat în județul său Dolj „decît soția, bucătăreasa și încă 6 oameni”. Cine-or fi cei 6? ● Prin nedesemnarea domnului Victor Babiuc drept candidat unic al FSN la președinția României, Ministerul de Interne rămîne închis pentru partidul actualului președinte. ● FDSN-ul ia în discuție, în eventualitatea ajungerii sale la guvernare, schimbarea statutului titlurilor de proprietate. Ceva de felul bine știut: proprietari-producători-beneficiari. ● Înghesuială mare dinspre români în Partidul Radical Transnațional. O plimbare la Roma sau alurea e oricînd bine venită, chiar dacă e pe banii Matiei. ● Dl Constantin Cojocaru — un economist tot atât de generos și de logic precum dl Anghel Rugină — a trecut la un nou salt dialectic, înființînd un bloc electoral. ● Francezii au prins gustul leilor. Cine merge în Franța trebuie să plătească și un peșceș de 25.000 lei ca asigurare pentru caz de boală. Prevederea este mama oricărei afaceri, se știe doar... ● Generalul Victor Stănculescu umblă cu arme albe și, pentru a fi sigur că le va avea întotdeauna la îndemînă, își va amplasa o fabrică de bricege. ● Alt domn general de la Revoluție, pre numele său Nicolae Militaru, va candida la președinție, susțin cei din Bălești-Gorj, tovarăși de joacă din fericita copilărie a militarului. ● Bîntuind prin Dolj, dl Radu Câmpeanu s-a dovedit a fi un zelos membru al PDAR, fiind alături de toți cei care evocă virtuțile colhozului și ale sovhozului. ● Salariul mediu în România este de 45 de dolari pe lună — mai puțin decît cîștigă un occidental într-o zi. Suma este incredibilă și ar putea fi mai mare, susțin unii, dacă toți am sta cu miinile în sin.

EUGEN MIHĂESCU

..EVENIMENTE MICI

Am dorit, în 1979, să scriu o carte despre și cu Adrian Păunescu. Intenția mea n-a fost dusă la bun sfârșit. Au rămas însă mai multe zeci de pagini, strinse într-un dosar, din care am cules câteva pentru a le face știute tuturor celor interesați de unul din cele mai controversate cazuri ale literaturii și istoriei noastre contemporane. Un caz despre care neavind cum să spun, întregul adevăr, prefer să-l las pe alții să se pronunțe.

RADIOGRAFIA UNUI INTERVIU

STRANIA INVOLUȚIE

Rareori cineva spune, de bunăvoie și nesilit de nimeni, într-o intervenție publică, așa cum este și un interviu, ceva rău („autocritic”, cum se zicea mai de mult) despre sine. Cu atât mai puțin ar fi fost dispus s-o facă poetul Adrian Păunescu, ale cărui luări de cuvânt sunt, toate, dacă nu de-a dreptul autopenegirice, în orice caz, perpetui, energice și stăruitoare pledoarii pro domo sua. Interviul pe care-l publicăm în acest număr al FLACĂREI, realizat de George Arion în urmă cu mai bine de 13 ani, nu face excepție. Dimpotrivă. Citindu-l, aflăm multe din cele pe care Adrian Păunescu vrea să le știe lumea despre el: cum a fost cu glorioasele lui venituri și lucrări la Amfiteatrul, România literară, Luceafărul, Flacăra; cum a debutat el un întreg contingent de viitori mari scriitori; cum s-a bătut cu mai-marii zilei, în frunte cu Nicolae Ceaușescu, pentru propășirea literaturii române din epoca de aur, pentru drepturile scriitorilor, pentru libertatea de expresie; cât de harnic, de priceput, de cinstit, de inteligent, de curajos, de bățios, de răz-bătător, de dezinteresat și așa mai departe este el. În totului-tot, interviul

îi este favorabil lui Adrian Păunescu și probabil că poetul l-ar semna cu miinile-amindouă și azi. În acest caz, se pune întrebarea: de ce l-am publicat? Numai pentru a-i da prilejul lui Adrian Păunescu să-și pledeze încă o dată cauza, să-și expună încă o dată părerea, fie și folosind texte mai vechi?

În realitate, citit cu atenție, interviul mai spune și altele. N-am să mă opresc la faptul că pe parcursul dialogului poetului îi scapă și afirmații care nu-l avantajează, fapte care pun în lumină pofta lui de putere, lupta lui pentru putere, ambiția de a parveni, de a fi mereu în față, natura lui acaparatoare și dominatoare, absența din sistemul său de gândire și din comportamentul său a celui mai mărunț rudiment de modestie, părerea grozavă pe care o are despre sine și o greu disimulată desconsiderare a restului lumii și altele. Trec la aspectul esențial: în acest interviu, concepția poetului Adrian Păunescu despre mersul înainte al societății, despre progres, despre ce este comunismul și ce vrea el, despre cum să facem comunismul, despre dacă este bine să facem comunismul (și nu este cumva mai înțelept să ne mulțumim cu, io, acolo, un socialism, care are avantajul că este totuși ceva concret, după formula de la Cezar Bolliac citire, nerostită, dar precis avută în minte de Adrian Păunescu: „Mai dați cer pe la ciocoi / Și pământ la de-alde noi!”), despre oamenii care trebuie să se afle la cîrmă și despre altele este mult mai nuanțată, mai „înaintată”, mai „progresistă”, mai „revoluționară” decît concepția de astăzi a poetului în toate problemele enumerate. Este adevărat, pe lângă acest interviu, există texte păunesciene, din chiar acel moment, de mai înainte sau de după el, în care adukarea Ceaușeștilor și a regimului lor este așa de jenantă, încît textele respective sunt insuportabile, de necitit. Eu însă nu pe acestea le am în vedere, ci pe acelea care, la fel ca și interviul pe care-l publicăm, deși vulnerabile și ele în mare măsură, relevă totuși, ținînd cont de uzura timpului și schimbînd tot ce este de schimbat, un Păunescu înscris pe orbita progresului.

Lăsînd la o parte toate păcatele păunesciene de altă natură decît scri-sul, atît cele de „atunci” (adică din timpul ceaușismului), cît și cele de „a-cum” (adică din întreaga epocă postdecembristă, dar mai ales din momen-tul de față) — intrucît nu fac nici o monografie Păunescu —, și referindu-mă la poet doar în ipostaza lui de făcător de opinie publică, voi semnala că există în gândirea lui o curioasă, neașteptată și păgubitoare (pentru el și pentru țară) involuție. Mai înainte se bătea pentru nou, acum se bate pen-tru vechi; mai înainte se lupta pentru impunerea valorilor, acum o face pentru reabilitarea și revenirea foștilor; mai de mult milita pentru promo-varea tinerilor, acum se dă de ceasul, morții pentru menținerea sau repune-rea în funcții a fosilelor, a oamenilor defunctului regim; mai înainte pleda, așa cum se putea face pe atunci, pentru o împărțire mai echitabilă a puterii, pentru a mai smulge cite ceva din monopolul absolut deținut de sfînta fa-milie, acum se lamentează că de ce dl Iliescu nu are și suficiente atribuții executive, că de ce este totuși cu mai puțină putere decît defunctul lui pre-decesor ș.a.m.d. Se poate spune fără teama de a greși că dacă în timpul comunismului Adrian Păunescu era un latent și secret anticomunist (în ciuda unei gălăgioase, interesate și profitabile pentru el susțineri), acum el este, și pe față, și pe dos, un nostalgic al comunismului. În asta și consistă esența reacționară a concepției și prestației de acum a poetului. În consecință, dacă se poate vorbi de o influență rea a lui Adrian Păunescu asupra vieții politice românești în momentul de față, ea nu vine din ce-a făcut poetul în epoca ceaușistă, din cît de tare l-a lăudat pe odios (au mai făcut-o și alții), ci din ceea ce face el astăzi. Fiindcă ideile bolșevice nu sunt ca oricare altele, de pus alături de multe altele, de văzut, de pipăit, de încercat. Nu, ideile comunismului au fost deja puse în practică și s-au dovedit catastrofă curată. Nu e vorba doar de ce s-a întîmplat în România, ci de ce s-a întîmplat în toate țările comuniste europene. Europa a respins comunismul, ca fiind contra naturii, așa cum organismul uman respinge un transplant de la un scorpion. Corp și străin, și veninos.

E posibil ca poetul să mai vrea să dea și chiar să mai și poată să dea și de acum înainte bățalii, mai multe ori mai puțin, mai mari sau mai mici, de pe puntea de comandă a vasului-amiral. Însă de va vrea să le poarte, chiar dacă numai de dragul consecvenței, în numele idealurilor comunismu-lui, fie el și comunism „luminat”, „adevărat”, „umanizat”, ele vor fi sortite eșecului.

ION D. GOIA ■

P. S. Am scris aceste rînduri mînat de simpatia pe care am avut-o în-totdeauna pentru poetul Adrian Păunescu și de dorința de a-i fi de folos. Nu-i niciodată prea tirziu pentru a face mai bine decît ai făcut pînă acum. Adrian Păunescu este una din valorile noastre cele mai mari, unul din cele mai bune condeie românești, el are o formidabilă putere de muncă și ar putea face încă țării mari servicii. O va putea face însă numai secularizîndu-și viziunea și atitudinile. Altminteri, se va întîmpla — oricît nu ne-ar plăcea acest lucru — ca ori de cite ori vom privi spre poetul Adrian Păunescu să ne vină în minte versul lui Vlahuță: „Și-al vremii rost el tot nu-l înțelege”.

I. D. G.

„ION ILIESCU, ACTIVIST FERMECĂTOR ȘI LUMINAT”

8 martie 1979, între orele 19,40—21,40

— Hai să-l dăm drumul mai departe și să-ți povestesc despre revistele pe la care am trecut. Era în 1965 cînd, student la facultatea de filologie din București, eu și alți colegi și prieteni de-al mei ne plingeam peste tot că sintem nedreptățiți, că avem talent dar nu avem unde să publicăm; s-a convocat la Sinaia, din inițiativa Consiliului Unirii Asociațiilor Studentești din România, o consfătuire cu toți tinerii aspiranți la glorie literară ai studenției române și ai naționalită-ților conlocuitoare. Președinte era atunci un om de omenie cu o dragoste reală pentru tinerii săi alegători — Ștefan Bărlău. Dintre personalitățile care erau de față — Leonte Răutu și Vasile Vlad, Ne-am adunat în centrul orașului, într-un hotel mare și plăcut, și era minumat că pentru prima oară în viață îmi plătea cineva sederea la munte — lucru care de altfel mi s-a întîmplat de atunci de puține ori. Veniseră toți băieții talentați și toate fetele talentate — Ion Alexan-dru, Ana Blandiana, Gheorghe Pituț, Ga-briela Melinescu. Nu-mi mai vin acum toți în minte. Se aflau printre noi profesori ca Alexandru Piru, George Bălan. S-a discutat mult, și în contradictoriu.

Acolo am avut prima mea polemică cu George Bălan, o polemică dură. Bălan a spus niște prostii la adresa muzicii românești, că e bună pe mititei eventual toam-na, cîntată de un lăutar, cînd nu e atent nimeni. El era profesor și eu student. El parea un erudit iar eu un troglodit. În general, cel care apără specificul național par niște revoluți, conservatori, iar ceilalți niște cosmopoliti simpatizi; care știu multe despre lume, care nu se în-curcă în granițe naționale, n-au tandări de astea umilitoare în fața specificului național, nu sint niște regionalisti impu-țiți. George Bălan a plăcut umora — chiar și lui Ion Alexandru care pe vremea aceea, după mărturisirile sale de azi, era departe de idealul național așa cum îl înțelege acum. Unii au sărit deci în apărarea lui Bălan. De data aceea am fost în același glas cu Alexandru Piru. Dumnealui, sigur, mult mai răbdător și mai puțin întempestiv, eu ca un uragan județean. George Bălan, auzindu-mă, s-a înroșit, a făcut un puseu de tensiune... Nu mai știu ce l-am spus, dar s-a soco-tit jignit ca profesor și ca fin estet. Cînd am ajuns redactor-șef la Flacăra a venit la mine și mi-a propus o rubrică. Nu numai că l-am respins propunerea, dar l-am spus că nu are ce căuta cu ideile

lui anticomuniste, reacționare, de homo-sexual cînd organic, cînd politic, într-o revistă condusă de mine. Mi-aduc amî-ne, precis, de astă dată, ce l-am spus: „La revedere, lepădătură!”, și l-am strîns mina de parcă l-aș fi felicitat. El avea să mi-o plătească repede și îndelung, pu-blicînd printre altele, cu largul concurs al Scintei, un articol împotriva mea și a Cenaclului Flacăra. El vorbea de data asta în numele clasei muncitoare ofen-sate în principii ei, fiind indignat de faptul că niște derbedei pietoși cîntă la ore mici.

Totuși, la Sinaia, atunci, nu știu cine a simțit pulsul generației noastre dar a început ceva, a fost un început, o citot-rie. Politica nu-l întotdeauna explicită, prietene. Și e de bănuț că s-a întîm-plat ca să ne înțeleagă cineva din mo-ment ce ne-a adunat acolo. Și iată că a și ieșit ceva, în scurtă vreme. Revista Amfiteatrul care, spre surprinderea noas-tră, nu era condusă de unul din pro-fesorii pe care îl aveam, ci de unul mic, bilbit, miștocar: Ion Băieșu. Ei bine, s-a dovedit că tocmai Ion Băieșu a fost cel mai potrivit director al revistei Am-fiteatrul. Era un om extraordinar. Poate că în nici unul dintre noi aparența nu era mai contrară esenței. Era un om de

o rară omenie, cu simț al valorii și cu respectul (atît de greu întîlnit în lumea noastră) pentru talent. Ne-a strîns el, Ion Băieșu, la Amfiteatrul, cu minulele lui niciodată hulpave, în jurul biroului său la care nu părea niciodată dispus să-și asume vreo răspundere personală dar, la care și-a asumat deseori, cu so-văleli firești, responsabilități grave. De, băieți, eu vă public, dar cine îmi întretîne pe urmă copiii? ofta Băieșu dar de pu-blicat tot ne publica. Eram în jurul lui: Ion Alexandru, Ana Blandiana, Mircea Martin, Constanta Buzea, Gheorghe Pi-tuț, Ileana Bratu, Costin Miereanu, Ma-rius Robescu și mulți alții. Să nu uit: Florin Manolescu. L-am adus și l-am apărut în revistă pe Constantin Vaeni, cînd l-a lăsat repetent pe nedrept Iulian Mihu. Moralul lui Băieșu era sustinut de nebunia cromatică a sufletului lui. Fă-nus Neagu, redactor-șef adjunct și de secretarul responsabil de redacție Co-man Sova. Mai lucrau în redacție Ștefan Iureș, Dinu Kivu precum și cel care îti vorbește. Bineînțeles că, acaparator cum sint, îmi făceam repede datoria și aveam boala s-o fac și pe a altora. Băieșu mă apostrofa: Măi Păunescule, să nu mai

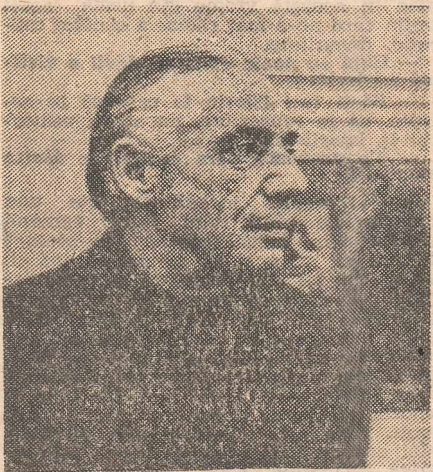
vii pe la redacție. Ce cauți tu la redacție? Mai stai mă și acasă.

— Păi, răspundeam eu, nu-mi dai 600 de lei pe lună tocmai ca să vin și să muncesc aici?

— 700 o să-ți dau, dar stai acasă, Păunescu, și nu mai face pe voiosul, pe disciplinatul și pe devotatul la Amfiteatru.

A, mai era cu noi și Maria Luiza Cristescu, născută în aceeași zi, în aceeași lună și în același an cu mine. Mă gândesc că niciodată n-o să apuce să-și sărbătorească ziua, fără să se gîndească și la mine, că și eu îmi sărbătorească ziua. Dar să revenim la Băieșu. Se agita prin birou, își frîngea minile și-mi spunea:

— Vrei să mă nenorocesci, dom-le, să mă bagi de viu în groapă. Sint sigur că de-abia aștepti să sune telefonul în redacție și tu să te repezi și să răspunzi. Vă rog cu Băieșu, să auzi la capătul celălalt al firului, iar tu să zici: Ca de obicei, nu e aici. Dar Dimisianu, Dimisianu este? Cum o să fie, să răspunzi tu de colo tanțos, nu l-am mai văzut de nu mai țin minte cînd. Dar Fănuș Neagu? să insiste vocea. Fănuș Neagu? Ce să caute Fănuș Neagu? Doar nu e zi de leafă. Dar atunci cu cine vorbesc, să auzi tu vocea aceea pierzîndu-și răbdarea. Cu cine altul, să zici tu, cu cine altul decît cu silitorul Adrian Păunescu. Știi ce mă Păunescule, ia mai pleacă tu acasă.

GEORGE IVAȘCU

Firește că nu-l ascultam. Boala mea era presa, după cum se vede și acum. Și am contribuit cu o pasiune pe care o cer pe bună dreptate colegilor noștri de la Flacăra, la apariția unei reviste de prestigiu. Eram peste tot. În cenacul, în tipografie, în redacție. Spărgeam fără nici o remușcare înțelegerile dintre Băieșu și Ivașcu. Țin minte sedința de pomină a constituirii **Cenacului Junimea**. Sedință desfășurată în amfiteatrul Odobescu de la Facultatea de limba și literatură română din București. Ivașcu ne sfătuia (cu înțelepciunea sa cunoscută generațiilor de studenți pe care i-a lăsat infirmi de cite un organ — mai ales de cel al curajului) că ne va fi fatal dacă i-am zice cenacului — Junimea. Că nu putem așeza pe frontispiciu un asemenea nume reacționar. Ivașcu cunoștea ștăbi, era șeful catedrei de literatură română, redactor-șef la **Contemporanul**, un om influent. Cine să i se opună? Ei bine, tocmai eu, un tânăr de 23 de ani. Mergeam de-a dreptul și nu-mi păsa de nimic. La sedința aceea de constituire, într-o sală arhiplină, cînd prezidiul o făcea pe binevoitorul, iată, v-am dat un cenacul, parcă se auzea un complex al lui Văcărescu din gîtlejul lui Ivașcu. („V-am dat teatru, vi-l păziți...”) De față cu toate oficialitățile, inclusiv cei care mă puteau da afară din facultate, m-am ridicat și am zis: Vreau să propun ca în acest amfiteatru în care memoria lui Titu Maiorescu a fost înaltă rînduri terfelită, de profesori ai noștri, să spălăm aici rușinea și să numim cenacul nostru **Cenacul Junimea**.

În sală s-a făcut o clipă tăcere, sala a încremenit ca un aeroplan care înaintea de a începe să ruleze pe pistă, stă adunîndu-și toate forțele pentru încordarea supremă necesară desprinderii de sol. Apoi, ce a urmat după tăcerea aceea, nu poate fi asemuit decît cu un delir. — La acel delir am contribuit și eu. În cele din urmă, Ivașcu s-a ridicat, după ce a măcănit în dreapta și în stînga în prezidiu, consultîndu-se, era doar un cap politic, și a zis moldovenizînd, ca să ne țină loc și de Maiorescu: Prezidiul este de acord ca de azi înainte cenacul să se numească **Cenacul Junimea** al revistei **Amfiteatru**. Vezi, prietene, atunci că și în alte ocazii, nu mi-a zis nimeni absolut nimic, nu mi-a făcut nimeni nici un reproș. Cred că din pricina felului abrupt în care am pus problemele. Mai ales că nu erau de față Maiorescu și Eminescu, ci acei care îi terfeliseră. Și mai erau de față și cei care îi puteau judeca — viitorii profesori de literatură. Nu mi s-a întîmplat nimic, după cum s-a văzut în continuare.

Ehei, ce timpuri erau acelea cînd Băieșu mă propunea pe hîrtie să mă facă redactor-șef adjunct, iar cînd se ducea la cei care trebuiau să rezolve problema le zicea: Vedeți-vă de treabă, asta n-are nimic sfînt, n-are mamă, n-are tată, nu cunoaște decît sentimentul datoriei. Ce a fost **Amfiteatru** acelor ani? Un semn distinctiv al renașterii

spirituale prin cițiva dintre cei mai talentați oameni ai generației mele. Mulțumesc azi, aici, Partidului Comunist Român că a putut auzi durerile noastre de tineri, speranțele noastre, nevoile noastre spirituale. Pe ce drumuri am fi apucat-o fără **Amfiteatru** și fără **Luceafărul** și fără **România literară**? Cînd ai un lucru, de obicei nu-l prețuiești așa cum se cuvine. Cînd doar speră să-l ai, îi crește importanța. Cu luciditate pot să spun că **Amfiteatrul** acelor vremuri era o instituție a bunului gust și uneori, a curajului intelectualilor.

Dar într-o zi, la Casa Scriitorilor, în grădină, m-a chemat la masa lui Geo Dumitrescu. Era cu iubita lui, Nely Mureșan. M-a întrebat ce mai fac, i-am răspuns că făceam și i-am dat vreo 20 de poezii printre care și ciclul despre Iov. Geo Dumitrescu, care era un tip destul de scirbos cu producțiile poetice ale oricui, de o exigență excesivă, a zis că-i plac. Era în primăvara anului 1968. Îți spun că aveam senzația că săvîrșesc un lucru riscant stînd în acea grădină. Era o primăvară care a ucis multe iluzii. Dar ce-ți spun eu asta, parcă nu știi dumneata însuși? În ianuarie 1968 vorbisem violent, critic, la o plenară a Comitetului municipal U.T.C. la care participa și noul prim-secretar, Ion Iliescu, activist fermecător și luminat. De la acea plenară plecasem cu sentimentul că pot fi arestat. Mai ales că Ion Alexandru îmi povestise cum îl urmăriseră — după un **Cenacul Labiș** — niște inși dintr-o mașină. Probabil de la securitatea. Și că s-a dus la Ion Brad, poate chiar pe strada unde locuiesc eu acum. A sunat, i-a deschis, și i-a spus, iubite coleg, sau frate transilvan, sau cum i-o fi zis, mă urmărește securitatea.

Dacă ai făcut ceva rău, n-am cum să te apăr eu, dacă n-ai făcut, nu trebuie să ai nici o teamă. Da, dar dumneata iubite coleg, sau frate transilvan, dumneata ești ministru și trebuie să mă aperi.

Zice că pînă la urmă Ion Brad i-a închis ușa în nas. Povestindu-ți această întîmplare mă întreb ce-aș face eu însumi într-un astfel de caz, dacă mi-ar suna cineva la ușă, și ar fi un tînar despre care n-aș ști că are talentul lui Alexandru. Poate așa face și eu ca Brad, sau poate i-aș întreba pe băieții de la tonometru ce au cu el. Cred că am și făcut-o cînd era cazul. N-am lăsat oameni pradă disperării.

Dar atuncea, în ianuarie 1968, m-a apucat panica. Dar m-a lădat mult, în întimitatea noastră tainică, Ana Blandiana. Deci, îmi zice Geo Dumitrescu, ce zici, vii? Domnul Geo, răspund eu, dar eu lucrez la **Amfiteatru**, l-așa bine acolo... A rămas însă că am să mă gîndesc. Prin iunie îmi zice din nou: Nu vrei să lucrăm împreună la o revistă care se va chema **România literară** care va apărea în locul **Gazetei literare**? Dar am de dat examenul de stat! I-am zis. Lasă-l încolo de examen, că-l dai tu... E drept, l-am dat un an mai tîrziu și l-am luat cu nota zece, datorită bravului meu profesor Eugen Simion, care s-a certat cu Dumitru Micu din cauza mea. Dar în anul acela n-am mai dat examenul. Mă tenta să lucrez cu fostul albatrosist Geo Dumitrescu care avea rolul de a promova din nou, într-un titlu de gazetă, numele României. Unii din anturajul lui erau mai de stînga, alții mai de centru. Redactorul-șef se certa cu Jebeleanu care îi reproșa de ce-l publică mereu pe Noica. Bogza și-a retras semnătura în semn de protest pentru că Barbu semna la noi rubrica de sport. În acea perioadă am fost trimis la Festivalul Mondial al Tineretului de la Sofia. Să nu uit să-ți spun ceva interesant. L-am rugat pe șeful tineretului nostru, Ion Iliescu, să mai luăm în delegație un scriitor, pe Gheorghe Pituț, care vroia să plece și el o dată în străinătate. Dar pînă să-i iasă formele, noi eram deja la Sofia. Cînd colo, peste o zi sau două, cu cine mă pomenesc că-mi intră în cameră, ca și cum ar fi revenit de undeva, dintr-un oraș de provincie, de unde toți pleacă unul spre altul obligatoriu de mai multe ori pe zi? Gheorghe Pitut. Am venit din țară, a început el solemn, am venit din țară ca să vă aduc sănătatea pămîntului reavăn. Lui Geo Dumitrescu îi trimisese o carte postală cu aceeași urare. Geo Dumitrescu susținea că Pitut, în ipocrizia lui ardelenescă, îi urse de fapt mormînt plăcut. Am reușit să-i aduc la **România literară** și pe Aurel

ANA BLANDIANA

Dragoș Munteanu și pe Gheorghe Pitut. I-a angajat Geo, deși n-avea încredere în nici unul. Pe Pitut l-a angajat corector, iar pe Dragoș Munteanu redactor la secția de proză. La festival am plecat fără să-i spun lui Geo, fără aprobarea lui. Cînd m-am întors, vorbea cu mine numai prin secretară, Adi Fianu. Cînd, în cele din urmă a acceptat să discute cu mine, a început să-mi zică: auzi, eu te-am angajat să lucrezi, să muncești, nu să umbli cine știe pe unde. Să știi că te dau afară. Dacă în două săptămîni nu mă puneam pe treabă, se ținea de cuvînt. Dar ce să lucrez la secția de poezie? Să citești ce-mi trimiți corespondenții? Lasă, mi-a zis Geo, lasă în seama mea corespondența și tu ocupă-te mai bine de publicistică. Ce, tu crezi că sîntem la o revistă sovietică de pe vremea lui Stalin? Începi imediat să faci reportaje și interviuri. Nu să stai în redacție și să citești poezii ale fite-cui! Te duci în primul rînd la Eugen Barbu pe care tocmai l-ai dărimat.

M-am dus, m-am dus și la alții și așa am prins gust să dialoghez cu oamenii, realizînd rubrica mea de interviuri. Am muncit ca un apucat și am realizat ceea ce nu a realizat cred că nimeni, ca nu-mai într-un an de zile să promovez de la redactor 2 la redactor-șef adjunct. Dar am și avut un ajutor, deoarece Geo mi-a dat aproape totul, ba mi-aș permite să spun că mi-a dat mai mult decît meritam. Un cec în alb de la un mare poet și gazetar și sper ca să nu fi risipit nimic din acel cec.

A început însă o luptă grea între mine și Nicolae Breban. Eu eram desemnat de Geo să-l țin locul redactorului-șef deoarece era plecat în concediu de boală. Breban nu venea la redacție, dar se ducea la Casa Scriitorilor și din cînd în cînd și în sediul C.C. De-acolo ne-a aranjat niște portrete, mie și lui Geo Dumitrescu, astfel încît fiind plecați în Elveția am aflat că am fost destituiți și că redactor-șef e Breban. Și Breban era tot redactor-șef adjunct, ca și mine. Dar eu mă băteam cu el nu pe postul de redactor-șef-adjunct. Era culmea să-i rivnesc eu lui postul și el pe-al meu. Ne băteam, asta e fără nici o îndoială, pentru postul de redactor-șef. Și nu știu dacă atît pentru post cît pentru a avea puterea de decizie. A ieșit un tîmbălău mare cu scoaterea noastră atunci, Geta Dimisianu îmi spunea la telefon — noi ne aflam la Corre — că Breban ne făcuse antipatriotici, nepatrioți. Eram cu Geo Dumitrescu și cu Marin Preda la o popicărie și jucam pe bere. Am auzit atunci unul din cele mai splendide dialoguri de zgîrcenie.

— Dom' Geo, mon cher, zicea Preda, dumneata ești nebun? Noi vrem să trimitem în țară o telegramă în semn de solidaritate cu dumneata. Și tocmai dumneata nu vrei să pul cițiva franci acolo pentru telegramă?

— Uite ce e, dom' Preda, răspundea Geo, dacă vrei să faci gesturi eroice, scoate banii și plătește.

Preda se indigna, ne lua pe noi martori.

— Mon cher, ce părere ai, nu e nebun?

— Auzi, dom'le, cred că dumneata ești bolnav și nu te mai faci bine nici cu medicamente străine. Da — nu cred că te mai faci bine. Și nu-ți dau un franc. Lasă-i să mă dea afară. Abia aștept! Mă retrag în vizuină.

— Ha, ha, ridea Marin Preda, ha, ha, ha, crezi că te lasă?

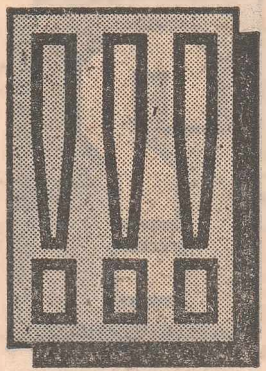
— Si ce-o să-mi facă?

— O să te scoată cu somologul de fum, așa or să te scoată. O să-ți versi matele și o să ieși la lumină din vizuină. Ai intrat în partid, fii disciplinat. Scoate banii că altfel nu mă solidarizez cu dumneata, decît acasă, pe lei românești. Spune-l dom' Păunescu, să scoată francul!

Sigur că nenorocirea de la **România literară** nu s-a mai produs atunci, dar avea să se producă mai tîrziu, desigur, din pricina unei acțiuni necugetate a mea. În fata secretarului general al partidului și a unui mare număr de scriitori, în acel an 1969, care avea gustul pe care îl are gura unui om după o noaptea de sărbătoare (adică după anul 1968), m-am ridicat, purtat de valul de antipatie a unor scriitori față de Dumitru Popescu și crezînd că ei vor fi la fel în public cum fuseseră în particular, i-am spus secretarului general al partidului că numirea lui Dumitru Popescu ca secretar e o eroare, că el ne taie din poezii ceea ce scrie el. Și am dat ca exemplu versurile, „Ne spală roua picioarele ca Magdalena pe Isus”. A luat cuvîntul, în încheierea constatării, tovarășul Nicolae Ceaușescu care, după toate concluziile pozitive și plăcute pe care le-a tras, a spus că în ceea ce privește faptul că Păunescu a criticat munca secției de presă și cultură, pe secretarul ei, e bine și că e de acord cu această critică. Dar faptul că Adrian Păunescu și-a bătut joc de niste versuri ale lui Dumitru Popescu îl socoteste o diversivune. Și țin minte cum a repetat: o diversivune. În această situație, a continuat secretarul general al partidului, mă întreb dacă Păunescu mai poate rămîne să conducă un organ de presă al Uniunii Scriitorilor, să fie redactor-șef adjunct. Dacă mai poate un asemenea om să lucreze în presă. Uniunea Scriitorilor trebuie să analizeze, să ia măsuri în această privință. Vă doresc sănătate și fericire.

Si a plecat din sală.

Eu am rămas acolo, tîntul pe un scaun, înmărmurit, cu un suris înghetăt pe față, cu un suris dinainte de referirea la mine. Văd ca orin ceată chipul mirat și trist al lui Dumitru Popescu, mirat

de figura pe care i-o făcusem, rememorez supărarea tovarășului Nicolae Ceaușescu și îmi aduc aminte că în timp ce vorbise l-am întrerupt de trei ori. Uitasem unde mă aflui. Îi întrerunsesem odată la ideea că între Uniunea Scriitorilor

MARIN PREDA

și Consiliul Culturii este normal să existe relații de armonie, chiar dacă se mai pot ivi și certuri, ca între doi soți. Iar eu am completat cu întoarcere și vocație de a fi tras în teapă: Pînă apare al treilea. La care tovarășul Nicolae Ceaușescu a răspuns pe loc: Al treilea nu poate fi decît Partidul Comunist Român.

Tot nu-mi dădeam seama de primele cînd a respins ideea unor vorbitori — bineînțelese, și eu eram printre aceia — conform căreia e de-a dreptul igienic să se trimită la Uniunea Scriitorilor controlul financiar. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus, de ce să fie igienic, am trimis de curînd un astfel de control și la Ministerul Sănătății și nu s-a întîmplat nimic. La care eu am sărit fără frînă și am completat — În afară de faptul că l-ai schimbat pe ministrul sănătății, Profesorul Moga a fost numit președinte al Academiei medicale, mi-a răspuns tovarășul Ceaușescu. Vezi, încă de pe atunci mă preocupam soarta medicinei românești, a Ministerului Sănătății.

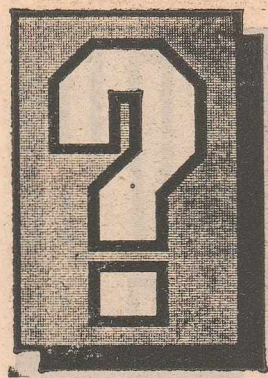
A treia intervenție a fost și cea mai catastrofală. Protestasem împotriva cenzurii, spuneam că masina noastră socială are prea multe frîne. Tovarășul Ceaușescu a răspuns tulburător că pe scaunul partidului comunist nu scrie cenzură. Și că va veni o vreme cînd o vom desființa. Însă nu-i momentul acum. Partidul e cel care va desființa cenzura atunci cînd va crede că nu va pune în primele astfel cuceririle și libertatea țării. Pentru că nici o libertate nu e bună dacă e doar a unor împotriva majorității. Că o masină bună are și frîne bune. — Da, am zis, și cred că în clisa aia mi-a înghetat surisul, dar nu se poate numai cu frîne. Îi trebuie și accelerație. Numai cu frîne nu se poate merge. Aici n-am mai primit replică. Aiunsesem prea departe cu agresivitatea.

Noaptea, cine crezi că mi-a dat telefon? M.R.P. — cel mai nebun dintre noi, cel mai puțin prudent, era supărat și mă certa că de ce l-am întrerupt pe De Gaulle, Care De Gaulle, întrebam eu buimăcit de toate întîmplările care se învîrteiseră în capul meu, nu vă-nteleg, de cine vorbiți? Adică te faci că nu știi că Nicolăiță al nostru e cel puțin la fel de mare ca și De Gaulle? Nu că n-ai ști, spuneam eu de la telefonul 12 25 37 lui Miron Radu Paraschivescu la telefonul 15 34 36, de unde să știu că vă gîndiți la De Gaulle și la tovarășul Nicolae Ceaușescu în aceeași clipă? — A, zicea el, nu vrei să crezi că avem un mare președinte? De ce mă l-ai întrerupt, cînd nici Malraux nu-și permite? — Vă rog, dom' Miron, să nu fii necuviincios cu mine, că vă provoc la duel. — Pe mine, mă, care ti-am fost ca un tată, pe mine, mă?

De multă vreme Miron credea că tovarășul Nicolae Ceaușescu este unul dintre cei mai mari conducători pe care îi avusese România și, zicea mai tîrziu Miron, m-am gîndit după nefăcuta pe care ai făcut-o că telefonul tău e pus sub urmărirea și m-am gîndit să afle Nicolăiță ce gîndesc despre el măcar așa: și să-mi dea și mie o revistă.

9 martie — orele 20.30 — 23

— Unde rămăsesem? A, da, la scoalere mea de la **România literară**. S-au strîns cîțiva membri ai consiliului Uniunii Scriitorilor și au început să discute ce cale să ia plecarea mea de la revistă. În noaptea în care am aflat că nu mai e nici o soluție i-am trimis tovarășului Nicolae Ceaușescu o poezie, prima mea poezie dedicată dumnealui: **Minia dumneavoastră o rog să-mi fie sfat** Și nu bunăvoința pe care o cunoaștem

Ființa mea întreagă de când v-ați arătat
Mă adresez miniei de-a face totul drept
Pe care nici tiranii de-aiurea n-o îngheață
Nu vreau bunăvoință, nu milă eu aștept
Căci restul vieții mele ar fi păcat, nu
viață.

Aveam să aflu că poezia — un fragment
ti-am citat — a ajuns prea târziu.
Eram la Uniunea Scriitorilor, în biroul
presedintelui Uniunii Scriitorilor, Zaharia
Stancu, trimisul Dumitru Ghise, de
altfel un om admirabil și un interesant
gînditor. Zaharia Stancu, Marin Preda,
Geo Dumitrescu și cu mine. Dumitru
Ghise a spus: Tovarăși, s-a hotărît că
Păunescu să nu mai lucreze la România
literară ci să fie director adjunct la edi-
tura „Albatros”. Va fi mai bine retribuit,
se va putea consacra și cu mai multă se-
riozitate muncii literare. Ce ziceți?

A fost puțin tăcere. Deodată, a luat
cuvîntul Marin Preda care a vorbit cum
rareori am auzit un scriitor: A spus
așa: Tovarăși, eu l-am iubit și îl iubesc
și îl stimez pe tovarășul Nicolae Ceaușescu
și sint cu dumnealui. Stiu ce-a făcut
dumnealui pentru țară și cultură.
M-am înscris în gîrzile patriotice anul
trecut, hotărît să mor pentru țară și să-l
urmez. Dar în privința asta stiu mai bine
pentru că sint scriitor. De fapt, domnul
Păunescu a făcut o revistă de mare cla-
să europeană. Eu n-am să fiu de acord
cu plecarea lui, cînd i-am spus acum
două săptămîni că a făcut cea mai bună
revistă a noastră de multe decenii. Și nu
numai că am spus, dar am auzit și să
gîndesc. Mă opun. Eu mă opun.

— Tovarășe Preda, a răspuns Dumitru
Ghise, cu multă inteligență, este dreptul
dumneavoastră să vă opuneți, dar vă ru-
găm atunci să nu vorbiți în sedința în
care tovarășul Păunescu va cere să plece
la „Albatros”. Numai că eu am interve-
nit: Nu cer să merg la „Albatros”. Eu
sint împotriva măsurii care se ia.

— Dumneata ar trebui să înțelegi că
s-a făcut mult ca să nu rămiți pe dru-
muri și părăsirea noastră e să ceri.
— Nu cer, am zis.

— Nici eu nu pot să tac, a zis Marin
Preda, eu trebuie să vorbesc.

Si a sîrit Zaharia Stancu:
— Eu mă duc să mă sinucid. Eu nu
mai pot să suport. Nu mă pot duce în
biroul Uniunii cu un scandal ca ăsta.

Situația devenise foarte încordată. A-
tunci a intrat secretara lui Stancu, Hea-
na Teohari, și l-a chemat pe Dumitru
Ghise la telefon. Era vineri. Acum zece
ani, Dumitru Ghise s-a întors palid.
Avea buzele uscate.

— Tovarășul Nicolae Ceaușescu îl
cheamă pe Adrian Păunescu la ora 14 la
dumnealui.

Bombă mare. Cei de față au înghețat.
Nu mai înțelegeam nimic.

A fost una din marile bucurii ale vieții
mele, să văd cum unul din cei mai mari
bărbați mi-a acordat atunci generozitatea
sa, aprobînd să nu plec din presă, și gî-
sînd dumnealui soluția de a mă muta ad-
junct la Luceafărul. În același timp, to-
varășul Nicolae Ceaușescu a dispus pu-
blicarea poeziei mele **Da, mai avem** pe
care cenzura mi-o scosese de multe ori
din presă, și care, cu trei modificări fă-

CONSTANȚA BUZEA

tute de dînsul, am publicat-o, așa cum
as fi putut-o publica oriunde, în **Con-
temporanul**. La a doua poezie observa-
țiile erau mai adînci și le-am rezolvat
mai târziu. E vorba de **Masa noastră**.
I-am vorbit tot atunci tovarășului Nico-
lae Ceaușescu de Geo Dumitrescu și l-am
rugat să-l primească. În aceeași zi a fă-
cut-o. Eram de față cînd Geo Dumitrescu
a intrat în cabinetul tovarășului Nicolae
Ceaușescu, de care vorbise la un miting
în 1945, ca reprezentant al intelectualității
democrate. Să nu uit să spun că
prilejul atît de emoționant de a fi che-
mat de tovarășul Nicolae Ceaușescu a
fost creat de poezia mea atînsă la dum-
nealui și analizată strofă cu strofă de a-
cest om. După ce o îndrepti, mi-a spus,
mi-o trimiți dacă vrei, n-o lăsa să n-o
găsească cineva pe aici.

Așa am ajuns prin schimb cu Nichita
Stănescu la Luceafărul. Am stat puțin

acolo, am muncit cu drag alături de Ste-
fan Bănulescu și ceilalți colegi, scriitori
importanți. Le-am spus: hai să facem o
revistă gazeta mare, mai proaspătă, mai
tinăre. Sigur, eu eram un spirit mai în-
tin boem și cu asta i-am enervat pe Fă-
nus Neagu, Cezar Baltaz, Constantin
Toiu, care, după întoarcerea mea din
America și plecarea lui Bănulescu, s-au
opus categoric la numirea mea în biroul
de presă ca redactor-sef al revistei Lu-
ceafărul. Însă votul în biroul Uniunii
Scriitorilor — era secret, reține — a a-
rătat astfel: Adrian Păunescu 13 voturi
pro, Fănus Neagu — 11 (desi era și
membru în birou). Urma să se înainteze
propunerea Biroului Uniunii Scriitorilor
de numire a noului redactor-sef al re-
vistei Luceafărul, dar Virgil Teodorescu
a apărut pe neașteptate și ne-am pome-
nit cu el după o lună de așteptare, ca
propus de secția de presă, Zaharia Stan-
cu a convocat redacția și ne-a comunicat
că noul nostru redactor-sef e Virgil Teo-
dorescu. Fănus și cu mine urma să ră-
minem adjuncți. Dar Zaharia Stancu a
făcut un lucru neașteptat: l-a numit pe
Fănus „prim-adjunct”. M-am ridicat —
eram deia în 1972 — la începutul anului,
m-am ridicat și am protestat violent im-
potriva acestui abuz și nedreptăți care
mi se făcea. I-am spus lui Zaharia Stan-
cu pe care îl iubeam că nu-l voi ierta
pînă la sfîrșitul zilelor. I-am prorocit
un destin nenorocit revistei Luceafărul
și mi-am dat demisia. Săptămîni în sir
Zaharia Stancu a încercat să mă aducă
înapoi pînă cînd în februarie 1972 mi-a
aprobat demisia. Destinul rezervat Lu-
ceafărului îl stii. Cu Fănus nu m-am în-
păcat decît în 1977. Lă cutremur. Anul
pe care l-am stat acasă — de fapt nu
l-am stat acasă — a fost un atac fron-
tal asupra problemelor largi ale contem-
poraneității. Datorită lui Constantin Mi-
tea de la Contemporanul și a lui Octa-
vian Paler de la România literară am
făcut cea mai formidabilă publicistică
posibilă în acea vreme — și poate nu
numai în acea vreme. Însă după 5-6 luni
m-a lovit amenințarea bolii. Doi oameni
politici care îmi cunoșteau activitatea
s-au îngrijit de soarta mea — e vorba
de Cornel Burtică și de Gheorghe Pană
și în februarie 1973 deveneam redactor-
sef al revistei Flacăra, trimis acolo cu
indicatia expresă a tovarășului Nicolae
Ceaușescu „de a face din Flacăra, o a-
devărată flacăra”. Sint prea implicat încă
în treaba aceasta ca s-o povestesc ca pe
un fapt din trecut.

— **Sinteti un om care nu poate trăi
izolat, departe de semenii săi. Cum ai
putea caracteriza relația cu ei: Cordia-
lă? Indiferentă? Sau de adversitate?**

— Ne contrariem reciproc. Sigur că-mi
iubesc semenii. Numai prin ei exist. Îți
voi spune aici o frază foarte exactă a
unui prieten al meu: Pe tine te urăsc
cei care te-au iubit.

— **Cum a crescut în dumneavoastră
sentimentul de iubire față de țară?**

— Încă de mic. Pluralul mame l-am
învățat eu fără să mi-o spună cineva. La
masculinul Dumnezeu singurul feminin
e țara. Sentimentul acesta s-a diminuat
între 16 și 22 de ani. Eram mai puțin
curios de istoria țării — mai orgolios
pentru cultul subtilităților artistice.
Nu-mi plăcea de pildă Goga. Nu gustam
poezia populară, cîntecele populare. Con-
tațele cu oameni simpli, legătura cu
bătrînii, grija față de copii, toate pe un
fundal de încredere propriu mi-au po-
tentat această dragoste de țară.

— **În familie cum era privit acest sen-
timent?**

— În familie era sfînt. Bunicul meu l-a
cultivat fiilor și nepoților lui iar fata a
suferit foarte mult pentru faptele lui
pur patriotice la nivelul unei comune.
Sigur, în casa dumnealui nu se vorbea
despre patrie. Dar nu despre vorbe era
vorba. Dumanii țării noastre erau în
anii aceia binecunoscuți în tot satul co-
pilăriei mele. Ei le luau griul și alte bo-
gății. Mă solidarizam instinctiv cu sfînta
rană a patriei.

— **Sinteti multumit de trecutul acestei
țări? N-ati fi preferat să vă nasteti în-
tr-un alt loc, la de-a gata?**

— Mi-e destul istoria țării mele. Nici
nu mi-am pus problema vreodată să-mi
asum altă genealogie. Mi s-ar părea ceva
impudic, un transplant imposibil. Prefer
nenorocirile noastre victoriilor găunoase
ale altora. Nenorocirile noastre, uneori
mărețe, au mai multă valoare decît vic-
toriile aranjate ale altora. Stimez istoria
altora, dar nu mă propun nici unei sore
infier.

— **Emineau tîinea după vremea „du-
cilor daci” sau după vremea lui Alexan-
dru cel Bun. Dar dv., dacă n-ati trăi
acum, la ce epocă v-ar fi plăcut să fi
trăit? Lîngă ce personaje ilustre ale is-
toriei pe care o învățați v-ar fi plăcut
să stați?**

— Eu cred că spiritele treze, nici nu
as zice mai mult, oricînd s-ar naste sint
mereu nemulumite. Cine e multumit de
vremea lui și nu are nimic de zis, de
schimbat, rămîne închis în vremea lui și
nu ne mai parvine mesaiul lui de obe-
dientă incuviîntare. Nu ne vin decît seme-
nele nemulțumirii, ale regretului sau
speranței. Sint constient că tuturor soi-
ritelor treze vremea lor li s-a părut cea
mai imposibilă. Părerea mea? Încă de
la nasterea ei lumea e pe pragul pier-
zaniei, dar nu va pieri niciodată, decît
eventual cînd toată lumea va fi multu-
mită. Încă de la nastere sintem în pra-
gul morții. Pe certificatul nostru comun
grăbitul notar uită să scrie nemuritor,
nemuritor. Uită la nasterea oricărei ge-
nerații. Pentru că în ciuda migrenelor
sale zilnice omul este nemuritor. Sigur
că mi-ar plăcea să mă înghețe un biolog
și să mă trezească după ce s-au termi-
nat crize, conflicte. Mărturisesc că mi-ar
plăce să citesc istoria acestor vremi. Dar
e atît de pasionantă epoca noastră încît

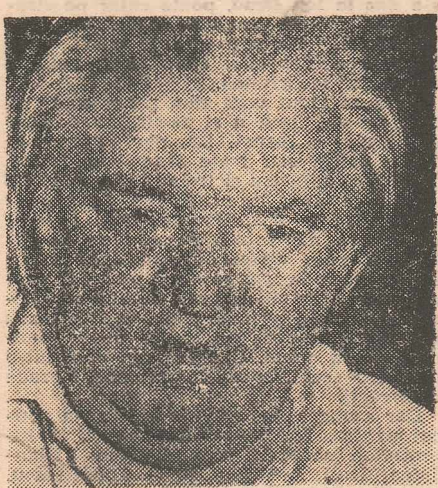
nici nu pot să dorm, gîndind că lipsesc
din ea. Tînesc și eu după o altă naștere
și o altă moarte. Dar stiu că e un loc
comun, de aceea, cu toate protestele pe
care gura mea le proferează, rămîn al
epocii mele.

— **Cum vedeti istoria țării în compa-
rație cu cea a planetei?**

— Este o istorie implicată în cea a pla-
nete. N-am să devin nationalist și n-am
să spun că este cea mai dramatică, cea
mai mărcată. Dar voi spune că poate
în România există cea mai mare cantita-
te de istorie pe cap de locuitor. Cum
as vedea istoria Rusiei a Americii, a
Greciei, a Poloniei, a Franței? Sint în
istoria acestor popoare momente cel
puțin la fel de tulburătoare ca ale is-
toriei noastre, poate chiar mai agitate.
Mă gîndesc totuși că pentru ele există
scriitori în țările respective. Pentru
mine, ca român, 1 Decembrie 1918 este
sărbătoare de familie. Mai mult chiar
decît alte zile. Îmi voi trăi viața în ca-
drul istoriei mele, cu patetismul și bu-
nul simț al celui care stie că numai dra-
gostea de țară poate justifica respectul
față de planete.

— **Nu vă obosete istoria planetei?
Nu vi se pare o repetiție obositoare a
unora și a acelorasi fapte, care sint pe-
riodice uitate și rămin fără învățăminte?**

— Nu mi se pare obositoare, așa cum
nu mi se pare obositor să spun mamă
și tată. Obositoare e repetiția dezastre-
lor. Dar mai e ceva. Visez la vremea
cînd nu vi se va mai întimpla nimic.
Cînd oamenii vor trăi, vor gîndi, vor as-
cultă ritmul rezăsit al naturii și se vor
sustrage fastului istoriei de operetă și

FĂNUȘ NEAGU

de paradă. Vreau să-ti spun ceva: visez
o dezarmare a istoriei de cele odioase
ale sale, să nu se mai mîmpie, pur
și simplu nimic, să fie pur și simplu
viața.

— **Aveti încredere în izbînda omului?**

— Încredere? Disperate. Altele la ce
bun totul? Dacă n-ar fi astfel ar tre-
bui să-mi dau foc. Mă gîndesc totuși că
nu se poate să nu apară soluția. Ce fru-
mos se poartă numerele unui cu altul!
10+1 se poate reduce la 4/1. Așa ar tre-
bui să se întimplă și cu răul lumii. Să
se reducă printr-un număr dat.

— **Cum vedeti dumneavoastră comu-
nismul?**

— Nu m-am gîndit. Abia am timp să
mă gîndesc cum va fi timpul de mine.
De altfel, vreau să-ți spun că una din
relele revoluției a fost oferirea unor
tînte prea îndepărtate. Prea e departe,
comunismul ca să nu-l elapizăm. Trebuie
visat în fiecare zi ceva și împlinit cîte
ceva. Nu m-am gîndit încă la înăpășarea
comunismului. Prea sint implicat în lupta
pentru socialism.

— **Oricînd s-ar putea ca tot ce a rea-
lizat omenirea să nu mai fie ca urmare
a unei catastrofe. Ar fi acesta un motiv
de reanunțare la orice acțiune?**

— Si ce să-l fac eu omenirii? Ea este
în situația pe care si-a creat-o. Ce e de
așteptat decît ca popoarele să refuze
competiția morții? Mă gîndesc, cum am
scris într-o poezie, la o greva a gravi-
delor. Dar în același timp mă gîndesc
dacă aceasta n-ar fi și o trădare față de
propria țară. Suspiciunea dintre popoa-
re, dintre state, dintre oameni politici a
atins dementia. Fiecare îl bănuiește pe
celălalt. Dar într-adevăr, de ce să de-
conteze omenirea cheltuielile citorva a-
pucati? Si mai e ceva: de bună voie
nici un răufăcător nu va face nimic bun.
Cine dintre cei care domină ar lăsa deci
din mină puterea și ar milita pentru e-
galitate? De obicei, militează pentru
egalitate cei mici, egalitatea e văzută
ca o speranță de mai bine, nu ca o
componentă a drepturilor celor care mi-
litează pentru ea. Problema e foarte
încurcată. Unii luptă cu griul și alții cu
tunuri și rachete. Nici un sol de pace
nu va învinge o armată. Maximum ce
poate obține e un armistițiu, nu o pace,
nu o victorie. Omenirea cere pace exact
acelora care nu au vocația păcii. Pacea
nu va veni decît de frica popoarelor.
Dar cine să le adune? Cultura umanis-
tă, poate. Poate politica umanistă, po-
ate învățămîntul, iustitia... Dar, deocam-
dată, cine are armele care si aceste une-
lute de trezit constiinte si solidarizat idea-
luri.

— **Care credeti că sint particularită-
țile socialismului românesc?**

— Realism, cînstă, curaj inteligent: a-
dică să nu fim în situația să facem
pași înapoi, după ce i-am făcut înainte.

Libertate de spirit, demnitate națională,
evoluție mai lentă. Si uneori chiar staga-
nare în anumite domenii care nu reusesc
să pară prioritare. Sint convins, de e-
xemplu, că la ora de față comertul ro-
mănesc a intrat într-o mare confuzie.
Mărturisesc că e o așa mare confuzie
încît nu-i văd iesirea. Încă nu sint clare
lucrurile în știință, cointeresarea func-
ționează dificil, competiția valorilor. Dar
sintem o țară respectată și uneori iubi-
tă și nu ne va fi rusine. Socialismul ro-
mănesc n-a rostit promisiuni desarte.
Mi-as permite să spun că e o variantă
respectată, uneori austeră, în orice caz
acea variantă care tine seama de condi-
țiile naționale și de faptul că nu sintem
singura țară din lume.

— **Ce-a comunicat în istoria noastră de
la o epocă la alta?**

— În primul rînd o nenorocire este
chiar aceasta: comunicarea. Sau lipsa de
comunicare. Ne-au rămas handicapi pe
care a căzut soarta pe noi să le refacem.
Ar fi deci un element de continuitate toc-
mai lipsa de continuitate. Sint și lucruri
frumoase — curajul, inteligența. Un e-
lement care revine este vocația politică de
a spune adevărul, dar să tină seama si
de condiții.

— **Prin ce credeti dumneavoastră că au
reusit românii să dăinuie?**

— Păi n-am prea rezistat. Eu nu cred
că făcînd socoteala ce a fost acum 2050
de ani si ce e azi putem apărea ca niste
cuceritori sătui. Am pătit multe ca să ne
mai putem lăuda. Avem să ne plîngem
posterității si numai printr-o inspirată
conducere de către Partidul Comunist Ro-
mân în această vreme din urmă acest
puțin care ne-a mai rămas a căpătat mă-
reție, demnitate.

— **Cum se poate evita să devii o victi-
mă a istoriei?**

— Să-ti faci istoria ta care să te as-
culte, să te reprezinte, nu să fii remor-
cat la istoria altora.

— **Ce provoacă oare conflictele dintre
oameni?**

— Măi omule, inegalitatea este una
din sursele conflictului. Dar oamenii
înteleg prin inegalitate să muncească
fiecare cît vrea și să primească tot cît
vrea. Un fel de caricatură a comunis-
mului. E greu ca un, om să accepte că
altul este mai bun decît el. Dar dacă
toate instrumentele si comunicarea re-
zultatelor competiției ar funcționa bine,
ar fi mai puține conflicte între oameni.
S-ar înțelege că aceia care fac bine si
celorlalți prin ce întreprind meriți mai
mult. Asta este inegalitatea firească.
Mai provoacă, firește, conflicte, inegali-
tatea nedreaptă. Cînd sint oamenii ne-
mulțumiti — cînd n-au bani. Dacă banii
lumii n-ar fi deturmati de militarism în
scopuri de distrugere, multi oameni ar fi
mulțumiti pe planeta pămînt.

— **Ati putea semna vreodată o con-
damnare la moarte?**

— Nu. Hotărît nu. N-as putea. Nu
contati pe mine în această privință. Eu
ii iert si pe dusmanii destul de usor si
din păcate pentru mine au cam obser-
vat asta.

— **Ce legătură este — dacă este — în-
tre setea de putere și făurirea istoriei?**

— Una din cele mai grave erori ale
oamenilor fără energie morală e că se
revoltă pe cei care au energie morală.
Puterea nu e un rău în sine. E doar în
măsura în care este folosită împotriva
celor care ti-au dat-o sau alături, la
distanță de aceste interese. Puterea cla-
sei muncitoare nu este o slăbiciune a
clasei muncitoare. Este obiceiul ca prin
compromiterea într-un context a unei
idei ea să poată fi viciată. Faptul că
a fost folosită prost în atîtea rînduri nu
îndreptătește neîncrederea ca mijloc de
scutircuire a spațiilor izolate, de găsire
a unei soluții si de impunere a
unei căi curate. Totul este ca puterea să
rămîină sub controlul celor care au nu-
trit-o.

— **Cum vedeti omul viitorului?**

— Nu am o idee fixă. Ca un echilibru
între libertate si responsabilitate să-l
însotească mereu, să nu fie stăpînit de
ură, să aibă copii multi, să muncească
bine, să fie neîngenușcheat, să-si apere
drepturile si să nu apară în public în
piama. La urma urmei, dacă iese în
bîlîna ca să-mi dea un bahar de apă
cînd mi-e greu l-as ierta pentru asta.
Să fie un om-total. Vreau să-ti spun că
după părerea mea știința nu va avea în
viitor numai cunoastere si specializare,
dar si o sinteză comparabilă cu cea din
Renastere.

— **Omenirea a găsit deci în trecut so-
lulia, dar a abandonat-o pe parcurs, sau
a uitat-o.**

— E ca si cum ti-as spune că e bună
planta, dar nu sint pămîntul, vînturile,
ploaia. Renasterea n-a fost un fenomen
profund, ci elită, tipic pentru supra-
structură. E adevărat că Michelangelo pu-
tea să aibă demnitate în relațiile lui cu
papa si e minunat că Michelangelo si-a
impus geniul rebel si cuceritor, dar a-
proape nimeni nu se interesează cum
trăiau zidarii care au făcut respectiva
Capelă Sixtină. Nu vreau să vulgarizez,
dar nu poate dura decît ceea ce unește ma-
joritatea într-o colectivitate. Eu nu cred
că omenirea a găsit odată soluția, eu
cred că soluția e mai largă si se referă
la plantă, pămînt si vînt. Probabil că în
Renastere s-a găsit sămînta bună, în
timpul revoluției franceze pămîntul, iar
într-o altă vreme n-au bătut pustiiitoare
vînturile, pentru ca proiectul să nu se
rupă în fază embrionară. Asta visez eu
să fie comunismul: sinteza tuturor pro-
iectelor anterioare într-un echilibru su-
portabil de către om.

GEORGE ARION

Fotografii de VASILE BLENDEA, ION CUCU, ION MICLEA, PAUL AGARICI ș.c.

MINISTERUL AGRICULTURII SI
ALIMENTATIEI
nr. 150/5.10.91.1992.GUVERNUL ROMANIEI
Domnul Theodor Stolojan
Prim MinistruMINISTERUL ECONOMIEI SI FINANTELOR
GARDA FINANCIARA

NOTA

NOTA

referitor export de îngrășăminte
chimice în Ungaria de către societă-
tea Fely S.R.L. - Carei

In săptămânalul "Flacăra" nr. 20 din 20
fost publicat articolul intitulat "Mafia din Satu
va strategică" unde se arată despre unele fapte de
s-ar fi comis de dl. Moga Ioan, directorul Sucursala
R.A. Satu Mare, privind gestionarea ilegală a creditelor.

Deasemenea s-a dispus recuperarea unor sume ne-
prestații executate, încasarea sumei de 17.536 lei acordate
drept comision cetățeanului Varga Francisc și a sumei de 2
de la S.C. Agexlu S.R. Carei, precum și sancționarea contrave-
nala cu diferite amenzi a unui număr de 5 salariați.

In urma analizei efectuate a rezultat
intre datele înscrise în materialul M.C.T. și c
financiară se explică după cum urmează:
1. Garda financiară a determinat cantii
îngrășăminte chimice exportate de către SC FELY
2. In materialul M.C.T. s-a dactilogra-
dolari în loc de 70 mii dolari, cît rezultă din
exportate (471 to x 140,6 \$ = 70 mii \$).

In articolul "Mafia din Satu Mare vinde rezerva stra-
tegică" apărut în publicația Flacăra din 20 - 26 mai 1992
(pag.8), printre problemele sesizate se prezintă și următorul
aspect:
Astfel, prețurile obținute de societatea respectivă,
de 148,6 \$/tonă la uree, 138,14 \$/tonă la îngrășăminte complexe
și 99,29 \$/tonă la azotat de amoniu se situează peste media pre-
țurilor de pe piața externă.

MINISTRU
PetruscuCOMISAR GENERAL
StolojanDIRECTOR GENERAL
NicolaeDIRECTOR GENERAL
Leonid Tocaci

Rareori mi-a fost dat să
primesc atâtea scrisori și să
fiu interpellat la telefon, ade-
sea tendințios, ca în urma
anchetei: „Mafia din Satu
Mare vinde rezerva strate-
gică”, apărută în „Flacăra”
nr. 20 din 20-26 mai 1992.
Dacă o referire directă a fă-
cut-o și primul-ministru, dl
Theodor Stolojan, e semnul
cel mai bun că presa este
luată în seamă. E cît se poa-
te de adevărat, că în urma
anchetei noastre o comisie
guvernamentală s-a prezentat
la Satu-Mare pentru cerce-
tări. În paralel s-au desfășu-
rat alte două anchete, pe linie
de poliție economică și pe li-
nie de profil, adică, de la
„ROMCEREAL” București.
Nu am revenit asupra subi-
ectului întrucît s-au ivit alte
probleme, la fel de ardente
și oarecum specifice perioadei
postdecembriste, la orizont.
Am socotit însă că este cît se
poate de corect să lăsăm re-
prezentanții Poliției econo-
mice și ai Procuraturii să-și
facă datoria.

În ancheta noastră am sem-
nalat cazul directorului Ni-
colae Tiberius Lăzăruțiu, de
la SC „VINALCOOL” S.A.
Satu-Mare. Pentru cititorii
noștri, care ne-au scris în
număr atît de mare, le răs-
pundem că inginerul Nicolae
Lăzăruțiu este acuzat pentru
o fraudă de 4 milioane lei,
urmare a producerii de alcool
dublu rafinat din cereale li-
vrate la prețuri diferențiate,
de către directorul Ioan Moga
de la Sucursala „ROMCE-
REAL” S.A. Satu-Mare. Din
păcate pentru organele de
anchetă, de cercetare și ur-
mărire penală, fostul director
Lăzăruțiu este scos de sub
urmărire penală. Chiar dacă
prejudiciul de 4 milioane s-a
recuperat, fraudă și vina ră-
mîn! Dar despre „caracita”
de la „VINALCOOL” Satu
Mare vom mai scrie, întrucît
lucrurile par a fi la fel de
complicate. Sînt implicați și
cîțiva domni-tovarăși colonei
în acele manevre murdare de
culise. Fostul polițist și ac-
tualul judecător Janai, apă-
rătorul lui Ioan Moga, nu
este străin de toate aceste
matrapazlicuri, mai ales că
tocmai „clanul” său a preluat
„Vinalcoolul” și l-a falimen-
tat. Faptul că Vasile Lăpuște-
și Vasile Chira, rude apropia-
te din rețeaua mafiotă, locu-
iesc în aceeași vilă cu vice-
președintele Senatului Româ-

niei, dl Vasile Moș, nu are
nici o relevanță juridică.
Poate avea însă o altă înrîu-
rire, asupra căreia, cu îngă-
duința dvs, vom reveni.

Al doilea personaj abordat
în ancheta noastră a fost me-
dicul veterinar Radu Horia,
fost director la „AGROZOO-
TEHNICA” Ardud, județul
Satu-Mare. A fost acuzat de
abuz în serviciu și de faptul
că a sustras în mod abuziv
37 tone de grîu, motivînd că
le-a dat în hrana oilor. Cu
ajutorul aceluiași mafiot
Ioan Moga, grîul a zăcut, pur
și simplu, în baza „Romce-

se cheamă „Comprest” Liva-
da, a cărei patron este dl.
Moga. Societatea are ca pro-
fil construcțiile industriale,
iar dînsul și-a acordat aceas-
tă sumă babană, fără dobîn-
dă. Sume acordate, în princi-
pal, atît de către guvernul
Roman cît și de către guver-
nul Stolojan, producătorilor
agricoli și numai lor! Astfel
s-a încălcat grav Hotărîrea
Guvernamentală nr. 565/1991.
Pentru acordarea acestui cre-
dit se face direct vinovat atît
Ioan Moga cît și directorul
economic Adalbert Szatmari,
căci împreună au semnat con-

nate de la bugetul de stat,
fiind destinate numai livrării
către producătorii agricoli
interni (H.G. 565/1991). În mod
incredibil, dl Kern Ioan, aso-
ciat la SC „FELY” Carei a
fost doar amendat contraven-
țional (potrivit prevederilor
HG 673/1991), pentru netran-
sferarea în țară a valutei re-
prezentînd contravaloarea
exporturilor de îngrășăminte
chimice efectuate. Actul de
control nr. 264/1992, încheiat
la RA „ROMCEREAL” —
Sucursala Satu-Mare, a fost
înaintat organelor județene de
Procuratură.

vat „Sampax” SNC Satu
Mare din dispoziția aceluiași
director Ioan Moga. Produ-
sul a rămas în custodia bazei
de recepție, iar la majo-
rarea prețurilor produselor
agricole, șmecherii și-au în-
casat șumisoarele, fără să
facă un gest de tandrețe. În
acte orzul apare ca livrat fa-
briicii de bere de către SNC
„Sampax”, firmă care are ca
asociat pe directorul Băncii
Agricole Județene Satu
Mare, plus directorul adjunct,
responsabil cu creșterea ani-
malelor la DGAA Satu-Mare,
cu care Ioan Moga este nu
doar în relații de serviciu, ci
și în alte relații dubioase,
după cum limpede se poate
observa. Continuînd exempli-
ficările, vom menționa că s-au
livrat 157 tone de grîu la un
preț fără adaos fix, încălcîn-
du-se astfel Ordinul Ministe-
rului Agriculturii nr. 53/PT,
care modifică prețul de achizi-
ție la grîu. Firește că sînt
doar cîteva dintre abuzurile
și fraudele ceva mai grosa-
lane, sfidînd elementarul bun
simț.

În urma anchetei noastre,
directorul Ioan Moga a fost
suspendat din funcția de di-
rector la Sucursala „ROM-
CEREAL” Satu-Mare. Unele
decizii de imputare bănească
au fost luate împotriva sa, cît
și a lui Vasile Marinescu, di-
rector adjunct tehnic și a
directorului economic Adal-
bert Szatmari. Cercetările pe-
nale sînt în curs. Serviciul
economic din cadrul Poliției
județene, condus de către
Ioan Dohotaru, procurorul
Arpad Selek, precum și pro-
curorul șef al județului, dl
Ioan Rusu, continuă nemij-
locit investigațiile, în ciuda
unor presiuni de tot felul!
Faptul că Nicolae Tiberius
Lăzăruțiu, Radu Horia și Ioan
Moga sînt în libertate, iar nu
în arest, nu ține de compe-
tența și deontologia profesio-
nală a ziaristului.

Notele de presă și comuni-
catele informative apărute la
redacție în urma anchetei
noastre, din partea Ministe-
rului Agriculturii și Alimen-
tației, a Ministerului Econo-
miei și Finanțelor, a Gărzii
Financiare, a purtătorului de
cuvînt al Guvernului Româ-
niei, dovedesc deschis că
ne-am făcut cu prisosință da-
toria! Vă vom ține la curent
cu fazele de urmărire și cer-
cetare penală.

DORIN SĂLĂJAN

CAZUL MOGA

MAFIA DIN SATU MARE VINDE
REZERVA STRATEGICĂ DE GRÎU

real”, iar distinșii matracuci
n-au făcut altceva decît să-și
însușească banii proveniți
din diferențele de prețuri ma-
jorate la grîu. Nu este sin-
gura potlogărie a lui Radu
Horia. În mod cu totul și cu
totul paradoxal, atît Radu
Horia cît și Ioan Moga, care
fuseseră arestați, au fost eli-
berați, fără să plătească mă-
car parte din daune și cau-
țiunea legală.

Rețineți, vă rog, stimați ci-
titori. Menirea gazetărilor nu
este aceeași cu a procuroru-
lui ori a băiatului instelat de
la economic. El are datoria
profesională și morală să ve-
rifice și să prezinte faptele,
precumpănitor reale, într-un
mod corect și onest, fără pă-
rținire. În acest context tre-
buie privit și cazul lui Ioan
Moga, fost director la Su-
cursala „ROMCEREAL” Satu
Mare, în prezent suspendat
din funcție. Am semnalat, în
ancheta noastră, faptul că
și-a acordat propriei sale
unități private un credit de
1,4 milioane lei. Societatea

tractul nr. 48/12 decembrie
1991.

Ioan Moga se face de ase-
menea vinovat pentru livra-
rea, prin intermediul firmei
„Fely” din Carei, a cantității
de 2 193 438 kg îngrășăminte
chimice în Ungaria. Îngrășă-
minte de asemenea destinate
producătorilor agricoli au-
tohtoni, conform Hotărîrii
Guvernamentale nr. 565/1991.
Mai mult chiar, „ROMCE-
REAL” Satu-Mare vinde ace-
ste îngrășăminte la prețuri
subvenționate de stat. Prețuri
însumind 9 947 673 lei. La
care s-au adăugat cheltuielile
de transport, manipulație și
comision. Numai diferența
sumei încasate ilegal este de
14 580 618 lei. Dar SC
„FELY” Carei a exportat
cantitatea de 4 092 tone de în-
grășăminte chimice (azotați,
fosfați și potasiu) în valoare
de 463 374 dolari S.U.A., la
trei firme din Ungaria. În
conformitate cu Hotărîrea
Guvernamentală nr. 464/1991
și H.G. 776/1991 îngrășămin-
tele chimice sînt subvențio-

Răspunzător direct de toa-
te aceste potlogării se face
din nou inginerul Ioan Moga,
care a semnat contractul nr.
1465/19 noiembrie 1991, cît și
șefii bazelor de recepție,
care au eliberat îngrășămin-
tele chimice din pure dispo-
ziții verbale! (?) În același
context vom plasa și alte
pagube deosebit de mari.
S-au livrat cantități însemna-
te de cereale (în special grîu)
la unități comerciale cu capi-
tal privat. Sau chiar persoa-
nelor particulare. Fără forme
ferme de livrare! Băgați bine
de seamă, această afacere ma-
sivă cu grîul pentru pîinea
noastră cea de toate zilele
s-a făcut, în genere, în preaj-
ma majorării prețului la
grîu! Sumele fabuloase s-au
încasat pentru grîul rămas în
principal în bazele de recep-
ție, nici măcar lopătat și ae-
risit, nici măcar vînturat de
pleavă.

Iată, de pildă, Baza de re-
cepție Mărtinești, județul
Satu-Mare, a livrat 300 tone
de orz firmei cu capital pri-

REPORTAJ
PERICULOS

Cind am spus că voi bate Calea Rahovei, de la Chirigiu în sus, la pas, și-o voi coti din Piața Rahovei la stînga, spre Ferentari, și în tot acest traseu voi încerca să mă insinuez în dialoguri de tot felul cu indivizi din lumea interlopă, cîțiva din colegii mei au cam zîmbit. Alții m-au sfătuit să renunț. Unii s-au oferit să aranjeze să fiu urmărit îndeaproape, de la o oarecare distanță, de unul sau doi polițiști care, la o adică, să intervină cu promptitudine. Doar colegul Dan Popa intră tiptil în birou, cu două ness-uri în mîini, așază ness-urile cu grijă lîngă mașina de scris și mă întreabă cum cred eu că vor trece cele 6—7 ore. Îi relatez cu lux de amănunte planul. Dan dă din cap, privește în gol, mustăcește din greu, trage cu sete dintr-un Carpați care nu prea vrea să scoată fum și, nici una — nici două, îmi zice c-ar veni și el, dacă nu am nimic împotriva. Și dintr-o dată Dan Popa îmi devine foarte simpatic, duos de simpatic.

Se naște Canțone

Și, fumegînd din greu, eu cu Viceroy, el cu Carpați, plus cele două ness-uri, am pus la cale, în linii mari, următoarele: sîntem doi oameni cit se poate de simpli, dar care am intrat, ca niște naivi, în lumea borfașilor. Cu unul din ei, cu care am făcut o afacere, în sensul că noi am făcut rost de o marfă, eventual mercur, foarte căutat peste graniță, am dat-o în bară. I-am dat o jumătate de kil de mercur, individul a dat mercurul mai departe, la niște turci, dar noi n-am primit nici un ban. Am rămas cu buzele umflate. Despre individ știm că se numește Canțone, o poreclă, evident, că îi lipsește degetul mare de la mîna stîngă, că e stîngaci, că poartă un ghiul cit toate zilele pe inelarul stîng, că e cam bondoc, că are cam 40 de ani, e roșcovan, pîr scurt, de parcă abia ar fi ieșit de la închisoare și că are o pată albă, cam cit o alună, sub urechea dreaptă. De învîrtit învîrtește tot felul de chestii, în zona Gării de Nord, dar de locuit locuiește prin Rahova sau Ferentari. L-am botezat, cum spuneam, Canțone, pentru că, pe timpuri, acum 25—30 de ani, a existat de-adevăratalea un anume Canțone. spaima Rahovei și-a Ferentariilor. De procedat urma să procedăm astfel: intrăm mai în toate localurile, ne uităm lung peste consumatori, sușotim, iar dacă, din întîmplare, cineva ne bagă în seamă, luăm două beri și ne așezăm la masa respectivă. Luăm o față de oameni trași în piept, necăjiți foc, dar nu doborîți. Îl blestemăm pe Canțone de mama focului, îl injurăm, promitem că-l strîngem de gît, că-l dăm în primire, că-l turnăm la poliție, adică, și o dăm pe fotbal, sau vorbim despre femei, despre Sexy-Club și alte chestii de astea. Și, peste toate, mereu și mereu, ne blestemăm zilele că am început să ne băgăm în bișnițările. Naivi, cam prostiți, ageamii, dar băieți de viață, totuși, și hotărîți să-l găsim pe Canțone care ne-a tras o țepă de 200 000 lei. În rest, la fața locului, în funcție de împrejurări și interlocutori, pentru ca, la un moment dat, dacă omul de la masă intră în vorbă, să-l întrebăm dacă e de prin partea locului și dacă nu cumva îl cunoaște pe Canțone.

Țiganii nu știu ce-i mila

Ajungem la Chirigiu cam pe la ora 18.00. Căldură mare, toropeală, mișcare puțină. Urcăm în tramvaiul ur-

ȘASE ORE ÎN LUMEA INTERLOPĂ

● Doi reporteri în lumea interlopă a Rahovei și a Ferentariilor
● Canțone ne-a tras în piept ● Capră e prieten cu Șarpe ● Hoț-hoț, dar cinstit! ● Saramură și tutungerii volante! ● Furnirul se vinde cu foaia, nu cu tona ● Rulmenții s-au vărsat ● Dame îmbrăcate în rochii de tablă ● Uf, am scăpat!

● NE-AM CĂUTAT-O CU LUMINAREA, DAR AM SCĂPAT
● CANȚONE E CĂPITAN DE SECURITATE

mător și coborîm la Sebastian. În apropierea stației, două-trei gherete cu sucuri la gheață. Negustorii, țigani. În fața gheretelor, cîteva tarabe cu dulciuri, zorzoane și țigări. Mormane de pachete de Carpați. Lui Dan îi sticlesc ochii. Ne oprim în fața unei țigănci, cu un copil de mînă, ține patru pachete de Carpați în cealaltă mînă. Scobindu-se prin buzunar, Dan întreabă cit e un pachet. Scoate un pumn de mărunțiș și numără. N-are decît 17 lei. Adaug și eu cinci monede de 1 leu, că și așa nu mai am ce face cu monedele astea, dar pînă la 25 mai e. Ne scobim și prin celelalte buzunare, dar mărunțișul ne cam lipsește. Între Dan și țiganka respectivă începe o țirguală de zile mari. După cinci minute, țiganka cedează. Dar îi dă un pachet de Carpați de Tg. Jiu, pe care Dan îl refuză cu aer de cunosător: „Pe astea nu le vreau nici dacă mi le dai pe gratis. Dă-mi-le pe asta de București”. Țirguală a ajuns într-un punct mort și țiganka ridică tonul, ba chiar îl porcăiește ca la ușa cortului. Facem doar doi pași și ne oprim în fața unei alte tarabe pe care pachetele de Carpați sînt foarte aranjate. Circul se repetă, dar durează foarte puțin pentru că țiganul de la tarabă urmărise cu oarecare atenție țirguală cu țiganka. Nici nu apucă Dan să spună ce vrea, că țiganul îl ia scurt „Fugi, bă, de-aci cu gunoiul asta (se referea la bani), hai, valea, că avem treabă”. Trece de vreo două tarabe din spatele cărora niște tipi ne privesc cu dispreț. Asta și merităm, pentru că Dan se jura pe toate cele că nici să-l tai bucăți! — bucățele nu are decît 22 de lei mari și lași! Dar, după cum se va vedea, nu destul de mari și lași, ca să cumperi de la țigani un pachet de Carpați care la tutungerie costă doar 15 lei. Să-i luăm la întrebări pe țigani că de unde au ei maldărele atea de țigări, nu prea face. Nu numai că vom fi luați drept timpizi, ceea ce de altfel chiar am fi vrut, dar cine știe ce dandana poate să iasă din discuțiile astea. Apoi, să nu uităm, în jurul tarabelor și al gheretelor cu sucuri la gheață mișunau cel puțin 20—30 de țigani. Ar fi putut ieși rău de tot, la o adică. Dar Dan ține neapărat să-și cumpere țigări cu numai 22 de lei! Mai face o tentativă și, pe lîngă bani, oferă un ziar. „Păi vezi că ești timpit, îi răspunde țiganul, cine te-a pus să dai bani pe ziare”. Am uitat să precizez că Dan,

ca să nu spună lumea că sîntem cu mîinile goale, a înghesuit cîteva ziare într-o pungă neagră de plastic. „Acuma, că m-ai făcut timpit, zice Dan, uite banii și hai să iau pachetul”. Zis și făcut, dar țiganul se zborșește rău de tot, e chiar nervos de-a binelea și-i smulge pachetul din mînă. „Bă, nu mă enerva, că nu știu ce-ți fac, zice țiganul, și tușește scurt și bate cu o monedă în tabla teighelei, ca să-i atenționeze și pe ceilalți. Semnalul a fost recepționat și dintr-o nimica toată putea să iasă daravere mare. Plecăm cu coada între picioare, și-l întreb pe Dan de ce-a făcut tot circul. „Ca să vezi, zice, ce fel de oameni sînt țiganii. Noi, aștia! Sîntem miloși. Dacă țiganii cerșesc, noi le dăm cinci lei ca pe nimic. Ei, nu. Multe lucruri s-ar întîmpla în țara asta dacă nu li s-ar da țiganilor și în general cerșetorilor nici măcar un capăt de ață. Nimănu! Nimic pe de-a moaca, asta ar trebui să fie lozincă”. După ce am trecut de intersecție, ținînd-o tot pe dreapta, am ajuns în dreptul unor tarabe cu țigări. Pe fiecare tarabă, numai pachete de Carpați.

groaznic, în străinătate. Mi-au apetele astea și a început să-mi căpăul. Parul aproape că mi-a căzut. De aia port pălăria asta”. Omul nu are o privire deschisă, caldă. Pare un om bun. Îl atac direct: „Dor noi avem un necaz. Nu sîntem boi de meserie, dar ne-am incurcat cu unde-i zice Canțone. Am făcut roșu niște mercur, numai noi știm ce spa am tras, și l-am dat lui ca să-l dea departe, la niște turci. Ne-a tras piept...”. Aici a intervenit Dan cu niște injurături și blesteme sută la sută autentice. „Afacerea, continuă el, încheiat-o prin zona Gării de Nord. Dar băiatul, care trebuie să ne dea de miare, își face veacul pe aici. De prin partea locului?” „Da, zice orsint de pe-aici. Am pățit și eu o chestie de asta, că noi ca șoferi de TIR, avrelații cu tipi din aștia. Dar cum a tipul, că după nume nu-l cunosc?” „fac la repezeală portretul robot!” „zice omul, nu-mi aduc aminte să fi zut așa ceva, dar dacă dau sfoară cartier, că am mulți oameni care tot ce mișcă pe-aici, îi dau de urne. La spusele astea Dan sare și-l urcă individ pînă-n slăvile cerului. Dan un talent de-a face pe borfăpăcălit, că mă minunez. Simte repertoriul, culoarea, mai ceva ca dramaturg. Ce mai, școală mare!”, dacă ați lucrat cu el, zice individul prin Gara de Nord, de ce n-ați vorbit cu băieții de acolo? Îl știți pe Șarpe?” „Păcă, zice Dan, unul care o învîrte prin Basarab, cumva?” „Da, asta e, Șarpe”. „Nu cumva, plusează Dan, întîmplare, o trage și pe la Expoziție?” „Păi cum să nu, zice omul, el e, Șarpe tare, dom'le, e cel mai tare. Merge la el și-i spuneți că ați vorbit cu mine cu Capră, că așa mă știe el, șoferul de pe TIR. Vi-l dă la mîini imediat. Rezolvați chestia și pe un Șarpe îl dă în gît, îi pune poterspate, că oameni din aștia, fără cuvînu ce căuta în lumea asta, e...” „Păi sigur că da, neică, intervîrtehoț-hoț, dar cinstit!” „Dar dacă lăcăuta în continuare, zic că doar de a am venit, cam pe unde l-am putegăsi?” „Mai sus, zice, prin piață, în Prelungirea Ferentari, la Vadu Nou sau vizavi, la un privatizat”. „Dar e cu scandal pe-acolo?” „Nu, ne lăteste nea Capră, că dacă e scandalgaborii. Și dacă vin gaborii s-ar pute să-l salte pe unii pe care cam de năi caută pe aici, prin cartier. Ac, o Vadu Nou, sau la privatizat, se pur

cale chestii mari. Vine toată creștina. Dar dacă nu-i dați de urmă acolo, nici Șarpe nu poate să facă nimic, zic să veniți aici, vineri, după 7, seacă mă găsiți la o bere. Pînă atunci, pun în priză pe oamenii mei și nu poate să nu vă ajut”. Îi mulțumim nea Capră, prietenul lui Șarpe, și pcam pe jos spre piață.

Economie de piață stil Rahova

În Piața Rahovei, un autoturism roșu, cu număr de București, plin țigări autohtone, mai ales Carpați Snagov cu filtru. Pe capota din spate și sute de pachete își așteaptă clienții. La Carpați scurte, prețul e 15 lei, ca la tutungerie. La Carpați lungi, care au apărut din astea, prețul e 18,50. Să fie vorba de-o nouă formă de tutungerii, așa, volante, cu mașină? Să fie omul care le vinde angaja Regiei? Ne întrebăm, dar nu facem nici o mișcare. Pe lîngă ciudate tutungerii trec 5-6 polițiști cu pistoale mitralieră. Ceva mai în colo, alți polițiști cu pistoale și cătușe la brate. Dacă am fi vrut să facem un puiscandal, ne-am fi luat de vinzătorul țigări, că de unde le are, că de unde se găsește țigările astea la tutungerii de stat, că e un afacerist cu bișnițar, că mai mult ca sigur le-a ratat din fabrică și așa mai departe, se auză un pic de scandal, polițiștii au intervenit și am fi aflat, la secție, c

„M-au amenințat că mă vor spînzura“

Un fost dizident este internat cu forța la Spitalul nr. 9 de către indivizi necunoscuți. A fost dus în afara orașului și amenințat cu moartea. Lucrase la un document care se referea la „strategia alegerilor prezidențiale”. Documentul a ajuns, se pare, în mâinile Securității!

Încercăm marea cu degetul

Înă să ajungem la locul faptei, sau la locul, am adăstat la o circiu-
cară numită Toporaș, zonă celebră
tru un anume gen de tîlhării. Am
t și acolo o bere doar pentru a ne
vinge dacă locuitorii au dreptate
l spun că la Toporaș e cea mai
ă bere la halbă din cartier. Așa e.
localul e departe de ceea ce ar
ui să fie o chestie intimă, de carti-
mică și frumoasă. Dar să revenim
obiect. La Vadu Nou, scaunele sint
nasă, deși ceasul nu arată mai mult
20,30-21,00. De precizat că Vadu Nou
n restaurant de stat. Chiar și de stat
! Dar dacă scaunele erau pe masă...
turi, un fel de bufet amenajat în
ă. Treceam strada și ajungem la
ratizatu”, care este un local deschis
l unui depozit de sticle și bor-
se spune, localului, Rubin. O
ue cel mult 10 mese. Dar marele
er e afară, cu bere la gheață.
aspăt, rece, tîfnoasă. Nea Nelu,
prietarul, spirt, în pofida anilor. În
oția sa, Vali, amabilă. Luăm
eri de la bar și ieșim în fața
inului. Începem circul de rigoare.
va tipi ne bagă în seamă. N-au au-
de Cantone. Încercăm marea cu
etel și le spunem că am putea face
de rulmenți. S-a vărsat, zice unul,
mai merge. Promitem alte chestii,
lțăminte, textile. Nu. „Dar ceva
restea, adică furnir”, ne întreabă
l. Cum să nu, sărim noi, amabili,
nic să ne recuperăm paguba de la
te. „De nuc?” Chestia cu nucul
depășeste. „Cu nucul, zice Dan, e
al naibii. E scump și e păzit mai
a ca aurul”. „Atunci, ni se propune,
te ceva de cișeș, de tei, ceva fru-
?” „Cum să nu, — sar eu ca pros-
Cîte tone?” Sînt privit cu niște
i care parcă taie în carne vie. Dan
ară din zbor: „Cîte foi, dom’le?”
i, către mine: „Bă, ageamiule, fur-
te vinde în foi, nu în tone!” „Păi
nu știu” — fac eu pe prostul.
ocritica este primită cu îngăduința
r deștepti față de amatori. Stabilim
acte ferme pentru vineri după-a-
z.

totuși, Cantone există, e căpitan de securitate

e lasă o perioadă de liniște. Ne bem
le cu multă plăcere. Mai luăm un
l. Mă pomenesc rostind niște cuvîn-
„Cel ce-am fost e ca un fum, cel ce
fi e prea departe, iar cel ce sint
m e îmbrăcat în moarte”. „Pușchea
limbă” — sare Dan. Bate în lemn!
ate. Dar lemnul e tablă cu vop-
ia sărită, iar în locurile acelea s-a
alat rugina. „Dacă nu-ți place, zic
rînd cîteva fete de cartier, uite un
jou de Barcelona că tot bate O-
biada la ușă: „Ies seara dămale de
ier, îmbrăcate-n rochii ca de tablă,
lameuri, cu ochii grei de-adînc mis-
și buze dulci de carameliuri”. Bine-
les că am adaptat și o melodie
guroasă care a schiopătat ca mama
cului. Dan rîde. „Dacă rîzi, îi spun,
i e bine. Între timp lîngă noi s-a
at un tinerel slăbuț, înalt, oare-
r delicat. Îi fac portretul lui Canțo-
și-l întreb dacă nu cumva a văzut
aici, pe la crîsmă, sau în oricare
parte a cartierului, un astfel de
„Cum să nu, zice puștiul. E un
căpitan de securitate. Nu știu dacă
spune Cantone, dar îl știe toată lu-
a, e boss mare, învîrte chestii grele.
ce treabă aveți cu el?” Gluma se
groasă. Deși invenție sută la sută,
ca spaima de altădată a Rahovei,
tone, există, totuși. Brusc ni se
cam frig. Am mai fi băut o bere,
se făcuse deja ora 23,30, bani a-
ape că nu mai erau, decît de un
i care ne ia din zbor și ne ușurează
alți 500 de lei. Adio Rahova, Adio
entari, Adio Cantone! Uf, am scă-
!

VICTOR NIȚĂ ■
DAN POPA ■

În Pavilionul 10 (psihiatric) al Spi-
talului nr. 9 l-am întîlnit, recent, pe
dl prof. univ. dr. Mircea Stoica în-
tr-o stare gravă. Fusese transferat de
cîteva zile de la „supraveghere” în-
tr-un salon de bolnavi inofensivi. Se
poate observa cu mare ușurință fap-
tul că dl Mircea Stoica prezintă con-
tuzii serioase la mîna dreaptă și la
cap. Nu se știe dacă acestea provin
dintr-o încăierare produsă la salonul
de supraveghere, sau dacă dl profesor
le avea dinainte. Oricum, avem certi-
tudinea că dl Mircea Stoica face par-
te dintr-o strategie. Sau este chiar
obiectul acesteia în mod conștient.
Pentru că nu ne interesează cine, cînd,
unde, cum și ce anume se urmărește,
deși, se pare, avem de-a face cu un
scenariu special pentru mult așteptate
alegeri prezidențiale, vom da cuvîntul
dlui profesor, despre care știm prea
puține lucruri și acelea neclare. În
timpul lui Ceaușescu, împreună cu a-
cademicianul Tudor Bugnariu, dl Mir-
cea Stoica a întemeiat o grupare clan-
destină numită „Frontul Eliberării Na-
ționale”. Domnia sa a fost correspon-
dent al binecunoscutelor posturi de ra-
dio: BBC, Europa Liberă, Vocea Ame-
ricii. În 1987 a fugit din țară. Prima es-
cală a făcut-o în Ungaria, după ce a
trecut în Austria și Germania Federa-
lă. Cel mai curios lucru este acela că,
deși era atît de greu să fugi în străi-
nătate, dl Stoica a făcut-o fără pro-
bleme și n-a stat nici măcar o zi în la-
găr. S-a întors în România în februarie
1990, cînd a fost internat la Spitalul 9.
Nu negăm faptul că dl Stoica ar avea
o boală psihică, dar nu putem spune
nici că aceasta există. De asemenea, nu
vrem să ne pronunțăm asupra identi-
tății sale ideologice. Dacă ceea ce
spune Domnia sa este adevărat, în-
seamnă că România a rămas ceea ce a
fost: un popor guvernat de practici
fasciste. Dacă este vorba de o înșce-
nare pentru a compromite pe cineva
anume, putem concluziona că „demo-
crația e o pisică”. Nu cîștigă în con-
curs decît aceea care zgîrie cu laba
murdară.

— Dle profesor, v-ați întors din
emigrație în anul 1990. Ce ați făcut de
atunci și, mă interesează, în mod spe-
cial, dacă ați mai fost internat într-o
secție de psihiatric?

— M-am întors din emigrație și
am luat legătura cu principalii lideri
politici ai „tinerei democrații”. În fe-
bruarie, pentru o simplă zgîrietură la
cap, provenind dintr-o cădere (n.n. — dl
profesor a refuzat să dea alte amănun-
te), însoțitorul meu, care-mi fusese dat
de Radu Câmpeanu, a insistat foarte
mult să mergem la Spitalul 9 pentru a
mi se face o verificare medicală. Cu
mare greutate am cedat acestei insis-
tențe ciudate și ne-am prezentat îm-
preună la camera de gardă. Acolo am
fost tratat, pur și simplu, ca un bor-
faș. În loc de 24 de ore cît mi s-a spus
că voi sta, am fost reținut timp de o
lună și repartizat într-o „sală de su-
praveghere”, unde, presupun, erau și
cîțiva nebuni. Cînd soția mea a aflat
ce mi s-a întîmplat, a alergat la mi-
nistrul justiției, dl. Teofil Pop, un
vechi prieten al meu, care a cerut, de
urgență, să fiu eliberat din spital.
M-au ținut încă 2—3 zile, timp în care
mi-au făcut o analiză, așa-zisă recoltă
din măduva spinării. Dacă nu a-
veam voință de fier și tărie, putea fi
mortală. Prima tentativă de internare
a fost, însă, în 1987 cînd tiranul a or-
ganizat acel absurd referendum pentru
reducerea cheltuielilor militare cu
5%. Am votat împotriva, demonstrînd
absurditatea lui politică și constituți-
onală. Atunci puterea a optat pentru
două alternative: fie arestarea mea,
fie internarea într-un gulag comunist

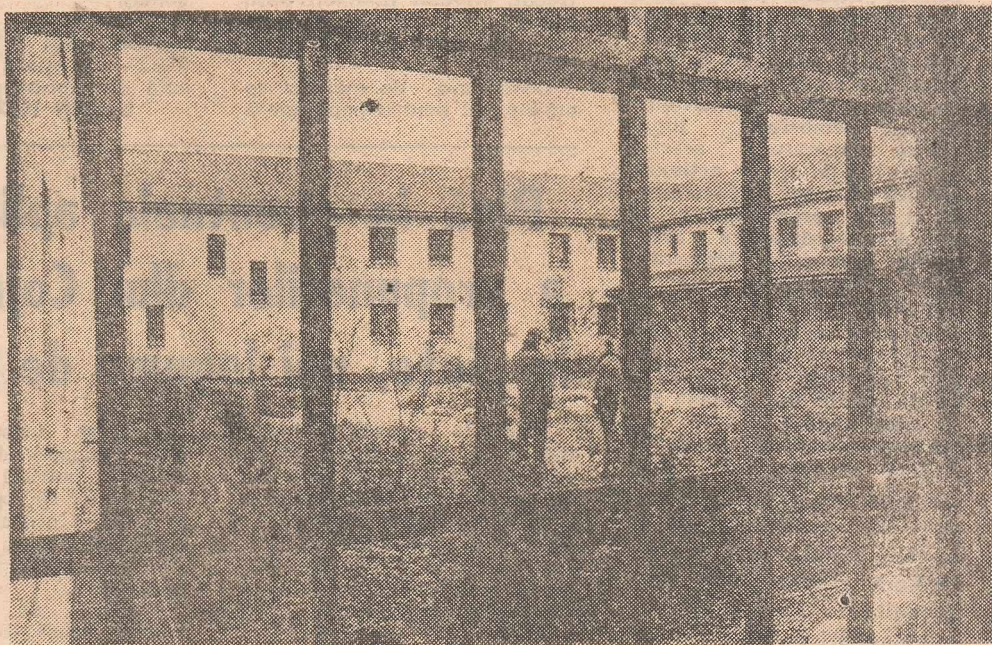
(n.n. — Dl Mircea Stoica se afla, la vre-
mea respectivă, după informațiile
noastre, sub protecția unei personali-
tăți foarte legată de Elena Ceaușescu.
Marele demnitar, datorită activității
sale, n-a fost arestat și judecat alături
de membrii Cpx.)

— Să înțeleg că aceasta este a
treia internare la Spitalul nr. 9? Cum
ați ajuns, din nou, aici?

— În ultimul timp am lucrat în
fruntea unei grupe de analiști la stra-
tegia alegerilor prezidențiale, din
proprie inițiativă, timp de o lună. Du-
pă ce materialul s-a încheiat, l-am
prezentat unor vîrfuri ale opoziției
pentru a-și spune punctul de vedere.
Pe căi oculte, acest document a ajuns
atît în mâinile ministrului de interne,
dl Victor Babiuc, cît și în mâinile Se-
curității. Împreună cu președintele Li-
gii Pentru Drepturile Românilor, prof.
univ. dr. Ion Puia, și cu Florin Gabriel
Mărculescu, l-am înregistrat la Parla-
ment.

— Cine a mai lucrat la elaborarea
documentului?

— În afară de mine, Florin Ga-
briel Mărculescu, atașat, în ultimul

timp de P.N.T., și Gabriela Stoica, fost
comentator publicist la cele trei pos-
turi de radio care funcționează în stră-
nătate. Deci, după ce l-am înregistrat
la Parlament, documentul semnat de
dl Ticu Dumitrescu, președintele Aso-
ciației Foștilor Deținuți Politici, a n-
ceput să fie tot mai căutat. Dar mai a-
les noi, cei care lucrasem la el. S-a
declanșat o urmărire mai teribilă de-
cît aceea din timpul clandestinității. O
doctoriță cu o voce mîieră și blîndă
mi-a spus că ar fi bine pentru sănăta-
tea mea dacă mi-ar face „o lamă”. A-
poi a vrut să mă interneze la „priete-
nul” meu, Diaciov, a cărui
activitate este bine știută.
Am reușit să evadhez după
două zile. Pentru că eram foarte slă-
bit, prietenii mei au apelat la servici-
ile Spitalului de urgență. Aveam ne-
voie de un tratament foarte
serios și s-a cerut in-
ternarea mea la dr. Mihai Ciu-
ta, directorul secției 2—chirurgie a
Spitalului de Urgență. În rezerva în
care am fost plasat din dispoziția con-
ducerii spitalului, la cîteva zile, a fost
repartizat un țaran din jurul Bucure-
știului. Ca să-mi cîștigă încrederea, fă-
cea multe cruci înainte de masă și-mi
vorbea despre sentimentele sale reli-
gioase. Cînd mi-am dat seama că este
plătit să vadă ce fac și ce vorbesc, a-
vînd în vedere că a venit însoțit de

cîțiva indivizi ca să mă transfere la
alt spital, m-am baricadat în rezervă.
Știam că acest lucru nu aduce nimic
bun pentru viața și libertatea mea.

— Totuși, ați fost transferat!

— Am spus că nu plec de acolo
pînă cînd nu se întocmește o hîrtie de
transfer la un spital unde Securitatea
să nu se poată amesteca. Țăranul a
profitat de un moment cînd am adormit,
a spart ușa și m-a lovit sălbatic
la mîna dreaptă (degetul mic îl aveam,
deja, în glips), în abdomen, în cap,
și-n special în ficat. M-a lovit cu o
cizmă precum fasciștii gestapoviști.
În cele din urmă m-au legat și m-au
amenințat că-mi vor tăia, mai întîi,
partea bărbătească, mă vor spînzura și
mă vor incinera. Atunci le-am spus că
însuși ministrul Babiuc știe că mă pa-
ște o primejdie și că dînsul nu va lăsa
așa o astfel de întîmplare.

— Și credeți că toate acestea vi
s-au întîmplat datorită aceluia docu-
ment?

— În special, din această cauză.
Anexa la documentul pentru care pă-
tinesc se numește „Apelul conștiință la
dreptul cetățeanului Ion Iliescu de a
candida la postul de președinte al țării”.

După cum se vede, dl Mircea Stoica
a descris episodul ultimei internări
destul de incitant, dar nu foarte clar
din punct de vedere informativ. În
urma contactelor verbale cu diverse
persoane, printre care și medici, am
aflat că-ntr-adevăr, dl Stoica a trecut
pe la Spitalul de Urgență, unde a a-

juns fără să știe prea clar cum. A fost,
apoi, transferat la secția de psihiatric
a Spitalului 9, printre bolnavii ținîți
sub cheie. Pentru verificările de ri-
goare, ne-a rugat să luăm legătura cu
dl Coposu. Lucru pe care nu l-am re-
alizat deoarece Domnia sa este plecat
în străinătate. Dl Rațiu se află, deja,
într-o minivacanță parlamentară. Dl
Babiuc este, de asemenea, ocupat. Aș-
teptăm, totuși, să ni se confirme sau să
ni se infirme dacă dl Mircea Stoica,
președintele Uniunii Independenților din
România (asociație neguvernamentală,
avînd ca scop apărarea drepturilor o-
mului, protejată de ONU, după cum
spune Domnia sa), a lucrat la acel do-
cument și dacă întîmplările descrise
sînt conforme cu realitatea. Altfel, sin-
tem înclinați să credem că avem de-a
face cu o persoană care nu mai este în
deplinătatea facultăților mintale și ca-
re, pe deasupra, declară că este nepo-
tul dlui Ion Rațiu. Mai mult decît atît,
este însoțit de un domn (tot bolnav)
care pretinde a fi fratele ministrului
de interne, dl Victor Babiuc. Dl cu
pricina, Traian Babiuc, pare a fi „înge-
rul păzitor” al dlui Mircea Stoica. Și
cel care l-a sfătuit amical pe dl profe-
sor să nu dea nici un interviu deoare-
ce ar putea fi lichidat. Chiar așa să
fie?

MARIA TIMUC ■

Scandalul certificatelor de proprietate

Emiterea de către Agenția Națională de Privatizare a certificatelor de proprietate a iscat un adevărat scandal care a depășit sfera disputelor între teorii și modele economice, coborînd hotărît (și „destabilizator”, vor spune unii) în arena luptei politice. Prin această operațiune A.N.P. nu face decît să susțină electoral F.S.N., chiar dacă încalcă grosolan Legea nr. 15/1991.

Reacțiile nu au întârziat să apară. Astfel, Partidul Solidarității Național-Democrate a depus la Parlamentul României o plîngere împotriva A.N.P. I s-au alăturat F.D.S.N., P.N.L., M.E.R., P.D.A.R., P.R. Numai că cele două camere ale Parlamentului au intrat în vacanță fără a lua o hotărîre în această problemă. Ne-am adiesat de aceea dlui CONSTANTIN COJOCARU, inițiatorul interpelării. „Pentru noi — ne-a spus domnia sa — este clar că ne aflăm în fața unei încălcări a drepturilor de proprietate a cetățenilor români de către A.N.P. Solidaritatea Național-Democratică luptă pentru apărarea acestor drepturi și de aceea acțiunea noastră nu este conjuncturală, ci una programatică, în strictă concordanță cu principiile economiei democratice și ale platformei noastre economice.

Întregul pămînt și capital privatizabil al României aparțin de drept celor 6 milioane de familii din această țară. Acest capital a intrat în așa-zisa proprietate socialistă prin expropriere și prin preluarea nelegitimă a unei părți din veniturile populației de către statul comunist. Este necesară reconstituirea proprietății mici și mijlocii și improprietărilor cetățenilor români cu capitalul acumulat de așa-zisa proprietate socialistă. Parlamentul României a încălcat el însuși prin adoptarea Legii nr. 15/1991 drepturile de proprietate ale cetățenilor români. Acum, prin ilegalitățile A.N.P., 15 la sută din averea națională sînt lăsate la dispoziția proprietății particulare. În realitate cele 15 procente au devenit doar 11 prin „grija” dlui Adrian Severin.

Pentru stoparea acestei crase ilegalități propun:

1. retragerea din circulație a certificatelor de proprietate;
2. constituirea fondurilor proprietății private;
3. crearea bursei de valori;
4. emiterea unor noi certificate de proprietate nevandabil și care să aibă înscrisă pe ele valoarea, deci o valoare nominală, corectată în funcție de fixingul interbancar.“

LUCIAN TUDORANCEA ■

De-a dreptul

Pe cînd va lua sfîrșit acest „spectacol” ?

Străin, român, investitor sau nu, dornic sau forțat ca spectator la „marele spectacol”, manipulați... veniți cu sau fără voie-n această „sală”, cu toții asistăm, dar nu aplaudăm la 200 de „artiști”. ...Că nu-s mai mulți. Doar ni se par. Și aceasta... din cauza duratei „spectacolului” nostru de după Revoluție cînd nu mai vrem nimic.

Sau poate vrem ce n-am avut sau n-am putea avea. Deruta e perfectă.

Neînțelegi cu toții se ceartă între ei cum „mama și cu tata”; un șef cu un partid, băncile între ele, un lider cu-n reporter, ziarul cu ziare, un emanat cu altul și toți sub ochii noștri curioși.

Străin, român, investitor sau nu, ne întrebăm cu toții pe cînd va lua sfîrșit acest „spectacol” al neputinței lor; și al minciunii lor; al „artiștilor” ?

Pe cînd un alt „spectacol” ? Altul mai economic; cu mai puțin politic în regie.

GEORGE PĂDURE ■

Cădere liberă

BUZĂUL NU STĂ PE ROZE

Județul Buzău se situează — potrivit datelor oferite de Comisia Națională pentru Statistică — pe ultimele locuri în ceea ce privește situația economică și socială. Cauzele acestei rămîneri în urmă sînt în esență următoarele: declinul producției industriale, neadaptarea la cerințele economiei de piață, unele măsuri eronate, cu caracter antiprivatist luate de administrația județeană, corupția, lipsa acută a investițiilor.

Astfel, producția industrială a lunii mai a fost cu 35 la sută mai mică decît cea obținută în aceeași lună a anului trecut. Nivelul productivității muncii este cu 23,5 la sută mai mic decît cel realizat în 1991.

Desfacerea de mărfuri cu amănuntul pentru populație a

fost mai mică cu 8,1 la sută față de luna mai 1991 și cu 7,1 la sută mai mică față de primele cinci luni ale anului precedent. Volumul serviciilor către populație a înregistrat o scădere de 22,6 la sută.

La nivelul lunii mai, diferența dintre creșterea prețurilor și creșterea veniturilor în județul Buzău a fost de 25 la sută în favoarea prețurilor. A crescut alarmant șomajul. La data de 16 iunie a.c. în acest județ erau înregistrați 12 903 șomeri și 5 446 persoane aflate în căutarea unui loc de muncă care nu beneficiază de ajutorul de șomaj.

Deci, Buzăul nu stă chiar pe roze, deși la 20 mai 1990 F.S.N. a obținut peste 80 la sută din voturile exprimate.

LUCIAN TUDORANCEA ■

Pînă la eventuala aplicare a propunerilor dlui Cojocaru în piețe, noi legume de sezon

Amețeala cuprinde încet, dar sigur, o masă din ce în ce mai mare de oameni. De la cîteva sute de lei, pentru două baterii la gheață, certificatele de proprietate au urcat la sute de mii. Atît se cere. Nu înseamnă, însă, că cineva le și cumpără la suma asta.

„Bine, da a spus dom’ Cojocaru că ele fac 370 000 de lei ? A spus. Și el e specialist, știe ce vorbește. Păi, atunci, nu e normal să cer pe el măcar 200 000 ? E normal !”.

O fi, numai că lumea e plină de oameni neîncrezători, așa că în fiecare piață, pe lângă cartofi, roșii și castraveți continuă să ți se ofere, ca un fel de legumă de sezon, certificate de proprietate. Pentru numai 10 000. Cine

știe să se tocmească și să scoată teancul de sute la momentul potrivit, le ia și cu mai puțin, că foamea e mare și piața e scumpă, o vinăță costă 200 de lei, iar copilul trage cu ochiul la banane și Bonibon.

Vinătorii de vînzători au viață ușoară. E suficient să urmărească privirile disperate ale femeilor în fața prețurilor afișate sau strivite printre dinți pentru a-și înhăța prada.

Zilnic, mii de români, schimbă „dovada” muncii lor de o viață pe prețul unei plase de legume și al cîtorva kilograme de carne. O, biată țară, plină de umor !

ROXANA PAICU ■

MODERNIZAREA TEHNOLOGIEI DVS. LA NIVEL MONDIAL CU PRODUSE ALE FIRMEI

BOSCH

- AUTOMATE PROGRAMABILE
- ACTIONARI ELECTRICE
- COMENZI NUMERICE

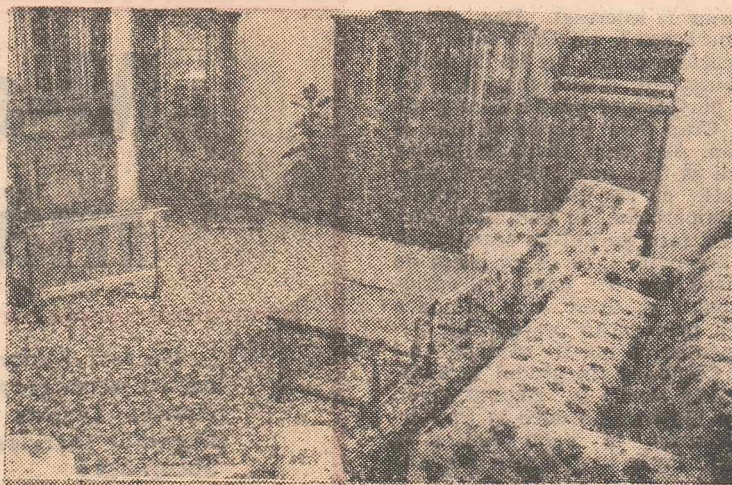
Aprovizionare, echipare și implementare la prețuri convenabile prin societatea comercială româno-germană

East Electric

SRL

BUCUREȘTI

Tel: 59.44.24 Fax: 25.61.21 Telex 11931 CBTX R

Radiografia unei reușite

La Silva Rom cuvîntul faliment nu există

Ca nenumărate alte întreprinderi socialiste, întreprinderea de produse din lemn și mobilă din București, devenită, după revoluție, societatea comercială SILVA ROM, putea fi astăzi la un pas de faliment. Cum însă situația acestei societăți cu capital integral de stat se află exact la polul opus, credem că merită să ne oprim cîteva momente asupra unei experiențe ce demonstrează că există soluții pentru supraviețuire; pentru dezvoltare, chiar. Iar prima dintre acestea e o gîndire eliberată de tabuurile trecutului și de comoditățile centralizării.

În martie 1991, cînd s-a schimbat conducerea societății, situația nu era tocmai roză. La începutul lui 1992, trei din secții, cele de mobilă, se mențineau cu greu într-un echilibru relativ, în timp ce a patra, specializată pe mobilier comercial, cu 200 de muncitori, era pe cale de desființare, din lipsă de comenzi. Unicul mod de a ieși din conjunctura nefavorabilă creată de închiderea unei piețe de desfacere pînă nu demult sigură era reorientarea din mers către un alt segment de piață, apt să înghită marfă rapid și în cantitate mare. Și, cum societățile comerciale apăreau precum ciupercile după ploaie, și fiecare din ele își amenaja un birou, ideea s-a impus aproape de la sine — reprofilarea pe mobilier administrativ — birouri, dulapuri, canapele, scaune și, o cerere nouă în

România, mobilier pentru calculatoare.

După numai o jumătate de an, secția se află azi la a patra generație de mobilier de birou, pe care o va prezenta, ca noutate, la Tîrgul Internațional București, din august-septembrie. Dacă au comenzi ? Drept răspuns, directorul comercial Virgil Dunașcanu îmi arată sutele de cereri venite din întreaga țară. Ba, în ultima vreme au și solicitări pentru export.

Celelalte trei secții, de altfel, lucrează cu peste 75 la sută din capacitate pentru export. Partenerilor tradiționali, pe care atîtea întreprinderi i-au pierdut după 1990, li s-au oferit permanent noi posibilități de opțiune. Și dacă acum, în 1992, societatea și-a permis să achiziționeze utilaje moderne, în valoare de peste 1 milion de dolari, eliminînd, astfel, punctele ce amenințau să strângă fluxul productiv, dacă s-a îmbunătățit nivelul condițiilor sociale oferite muncitorilor și dacă au fost asfaltate toate aleile interioare și renovate hale, asta se datorează și faptului că lunar, numai din export, aici se cîștigă 500 000 de dolari.

E sigur, SILVA ROM nu va da faliment ! Nici unul din cei 1 300 de muncitori nu a stat, nici măcar o zi, în șomaj tehnic. Iar nivelul veniturilor de aici este, pentru alte societăți, de domeniul imaginației.

ROXANA MANOLESCU ■

ROMANIAN-AMERICAN COMPANY

Co. Ltd.

Organizeaza in perioada
7-13 septembrie 1992
expoziție internațională
profilată pe echipamente,
produse și servicii pentru
hoteluri, restaurante
și colectivități.

Participati la HOREXPO '92 !

Contactati urgent: **ASA Co., Ltd.**

Str. Logofat Luca Stroici nr. 15, 70.224 - Bucuresti

Tel.: 11.84.54. Fax: 12.15.88. Telex: 11.939 cbtx.

Se vor împlini, peste nici trei luni, 15 ani de cind revista „Flacăra” a publicat primul articol despre autodidactul Pavel Kozak. A doua zi, chiar a doua zi, și în săptămînile care au urmat, telefoanele redacției parcă luaseră foc. Sute și sute de oameni, din București și din toată țara, solicitau un singur lucru: adresa autodidactului Pavel Kozak. Peste nici o săptămînă avea să se pornească uriașul tăvălug al scrisorilor, cîteva mii la număr. M-am tot întrebat de-a lungul timpului ce anume i-a convins atât de tare pe cei suferinzi că Pavel Kozak poate fi o uriașă șansă, poate singura lor șansă, de-a pune capăt unor maladii despre care medicii specialiști spuneau că sînt intratabile, sau, mai exact spus, nevindecabile. Poate scrisoarea doctorului Stelian Popescu, medic specialist dermatolog, director adjunct, pe atunci, al Direcției sanitare a județului Neamț. Iată scrisoarea acelui medic care el însuși, prin specialitatea sa, ar fi trebuit să o vindece pe chiar mama sa, dar care a fost obligat să apeleze la Pavel Kozak în fața căruia, ca un om cinstit și corect, s-a înclinat. Că datorită acestei scrisori pe care n-am pregetat să o transcriem, doctorul Stelian Popescu a avut mult de suferit, mai cu seamă din partea colegilor săi, specialiștii dermatologi, asta ar fi o altă poveste. Pînă una-alta, iată scrisoarea adresată lui Pavel Kozak la 29 iulie 1977: „**Țin să vă mulțumesc personal pentru realizarea vindecării mamei mele, Eufrosina Popescu, din Bacău. Deși mulți ani a urmat diverse tratamente, date de foarte multe celebrități medicale (București, Iași, Bacău, Piatra Neamț etc.), deși eu însumi, ca medic specialist dermatolog, am încercat să rezolv ceva, totul a fost în zadar, pînă cînd ați preluat dumneavoastră cazul. Ce ați făcut este miraculos, pot spune, chiar senzațional și am toată admirația pentru competența și totodată omenia pe care ați manifestat-o. Închei exprimîndu-mi încă o dată tot respectul, grațitudinea și omagiile mele față de probitatea profesională deosebită ce vă caracterizează.**” Înainte de a reproduce această primă scrisoare, am înșirat doar cîteva din maladiile asupra cărora Pavel Kozak declara, dovedind cu fotografii și cu zeci și zeci de astfel de scrisori, că poate interveni: psoriazis, ihtioză, epidermoliză buloasă, lupus eritematos (în legătură cu vindecarea acestei boli P. Kozak obținuse, la 17 mai 1976, certificatul de inventator OSIM nr. 61941, care a făcut obiectul dosarului nr. 86125), scler-

odermie în benzi (primă fază), eritrodermită, prurigo, prurit cronic, purpură vasculară alergică, diverse forme de acnee vulgară și eczeme generalizate. Scrisoarea domnului doctor Stelian Popescu (plus încă alte asemenea scrisori) și lista, destul de restrînsă de altfel, a maladiilor pe care Pavel Kozak le ameliora în proporție de 80—90 la sută au sîrînit, așa cum ne și așteptam, interesul marelui public.

În fine, un alt impact asupra celor suferinzi trebuie că l-a avut și afirmația că un anume om, al cărui nume nu l-am divulgat atunci, dar o facem acum, doctorul în economie Gheorghe Nistores-

țoiu.

În loc să recunoască un fapt evident și indubitabil, că autodidactul Pavel Kozak reușea, pe căi pe care medicul specialist dermatolog Stelian Popescu nu s-a sfiit să le numească miraculoase și senzaționale, să vindece sute și sute din pacienții medicilor dermatologi din România, ba chiar și din alte țări, membrii Societății Române de Dermatologie s-au năpustit asupra necunoscutului Pavel Kozak acuzîndu-l de șarlatanie și de multe altele.

Despre acest veritabil război pe care revista „Flacăra” l-a dus pentru apărarea și valorificarea tratamentelor propuse de Pavel Kozak vom

definitive în România a lui Pavel Kozak, reîntoarcere despre care Pavel Kozak spunea că s-ar putea produce în luna septembrie.

Deși documentul primit la redacție poartă antetul Ministerului Sănătății, inclusiv pe cel al Biroului de Presă, alte elemente care să ne convingă sută la sută (nr. de ordine, data emiterii, și eventual o ștampilă) lipsind cu desăvîrșire îl preluăm ca atare și îl încredințăm tiparului. Documentul vorbește de la sine despre o opoziție absurdă, inumană chiar, dacă e să vorbim în numele celor cițiva zeci de oameni care ne-au și sunat la redacție și care îl așteaptă pe Pavel Ko-

Medicii îl resping pe PAVEL KOZAK

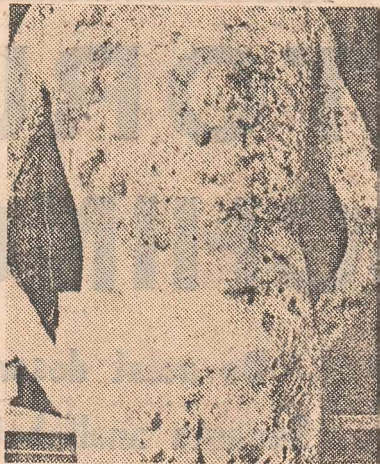
AJUTAȚI-NE SĂ-L AJUTĂM SĂ VĂ AJUTE

cu, se afla și încă se află, în posesia unei uriașe arhive cu aproape toți cei pe care, Pavel Kozak i-a vindecat. Este vorba, în fapt, de o documentație foarte bine pusă la punct privind cei 20 de ani (atunci, în 1977) de cînd Pavel Kozak trăia pentru alina-rea suferințelor tuturor celor atinși de-o boală de piele. Așa cum spuneam, timp de peste două luni, redacția revistei „Flacăra” a fost luată cu asalt, la propriu și la figurat, iar pe strada Uranus, nr. 118, unde locuia Pavel Kozak, era un pelerinaj ca la Maglav. Nu am primit în tot acest răstimp nici o scrisoare în care cineva să spună că a fost jecmănit, sau că tratamentul Kozak n-a fost eficient. Dimpotrivă, scrisorile de mulțumiri adresate, prin intermediul revistei, lui Pavel Kozak s-au înmulțit cu sutele.

Dar nu mică ne-a fost surpriza cînd din partea unor medici dermatologi, oameni importanți ai Societății Române de Dermatologie, am primit tot felul de jigniri și amenințări de o violență extremă și într-un limbaj pe care hirtia nu-l suportă. Ni s-a prezis că revista va fi desființată, că vom fi lăsați pe drumuri, acționați în judecată etc. Coordonatorul acestei penibile campanii telefonice era prof. dr. Al. Col-

reveni poate într-un alt număr al revistei. Pînă una-alta, după întîmplări de tot felul, unele de un caraghios și o penibilitate greu de descris, după un intens și atent supravegheat test, la care au asistat chiar cițiva medici dermatologi, plus cițiva chimiști, biologi etc. — test desfășurat la Spitalul Fundeni, într-o rezervă anume destinată — tratamentele lui Pavel Kozak și-au dovedit pe deplin eficiența. Drept urmare, lui Pavel Kozak i s-a acordat titlul de cercetător științific gr. I și dreptul de a trata bolnavi într-un serviciu înființat special pentru el. Se părea că războiul dintre autodidactul Pavel Kozak și membrii Societății Române de Dermatologie fusese cîștigat de Pavel Kozak. Despre rezultatele sale s-a vorbit pe larg în presa lumii, fie la rubricile de senzație, fie la cele strict științifice. Nu întîmplător, deci, este invitat să participe în primăvara anului 1979 la un congres mondial din Canada. Din păcate pentru bolnavii din România, dar spre fericirea Societății Române de Dermatologie, Pavel Kozak n-a mai revenit în țară.

Ceea ce însă ne uimește pînă peste poate este reacția recentă a aceleiași Societăți Române de Dermatologie împotriva eventualei întoarceri

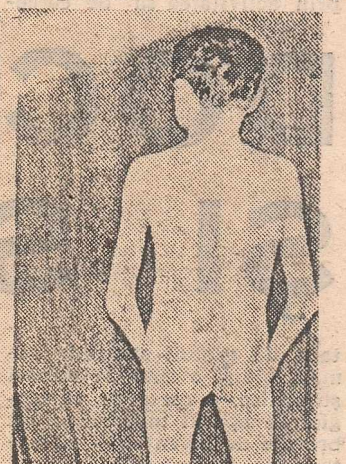

zak cu sufletul la gură, ba chiar ne-au rugat să-i transmitem să se grăbească și să vină cît mai repede. Apelurile, o spunem cu mîna pe inimă, sînt realmente disperate.

Dar iată, mai întîi și-ntîi, comunicatul Biroului de presă al Ministerului Sănătății: „Văzînd articolele publicate în săptămînalul dv., precum și în ziarul „România Liberă”, texte care readuc în atenția publică numele „vindecătorului” de tristă faimă Pavel Kozak (pentru cîteva mii de bolnavi nu faima acestuia e tristă, ci întîrzierea ve-

nirii sale în țară, n.n.). Ministerul Sănătății — prin Biroul său de presă — a rugat Comitetul Societății Române de Dermatologie, care întru-nește prestigioase personalități ale medicinei noastre (cu o înverșunare demnă de o cauză cu adevărat umană, cîteva din sus-numitele personalități nu vor nici în ruptul capului să recunoască eficiența metodelor autodidactului Pavel Kozak, ceea ce în-deamnă să mai meditam puțin nu asupra competenței domniilor lor, ci a omeniei de care ar fi trebuit să dea dovadă, n.n.), să opineze asupra competenței în domeniu a sus-numitului „valorii” tratamentului propus, precum și a riscului pentru pacienți a indicațiilor sale „terapeutice”. Biroul de presă a primit răspunsul mai jos menționat, care — în baza dreptului la o corectă informare a publicului — vă rugăm să-l publicați. Asta și facem.

În orice caz, anunțăm la orizont o lămurire, mult mai grea decît cea de-acum 15

ani. Va fi vorba de această dată de intervenția bolnavilor. Sînt chemați, în primul rînd, să fie alături de Pavel Kozak, cei ce au avut șansa de-a beneficia de tratamentele sale. Dar de neprecupețit va fi ajutorul celor care, după ce au apelat la medicii specialiști, vor dori să apeleze și la autodidactul Pavel Kozak. Noi le vom acorda, ca și în trecut, tot ajutorul, convinși fiind că facem o faptă bună. Altfel spus, ajutați-ne ca să-l putem ajuta ca să vă ajute!

VICTOR NIȚĂ ■

ICOANĂ FĂCĂTOARE DE MINUNI

Era în noaptea de Paște a anului 1989. Venise lume multă, s-au aprins luminări, s-au cîntat obișnuitele cîntece religioase. La miezul nopții s-a scos afară o icoană oarecare. În corcodușul plantat chiar în fața bisericii, cu fructe bune din care soția preotului Sandu Pleșcanu face cîte-o ciorbă strănică, două femei au văzut icoana Sfîntului Nicolae luminînd: dna

Maria Iordache și dna Iuliana. Femeile nu se cunoșteau, dar au văzut minunea și i-au mărturisit preotului. Dl Pleșcanu și-a zis că trebuie să fie un semn. Biserica Sf. Vasile

Broșteni trebuia demolată. Ea datează din anul 1848, dar construcția a fost începută în 1843. Înainte de această dată, pe locul acela fusese o bisericuță înconjurată de moriminte. În 1711 biserica exista. Cea nouă s-a ridicat din bunăvoința tăbăcarilor care lucrau în zonă. Numele de Broșteni vine de la poziția geografică a locului înconjurat de multe bălți și izvoare. Cel mai revelator lucru este acela că, tot legat de această biserică, s-a născut legenda lui „Cuza Vodă”. Acesta a trecut într-o zi călare pe la breasla tăbăcarilor care, în cinstea domnitorului, au ridicat biserica și l-au susținut ca domnitor. Așa, se pare, cu sprijinul oamenilor și-al lui Dumnezeu, s-a produs unirea tuturor românilor.

Icoana făcătoare de minuni a fost văzută în diverse locuri și ipostaze de către persoane diferite. Luminînd, scînteind, vorbind... Dar, cel mai important lucru este acela că, cei care au crezut cu adevărat în minunile ei, au reușit. Alții

au trecut peste examene grele, alții au pierdut obiecte dragi inimii lor și apoi le-au găsit, alții și-au întemeiat o familie bună „Personal, spune părintele Sandu Pleșcanu, am simțit o protecție puternică. Am tot ce-mi doresc, am călătorit acolo unde nu speram să ajung vreodată, mă simt sănătos și bun”.

Icoana se află în dreapta altarului. Este din lemn masiv, pictată în ulei. Scrierea este chirilică. Icoana are aceeași vîrstă cu biserica. Pe verso sînt scrise în creion numele unor oameni care poartă cu ei pretutindeni recunoștința și credința lor. În dreptul fiecărui nume au fost trecuți și anii.

Duminica, la slujbele religioase vin credincioși din București și din țară. Fiecare întîrzie în fața icoanei făcătoare de minuni. În momentul epiclezei (sfîntirea darului) cei care au credință în Dumnezeu, văd chipul sfîntului luminîndu-se. Bolnavii se vindecă, cei triști se-nveselesc, cei disperați își regă-

sesc speranța, căsnițiile des-trămăte se încheagă. Dar nu se-ntîmplă totul într-o fracțiune de secundă. Trebuie să crezi și să alungi din tine tot ce-i rău. Ura, minciuna, egoismul, trufia, minia. Și-atunci poți să te-nchini la chipul zugrăvit pe cruce și nu la materie. Ochiul viu din icoană îți dau încredere. Te fac mai bun, mai comprehensiv, mai frumos în adîncurile tale. Icoanele sînt niște semne. Căderea lui Ceaușescu a fost arătată de aceste daruri divine. Pe 14 noiembrie 1989, icoana cuvioasei Paraschiva de la biserica Sf. Vineri (demolată) s-a desprins din cuil în care era prinsă, a răspîndit o rază, după care s-a întors liniștită la locul său. Oamenii care se aflau la slujbă n-au putut decît să murmure. „Era un semn”. Așadar, omule de rînd, mergi la biserică. Acesta este un mijloc de a deveni ceea ce, de fapt, trebuie să fii. Slujitor al dragostei și-al adevărului.

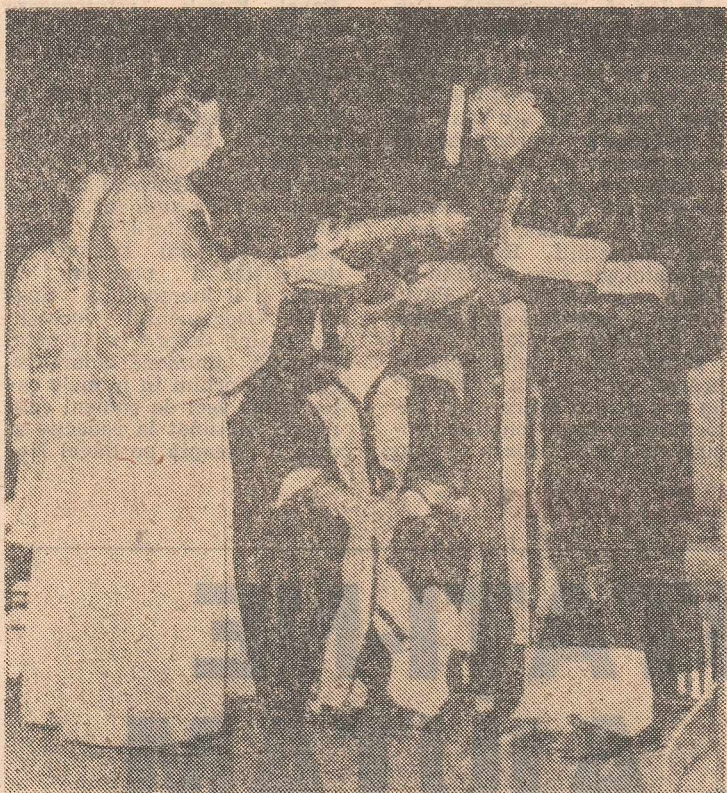
MARIA TIMUC ■

Este chirurg. Doctor în științe medicale. Originar din comuna Bălcești, județul Vâlcea. A crescut văzînd cum părinții săi își lăsau copiii flămînzi ca să-și achite cotele.

Adolescent, ca să se întrețină la liceu în Craiova, își consuma timpul cu meditații în folosul unor analfabeți de partid. Umilințele îl pregătesc și îl determină să participe, în octombrie 1956, la mișcarea studențească anticomunistă din Timișoara. Termină, totuși, facultatea ca șef de promoție: media 9,93. Colegii săi, cu medii mai mici, pot concura pentru posturi de cadre didactice în facultate. Lui nu i se dă acest drept. Nu conta că era cel mai bun dintre ei. El continua să poarte eticheta de „element antisocial, periculos”. Îl însoțea în viață — nevăzut — dosarul Securității.

Pasionat de cercetare științifică, perseverează la locul său de muncă — Spitalul C.F.R. Turnu Severin.

Pînă la începutul lui 1986, prin activitatea sa de cerce-

Cîtă lume s-a lăsat prostită de ilustra analfabetă și ce interese au alimentat aceste ceremonii grotești? Istoria mai are multe de spus. Dar despre lăcomia și nerușinarea „savantei” vorbesc și rîndurile alăturate.

UN OM DE CARE S-AU TEMUT CEAUȘEȘTII

DOCTORUL NEAGOE ȘI SCHINGIUITORII LUI

tare, da' gratuit statului român: peste o sută de lucrări științifice, o carte de chirurgie, un aparat medical și opt brevete de invenție — cu metode de tratament și tehnici operatorii NOI, PROPRII, pentru boli considerate, pînă atunci, nevindecabile — publicate în țară și în străinătate, prezentate la congrese naționale și internaționale. Toate acestea avînd un singur autor: Dr. Gheorghe Neagoe. Toate făcute pe cheltuiala sa.

În fața avalanșei de bolnavi, el precizează, de cite ori poate, care sînt formele de boală în care poate interveni. Totuși, presiunea solicitărilor, din țară și din străinătate, crește. În aceste condiții, este chemat, la 10 martie 1980, ora 10, la conducerea Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, de către atotputernica președintă, în legătură cu brevetul nr. 77.951, înregistrat la O.S.I.M. în 1979. Întîrzie. I se spune că stăpîna nu l-a mai așteptat. A dat ordin profesorului Ștefan Tripsa, vicepreședinte al C.N.S.T., să-l admonesteze drastic pentru întîrziere și pentru impertinența de a fi cerut viză să meargă pînă în R.F.G. Tot în 1980, Academia, prin intermediul unui institut al ei de cercetări, încheie un contract de colaborare științifică cu Dr. G. Neagoe, con-

De acest dosar s-a ocupat personal generalul Nuță.
Savanta analfabetă visa să semneze o descoperire mare.
Doctorul trebuia să dispară încet-încet.
Încredibil: Gheorghe Neagoe este calomniat și azi,

tract a cărui îndeplinire se desfășoară la Turnu Severin, pînă în iunie 1986. Veți vedea de ce doar pînă atunci.

În mai 1986, imediat după ce se întorsese din București, de la Congresul Național de Gastroenterologie, unde-și prezentase tratamentul propriu al cancerului de stomac, doctorul — la acea oră, director al Spitalului C.F.R. din Turnu Severin — primește o vizită tulburătoare. Elena Ceaușescu îi cerea secretul noului tratament.

După o săptămînă, alt emisar „din partea tovarășei” îl somează. Fără echivoc, doctorul refuză să-i facă pe plac academicienei analfabete, care părea speriată că va țîșni din România un leac al cancerului și nu va fi ea autoarea. Se știe că fosta noastră „dinastie” își băgase nădăcuțe damblaua de a-și adăuga un „Nobel” la palmaresul de distincții.

Fapt este că, la 10 iunie 1986, doctorul Neagoe mai primește o vizită emoționantă. Era în concediu de odihnă. Aștepta pașaportul de la miliție, să plece la Congresul Internațional de Oncologie de la Budapesta. „Mi-au intrat în casă trei milițieni: col. Ion Suceavă, col. Mihai și col. G. Popa”. Enfuziași și devotați celor ce-i trimisese-ră, cei trei colonei l-au umflat și l-au adus la I.G.M. I-au spus că îl arestează pentru mită. „La Jilava, m-au trimis după vreo cinci luni de umilință și bătăi. Asta numeau ei anchetă. Anchetă făcută de procurorul Artur Dumitrescu din Procuratura Generală și de căpitănelul de miliție Dumitru Săvescu.

La Jilava, în camera 101, un tipograf din Brașov, Franț Ilie, pe care l-am scăpat de la un stop cardiac, mi-a spus în șoaptă că el este informatorul ofițerului de contrainformații, pe care-l interesau în legătură cu mine trei lucruri: rezultatele cercetărilor, relațiile cu străinii, apoi atitudinea anticomunistă și ce vreau să fac în viitor. Mă ruga Ilie Franț să-i spun ce vreau eu, ca să-i poată raporta ceva.”

Au fost anchetate circa trei mii de persoane, ca să se probeze acuzația „luare de mită”. S-au obținut 92 de declarații pe placul anchetatorilor. Instanței nu i se prezintă mărturiile celor aproape trei mii de recalcitranți care declaraseră altceva decît se dorea. Mii de declarații lipsesc din dosar și, cu toate insistențele acuzatului, se refuză prezentarea lor. La judecată, docto-

rul nu recunoaște acuzațiile și afirmă că primele 55 de cazuri i-au fost dictate, sub presiuni, de anchetatori, iar celelalte sînt pentru el noutăți ale rechizitoriului. Majoritatea martorilor acuzării, în fața instanței, în loc să-l acuze, îi aduc mulțumiri și îl apără. Ei susțin că declarațiile semnate la cercetarea penală le-au fost impuse. Cel prezentat ca ahtiat după îmbogățire, nu poate fi inculpat la Legea 18. Iar aceasta cu toată forțarea mașinii de fabricat zvonuri și martori!!!

Cu toată condamnarea poruncită de sus, doctorul este pus, pînă la urmă, în libertate, în 1988.

Cererea de a se rejudeca, fără ascunderea adevărului, ceea ce s-a numit greșit cazul Neagoe, fiindcă, în realitate, este cazul ticăloșilor care l-au terfelit, cererea aceea a rămas înmormîntată la Procuratura Generală. „Unde, în audiența din 29 mai 1992, la camera 5, procurorul de

cumentări”, care i se ordonau de către Tudor Postelnicu.”

De curînd, l-am văzut pe dl general Ion Suceavă, la Ministerul de Interne, în biroul domniei sale cu multe telefoane și cu mult șorici. Fișii apetisante și spiralete de șorici, pentru servit musafirii, înainte de cafea. L-am rugat să-și amintească de arestarea doctorului Neagoe. M-a asigurat, volubil, că-și amintește perfect. Redau fidel: „Ni s-a sesizat că le ia oamenilor banii degeaba. Unor bolnavi de cancer le-a injectat ser fiziologic. Am făcut noi o verificare. Cînd s-au dus băieții la un pacient, parcă din Brașov, să-l întrebe cum l-au tratat, familia le-a arătat bolnavul scăpat de necazuri: era pe catafalc, tocmai murise. Da' au apărut și alte imbecilități. Era prieten cu primul secretar și stătea două zile din săptămînă pe-acolo, pe la spital. A fost o chestie în numele dreptății, ce-am făcut.

Eu mi-am făcut meseria. A fost un gest de mare curaj al meu, că m-am luptat teribil cu ăia de la partid ca să-l arestez. Da' au conștința împăcată că am trimis în judecată un om care înșela lumea.

Ar fi o crimă să-i luai apărarea în „Flacăra”, pentru că în aceeași „Flacăra”, pe vremea lui Păunescu l-a ridicat în slăvi că e mare sculă. Vă spun clar: mi-asum toată răspunderea acestui caz. Mai ales că cercetarea a făcut-o procuratura. Păi ce facem, scoatem infractorii la suprafață? Eu socotesc pentru mine ca o reușită c-am reușit ca o asemenea individ să-l înlătur social. Păi e un caz rar ca un polițist să se fi luptat cu un asemenea titan comunist. Vreți să-i luai apărarea? Ce vreți să scrieți? Că, dacă scrieți altfel, eu, să știți, vă răspund. Nu mai notați. Și-așa, eu pot să zic că nu v-am spus, că văd că notați mereu ce zic.”

Recitesc vorbele dlui general: „Eu pot să zic că nu v-am spus, că văd că notați mereu ce zic”. A sosit momentul să mă minții în față, dle general, (cel puțin de data asta, m-ați prevenit): să negați că mi-ați spus cele de mai sus. Tot în numele adevărului o veți face? Sau veți trece de partea adevărului? Cît de tari sînt chingile, care nu vă lasă? Capu' cus, pieptu-nainte, privirea-n față și curaj, dle general! Încă sînteți tare. Și mai ales util. Ba pe ici, ba pe colo. Pe mine m-ați... nu, nu m-ați arestat, ați făcut mai mult: m-ați cucerit. Mai ales cu di-băcia asta de om dat dracului — să mă iertați, dar o spun cu admirație — căruia nu-i scăpă o clipă nici măcar deosebirea dintre un milițian mort și unul viu. V-o zic de la copertă, în numele adevărului, mare pișicher sînteți, dle general! Mulțumesc pentru tra-tație, și vă urez viață lungă, neprețuite domnule fost colonel.

DORIN GHERGHINESCU

Data întocmirii: 22.06.1986	
Localitatea: București	Unitatea sanitară: 442
Trasmiter: Spitalul Postelnicu, Brașov	
BILET DE AȘTERE DIN SPITAL	
Baza: numele: Neagoe, prenumele: Gheorghe	
Sexul: M în vîrstă de: 44 ani, cu domiciliul în: județul: localitatea:	
Dispoziția medicală: Examinat în: 22.06.1986	
A fost internat în: 22.06.1986	
cu diagnosticul: Cancer de stomac	
do la: 22.06.1986	
și lăsat în stare: (în decizie toxicologică)	
ESTE/NU ESTE: purtător de germeni: da/nu	
tipul:	
RIZULTATUL FOII DE OBSERVAȚIE (Eploria, indicații)	

PATRICIA KAAS

ACUM MĂ SIMT FEMEIE

Apare fără zgomotul ce însoțește, de obicei, prezența marilor staruri. Nepretențioasă, zîmbitoare, se miră, doar, că aici toată lumea vorbește francezește. Îi pune, însă, între ea și această „lume” — ziariștii români — pe cei doi însoțitori ai săi: impresarul și translatorul — fostul nostru coleg de la Radio — București, Ion Stănică, stabilit la Paris, căruia i se datorează sosirea Patriciei Kaas în România.

Înainte oricărui răspuns privește către impresar. Deși Cyril poartă niște ochelari foarte mici și foarte negri, îi creează sentimentul că se înțelege din priviri. „Acum am 25 de ani și mă simt mai femeie”, repetă de câteva ori. Asta poate să însemne și nevoia de protecție. N-a avut-o, ani de-a rândul. A luptat singură, împinsă de speranțele nemăsurate ale unei mame ce s-a simțit exilată în Londra, minerului care a luat-o de nevastă și i-a făcut o grămadă de copii. Dacă doamna Kaas n-a ajuns ceea ce a visat — un star — lucrul acesta trebuia să se întâmple cu soțul Patriciei. O învăță tot ceea ce știe: repertoriul anilor '30, adică Piaf și Marlène Dietrich. De la 9 ani o urcă pe toate scenele unde se întâmplă să fie vreun concurs muzical. Patricia se agită și ea de acest vis, învățând, cînd colegele ei mai merg la școli și se joacă cu păpușile, școala vieții și a scenei. Își cunoaște publicul — masă compactă de ființe ce se zbat între greutatea minei și șomaj, naufragiind deseori în alcool, ori oferindu-și, ca unică recompensă, balul de sim-bătă seara. La 15 ani, Patricia câștigă primul său premiu, într-un concurs de la Metz. Fie că se află la Forbach, a-șă, în Lorena, sau la Sarrebrück, unde începe să anime sala de cabaret „Rumpelkammer”, Patricia își modelează vocea, își făurește experiența și singurătatea. Cîntă pentru artiști oameni care-și compun viața din loviturile soartei, oameni ce par, uneori, că nici n-o aud. Cînd, într-o zi sună telefonul, iar interlocutorul se recomandă a fi Gérard Depardieu, Patricia crede că e vorba de o glumă. A fost, însă, chiar starul de cinema, căruia, nu după multă vreme, presa franceză îi va mulțumi pentru descoperirea acestei Piaf din Lorena. Depardieu îi propune producerea primului disc și prima întâlnire — la Paris.

Urmează un drum al cărui sfîrșit doamna Kaas nu mai apucă să-l vadă: gloria. La 23 de ani Patricia pulverizează toate vînzările de discuri

și topurile. Acum, la 25 de ani, vrea mai mult. Și pentru asta, nu-și îngăduie nici un fel de odihnă.

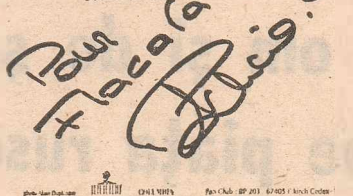
Patricia Kaas: Am venit la Brașov din Corsica. Eram în week-end. La vacanță nu mă gîndesc înainte de a pregăti noul meu album.

Reporter: Cînd se va întâmpla? Cînd va fi gata?

P.K.: Este încă devreme să vorbesc despre asta, pentru că abia îmi caut cîntecele. Dar vor fi cîntece la care, în privința textului, vreau să am o contribuție importantă. Sînt

patricia kaas
scène de vie

vreau 40 de piese din care va trebui să aleg: cîntece de Aznavour, cîntece americane, englezești. Două piese cred că vor fi cîntate în limba engleză. Vor exista cîntece ca „Bărbații care trec”, cîntece francezești în care accentul se pune pe text și vor fi, de asemenea, cîntece în stil rock-blues, pentru că-mi plac. Va fi albumul unei femei, pentru că mă simt mai femeie decît înainte și vreau să descriu această stare. Data apariției albumului este februarie 1993.

Rep.: Veți rămîne la același stil?

P.K.: Da. Cred că la primul album mi-am căutat puțin sti-

lul, dar acum am ajuns la ceea ce doream. În cîntecele mele e femeia care se revoltă împotriva bărbaților ce trec prin viața ei. În primul album, piesele sînt autobiografice. Vorbesc despre trecutul meu și sînt cîntece ca „Germania”, pentru că sînt născută lîngă frontiera germană, sau „Cabaret”, pentru că am cîntat într-un cabaret. În al doilea album sînt, mai degrabă, un actor care încearcă să se pună în pielea personajelor despre care vorbește cîntecul. De fapt, în privința stilului, n-am avut nici o strategie, am cîntat cum mi-a plăcut și cum am simțit. Îmi displac comparațiile, iar eu am fost mereu comparată cu Piaf. Deși asta mă fletează, cred că sînt eu însămi și prefer să fiu iubită pentru ceea ce reprezint, nu pentru că semăn cu cineva.

R.: Cum se derulează o zi din viața dumneavoastră? Ce vă place, ce nu vă place?

P.K.: Cred că sînt un om care muncește pe brînci, dar nu-mi place să mă scol dimineața. Îmi plac hainele, îmi place sportul — adică, fac puțină gimnastică — nu-mi place să găsesc și, de fapt, ce-mi place cel mai mult, este să stau în apartamentul meu de la Paris și să nu fac nimic.

R.: Nimic?! Nici să citești?

P.K.: Nu, nu-mi place lectura. Cred că e o chestiune de obișnuință. Am crescut fără să citesc, ba chiar că am trecut pe lîngă cărți intenționat.

R.: Printre prietenii dumneavoastră nu sînt și scriitori?

P.K.: Scriitori nu prea cunosc. Adică... nu cunosc de loc. De altfel, nu cunosc nici lumea din mediul muzical, decît în măsura în care-i întîlnesc pe platourile de filmare. Show-urile cu Aznavour, sau cu Montand, de pildă, au fost momente foarte plăcute. Dar, atît! Sînt o persoană rezervată, nu merg la petrecerile unde se adună artiștii, îi ocolesc, chiar pentru că n-aș ști ce să vorbesc cu ei. Sînt din alt univers decît al meu. Pentru acest al treilea album, încerc să mă schimb puțin, să am relații mai apropiate cu oamenii din lumea muzicii. Vreau să mi se scrie cîntece, nu pentru imaginea care este Patricia Kaas, ci pentru femeia Patricia Kaas. Și atunci, cred că ei trebuie să mă cunoască așa cum sînt, pentru a putea să-mi scrie cîntecele care mi se potrivesc.

LIANA TATOS

întreabă-mă
să te-ntreb!

F.Z.F.

— Gheorghe Tomozei, știindu-vă un consecvent colaborator al nostru („Desenele pe asfalt” au putut fi citite vreme de 11 ani) începem rubrica noastră de dialog cu o întrebare simplă: de ce ați întrerupt colaborarea cu „Flacăra”?

— Din varii motive. Imediat după decembrie '89 am devenit (ca unul avînd dimonul publicisticii) un împătimit articler la... zeci de ziare și reviste brusc ciupercărite, sincer ambetat de spectacolul unei presei luxuriante. După ce ani și ani dispăreau mai multe publicații decît se înființau, după cenzura (brutală sau cu „chip uman”) trăiam zile de reverie. Sigur, atras de noile foi a fost firesc să-mi „trădez” vechea iubire și am renunțat la „Flacăra”.

Dar n-a fost numai asta: mă iritau războaiele, revoltele de palat, schimbările la față din redacție. Mi se părea că nu mai pot comunica omeneste cu nimeni. Condeieri pe care decembrie i-a prins scriind lungi elogii la adresa lui Ceaușescu au devenit peste noapte nu doar contestatari ai propriilor convingeri ci și iustitieri cu păcatele... altora, au arborat culori politice exotice refuzîndu-și și recursul la memorie. Pașnicii au devenit scanda'acii. Oamenii expresiei potolite au devenit corosivi. Au schimbat, absurd, titlul „odios” de „Flacăra”, oprindu-se la absolut-originalul „Realitatea”, apoi brusc, la cererea unor publicului au renunțat și la acesta, spre a se fixa la unul curajos, eclatant, de un netăgăduit insolit și anume... „Flacăra”. Din pămînt și iară nici verde dar nici roșie o uimitoare echipă de necunoscuți a animat revista cu aproape mirabilă dăruire. Junii scriau cu prosoptime, cu humor și litera lor impunea respect: Gălățanu, Mutulescu, Boriga, Barbu, Viniciu și alții încă, alături de „noul” fotoreporter de mare har, Agariei concureau fertile aripi bătrînă (Arion, Tudor, Nistorescu și încă alții și aici) dar pe parcursul a luni, săptămîni, zile, „Flacăra” se contura ca o cutie a Pandorei. Aflam mereu noutăți. Junii, încă juniori, înainte de a deveni titulari în echipa mare își făceau bagatele spre a evolua la alte „cluburi” dacă nu mai celebre, că nu aveau cum, oricum, deia bogate în varai sau lei aborigeni. Și chiar au plecat. Lideri ai lui partidul și ai lui sindicatului s-au liberalizat (de la liberali) și tărănistizat și fesenizat și au devenit ei înșiși directori de efemere tipărite părăsind corabia „ne bună”. Evident F.Z.F. se refăcea brusc după fiecare pierdere. F.Z.F. înseamnă Fabrica de Ziariști Flacăra fiindcă așa a fost să fie: o fi făcut vechea Flacăra acte de servitute impusă, o fi avut „lipsuri” dar a avut și o calitate, a produs un număr înimaginabil de jurnaliști. Există acum cel puțin 100 fostați flăcăriști directori sau redactori șefi de ziare-reviste, cel puțin 100 de secretari de redacție, șefi de departamente ori osîdați, de rînd din școala legată de numele — mi-e și frică să-l scriu, ptîu drace! — Adrian Păunescu, „odiosul” numărul 2 spre 3, s-a ridicat chiar un ministru (Adrian Dohotaru), pe lista primilor milionari a apărut un nume (nu-l dau) din caseta „Flacăra” și nu m-ar mira ca din sinii colectivului să se propulseze chiar o candidată la președinția țării. Pentru început.

Prea ostentivă pentru ochii mei, această schimbare la față (și, iertare, dos) prea năucitor jocul culorilor ce mă duce cu gîndul la cromatismul cozii de păun. Păun (ce-mi veni?) asta ar mai merge, care a fost și un acar Păun, dar Păunescu? Ajung tot la acest nume pedepsit fără iudecată spre a lega de el ceva din ceea ce a fost și a rămas nervul „Flacăra”, verva, disponibilitatea, incisivitatea „Flacăra”.

Numărul fanilor revistei s-a micșorat dată find împărțirea electoratului (cîtorii) între prea multe partide... tipărite. Dar un farmec „Flacăra” a rămas.

Fabrica funcționează înainte (chiar fără patroni cu grase conturi la Bancă) și furnalele ei producînd cînd funingine cînd polen sînt un însemn „clasic” în heraldica presei noastre.

Eu?

Ce-am făcut eu în ultimii 56 de ani? Consultati actele de cancelarie, diplomele școlare (cea mai strălucitoare atestă absolvirea unei școli de soferi în mersul pe jos) și bibliotecile, mai ales cele bătute cu tunul și arse unde pe Kantul citorva broșuri mi se cîteste numele.

Am orgoliul de a fi unul dintre cei mai tineri jurnaliști vechi. De a nu fi cadru de nădeide, nici ministru, nici subsecretar (niciodată sub), nici șef, (nici subaltern) nici mindru în sărăcia mea (trezorier de pagube) autor monocolor.

Fără, cum se zice, viitor.

Adică mai mare peste un nor.

Impalidat de amor.

E temeul pe care îmi întemiez reapropierea de „Flacăra” în condiții reciproc avantajoase de colaborare, prietenie și asistență mutuală.

Altă întrebare?

GHEORGHE TOMOZEI

REPREZENTANȚA PENTRU ROMANIA: București 70749, Str. G-ral Berthelot 27
Telefon: 12 00 53, FAX: 12 00 54

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl
Zalău
Tel.: 996 / 15 881

COMPIEST ANVICO srl
Tîrgu Mureș
Tel.: 954 / 16 644

ESTICO srl
Brasov
Tel.: 921 / 19 052

METPRIBOR
Chisinau
Tel.: prefix / 47 15 24

APEL srl
Arad
Tel.: 966 / 15 231

COMSER srl
Hunedoara
Tel.: 957 / 12 538-132

FIBA IMPEX srl
Ploiești
Tel.: 971 / 24 717

ROM TEAM SOLUTIONS srl
București
Tel.: 13 43 73

AREXIM srl
București
Tel.: 14 98 34

COMSERVICE oo
Bacău
Tel.: 931 / 22 626

FIBA (NORD)
Suceava
Tel.: 987 / 26 996

TOP EDGE ENGINEERING srl
Craiova
Tel.: 941 / 63 193

ADYLUS srl
București
Tel.: 12 95 77

CORES TRADE srl
Timiș-Caras Severin
Tel.: 96 / 13 76 14

METRONOM
Piatra Neamț
Tel.: 936 / 14 570

UNIVERSAL L. D. srl
Iasi
Tel.: 981 / 42 110-1209

RANK XEROX

Libertatea de a-l alege
pe cel mai bun

EXTERNE

Taikichiro Mori

87 ani, 81 clădiri în centrul Tokyo-ului, 100 miliarde franci, magnat al imobiliarelor japoneze.

Interesant este că și-a început adevărata carieră la 57 ani, în urma moștenirii unei agenții imobiliare, cu principală valoare 6 600 mp. Nu a ezitat să-și dea demisia din postul de profesor universitar de economie și să înceapă afacerea imobiliare. Metoda de lucru: cumpărarea

terenurilor de la micii proprietari și construirea complexurilor locative gigant. Capodopera imperiului Mori, denumită Ark Hills, este o serie de construcții de 37 etaje care au cele mai scumpe chirii din lume (15 000 franci pentru un studio de 43 mp. și 100 000 franci pentru un apartament de 100 mp.) și aduce proprietarului său, într-un singur an, 439 000 000 dolari (mai mult de 2 miliarde franci).

ACEST MONSTRU UCIDE ANUAL 3 MILIOANE DE OAMENI

Fotografia alăturată vă prezintă capul unui țânțar văzut la microscop. Această specie se află răspândită pe glob în aproximativ 3450 de variante și este răspundătoare de moartea anuală a 3 milioane de persoane. Malaria, encefalita, febra galbenă sînt numai trei din cele o sută de boli cărașute de țânțari. Sîntem înțepați numai de insecta femelă, care își procură astfel necesarul de proteine pentru producția de ouă. Cînd se repede asupra pradei, efectuează 500 bătăi de aripi pe secundă, iar odată aterizat pe epidermă, țânțarul face două înțepături, prin ultima împiedicînd coagularea sîngelui colectat. Cu cea de a doua înțepătură, insecta introduce saliva ce provoacă umflătura, dar cînd, totodată, introduce și eventualii agenți patogeni.

La tropice, locuitorul neprotejat de îmbrăcăminte poate pierde jumătate din sîngele său, deoarece într-un singur minut el devine victimă a nu mai puțin de 9000 înțepături.

Și cînd ne gîndim că peste București roiesc miliarde de țânțari sub privirile îngăduitoare ale primăriei și organelor sanitare.

Muncitorii români din Libia au fost împiedicați de ambasador să ia legătura cu țara

Gheorghe Ionel este muncitor specialist (prelucrător prin așchiere). În perioada ianuarie 1989 — septembrie 1990 a lucrat ca strungar în Libia, la Beni Walid, oraș situat la o distanță de 230 km de Tripoli. A plecat cu un contract al societății „Contransimex” București.

Revoluția l-a prins în tabăra de la Beni Walid. Libienii au căutat să treacă sub tăcere evenimentele din țară datorită lui Ghadafi, presa din țară era oprită la graniță, le-au interzis să facă demonstrații pe stradă fără acordul ambasadei române. Numai posturile de radio Europa Liberă și Radio France au informat pe cei 200 de români de situația din România. Pe 21 decembrie 1989, Pierre Rocard a spus la Radio France că „zilele lui Ceaușescu sînt numărate!”.

Românii s-au dus la ambasadă, cerînd să se facă ceva pentru a se lua legătura cu familiile din țară. Ambasadorul Florea Hristache (amestecat într-o afacere cu carne prin anii 1982, a fost „sanționat” dîndu-i-se postul de ambasador în Libia!) n-a mișcat nici un deget pentru a-i ajuta. „Contransimex”-ul le-a luat cîte 2,5—3 dinari libieni, sumă reprezentînd costul unei telegrame, și i-a amenințat că dacă se vor mai duce la ambasadă îi vor împușca libienii. În timpul aceia bulgarii au manifestat în fața ambasadei lor, protejați de poliția libiană. Apoi românii au vrut să plece cu un avion în țară, dar din România a venit un ordin care spunea că lucrătorii pot pleca doar... după 11 luni de la data începerii activității în Libia! Nici chiar să-și plăteas-

că ei biletul de avion n-au fost lăsați. Ambasada a argumentat — pentru a-i liniști — că nu poate să ia legătura telefonică prin satelit. Libienii le-au spus că ambasada nu vrea și poate nu dorește acest lucru și că ei n-au întrerupt legăturile cu România.

În acele zile de decembrie, mai precis după 21 decembrie, cînd se vehicula în țară că au fost teroriști libieni, Ghadafi a apărut pe postul de televiziune spunînd: „Eu nu i-am trimis în România să lupte, eu i-am trimis la școală și nu cred că oamenii mei au făcut așa ceva. Libia a fost prima țară care a trimis alimente și medicamente în România”.

În septembrie 1990, cînd s-a întors în țară, ambasadorul Florea Hristache a fost schimbat din funcție. Muncitorii români din Libia n-au primit nici în ziua de azi banii pe telegramele netrimise de „Contransimex”. Singura lor legătură cu țara s-a făcut atunci prin intermediul muncitorilor bulgari.

ION RUSU ■

Chipul hidos al foamei

Carne de om și de șoarece vîndută pe piața rusească!

Nu este pentru întia oară cînd foamea naște canibalism. Și din nou, nu e prima dată cînd de lipsa de produse alimentare profită speculanții și traficanții fără scrupule.

Informațiile pe care vi le prezentăm sînt preluate din două publicații ce apar în fosta Uniune Sovietică. Astfel, ziarul „Trud”, reluînd o știre apărută în publicația „Tverskaia Zizn” din Tver (fost Kaliningrad), aduce la cunoștința opiniei publice o întîmplare monstruoasă. În orașul Tver, aflat la 150 kilometri de Moscova, miliția a

descoperit două cadavre mutilate și descărnate. La scurtă vreme, autoritățile sanitare din localitate au fost anunțate de mai mulți cetățeni că o anumită cantitate de carne, vîndută printr-un magazin colhoznic, prezintă un gust și un miros ciudat. Analizele aveau să demonstreze că este vorba de carne de...om. Autorul acestui act de canibalism a fost identificat în scurtă vreme în persoana unui bărbat. Acesta a mărturisit că a ucis cele două persoane comercializîndu-le carnea pentru a-și cumpăra cu banii incasați băuturi alcoolice.

Un alt episod sinistru ne

este relatat de cotidianul „Viscernaia Moskva”. Intimplarea a avut loc de data aceasta în localitatea Arcangelo din extremul nordic al Comunității Statelor Independente. Aici a fost pus în vînzare salam din carne de șoarece, preparat într-o cîrmangerie din zona Kursk. Controlul sanitar a identificat oribila mistificare abia după ce prin magazinele de mezeluri s-au distribuit aproximativ trei tone de asemenea preparate.

Sînt roadele celor șapte decenii de comunism, a grijii față de om, „cel mai prețios capital”. (L.T.)

A FOST DESCOPERIT CADAVRUL UNUI EXTRATERESTRU?

Cu 54 de ani în urmă, pe o plajă din Australia, a fost descoperită o creatură ciudată ce a atras de îndată atenția ufologilor. Inecatul, un bărbat de talie mijlocie, avea toate trăsăturile morfologice umane cu excepția tegumentului de o albeață nefirească și a urechilor de dimensiuni foarte mari. Stra-

nia vietate purta o salopetă maronie, iar asupra ei a fost găsită o cartă cu o scriere necunoscută și care nu a putut fi decodificată nici prin serviciile calculatorului.

Cu o zi înaintea descoperirii, un obiect neidentificat survolase țărmul. Cadavrul aruncat în ocean și adus de valuri pe plajă, ar fi aparținut deci enigmaticului vehicul aerian. Din păcate, la data respectivă, nu se cunoștea nici analiza ADN-ului, nici tehnica rezonanței magnetice. De aceea, după sumare cercetări, vietatea a fost incinerată. Cenușa, depusă într-o urnă, a dispărut însă în mod misterios. De aici, alte speculații fantastico-științifice. Un cercetător actual, Dar-

ren Bostwick, e convins că, prin actualele ordinatoarele, mesajul încifrat va fi decodificat.

Cine se scoală prea de dimineață doarme pe el

Miercuri noaptea, spre joi, ora 2,30, Otopeni. Parcăm mașina, dar pentru că sus, în uriașă sală a aeroportului, nu se prea vede mișcare, mai zăbovesc, împreună cu șoferul Marian, la o țigară. Sosirea lotului olimpic este prevăzută pentru ora 3. S-a mers probabil pe proverbul că, mă rog cine se scoală de dimineață ajunge departe. Mai valabilă este forma nouă a proverbului: cine se scoală de dimineață îi vede pe ceilalți dormind. Jumătatea de oră, cu care am venit mai devreme, trece pe nesimțite. Urcăm în sala de așteptare. Ziariștii, cu precădere cei care sînt „rămași special acasă” și care trebuie să scrie pentru a doua zi reportajele acestei plecări spre Barcelona, sînt la locul lor. Fericiții ziariști care vor pleca la Barcelona, încep să apară unul cite unul. Atmosfera lîncezește. Parcă toată lumea doarme încă. Vameșii sînt și ei oboșiți. Doar cîteva vrăbii zboară năuce prin sală, semn că și la păsări se lucrează 24 de ore din 24. Sosesec, în fine, autobuzele cu sportivi, antrenori, oficiali. Animația pe care o așteptăm este, mai degrabă, o vînzoleală înceată, de oameni adormiți. Colegii de la Tineretul liber au intrat în acțiune: culeg declarații și fac zeci, sute de fotografii. În ce mă privește, abia aștept să-i văd pe boxeri, pe handbaliști, o caut din ochi pe Liliana Năstase, pe canotori. Mă trezesc în preajma scrimerilor. Alexandru Mironov, îndrăgostit de scrima tot atît de mult ca și de S.F. (nu e cazul să fac și trimiteri politice) îmi vinde un pont: Olga Orban-Szabo a născut și a devenit, mai apoi, campioană. La fel și Ecaterina Iencic-Stahl. La fel și Elisabeta Tufan-Guzganu. Reka Lazăr-Szabo, devenită de curînd mamă, are datoria de a confirma această bizară tradiție. Dar, ține să adauge dl. Mironov, și soțul ei, Villi Szabo are mari șanse de-a cucerii o medalie. Dă, Doamne!

Între timp, grupați pe discipline, sportivii penetrează prima poartă, cea a prezentării pașapoartelor. Urmează o a doua, vama. Apoi a treia, vizarea pașapoartelor, după care se pătrunde în sală, să-i zicem, de îmbarcare. Noi, ziariștii rămași special acasă, o luăm pe altă cale.

În sala de îmbarcare, atmosfera e ceva mai vioaie. Ionel Stoica și mașiniștii săi au trecut la treabă: declarații, declarații, declarații. Ceilalți ziariști din presa scrisă, fac același lucru. Sportivii sînt oarecum măguliți, dar și stînjiți. Nu prea au chef de vorbă. Urc la bar să beau o cafea. Va fi o cafea mare și tare, dar fără zahăr. Bună și asta. Mă așez la masa handbaliștilor, lângă Robert Licu. Ne știm de mult și-l întreb ce e cu atmosfera deloc roză din echipa de handbal. Aa, zice, te referi la ce s-a scris în Evenimentul zilei? Păi nu așa stau lucrurile. Deloc nu stau așa. Atmosfera este excelentă. Relațiile dintre noi nu sînt de un sentimentalism ieftin, ci bărbătești, reale, normale. Iubitorii handbalului trebuie să știe că vom lupta din toate puterile noastre. Pînă la ultima picătură de energie. Același răspuns și de la Alexandru Buligan care-și subliniază amărăciunea că spusele sale ori n-au fost înțelese, ori au fost interpretate de dragul senzaționalului. M-am lămurit. Mă apropiu de masa boxerilor. Francisc Vaștag recunoaște că dacă ar fi trecut la profesionalism ar fi cîștigat o groază de bani, chiar și de culoarea dolarilor, sau a mărcilor germane. Dar prea și-a dorit și își dorește o medalie olimpică. Dar, zice, dincolo de medalie au apărut, iată, lei noștri, 3 milioane pentru un aur olimpic, bani. Și cînd zice cuvîntul bani dă cu podul palmei în masă și paharele de cico sar ca apucatele. Sala de îmbarcare s-a animat de-a binelea. Pe la ora 4 începe îmbarcarea. S-au pierdut oarecum de grosul grupului Liliana Năstase și Florența Albu. Liliana e nemulțumită de calitatea și croiul costumului-uniformă. Aruncă poanta că mai bine ar fi venit într-un costum de baie. Vameșilor le sticlesc ochii. O aprobă cu glas tare, admirativ, și simt că Liliane îi face plăcere respectiva reacție. Îi aducem aminte, vizavi de faptul că e ultima la îmbarcare, de proverbul cu cei din urmă care vor fi cei dintîi. E de acord. Îi mai atragem atenția că are șansă să îmbunătățească, împreună cu ceilalți sportivi, balanța financiară a țării. Ambele poante și le va însuși rostindu-le la scara avionului.

Reportajul pe care l-ași fi vrut scînteietor este, în realitate, puțin cam adormit. Să fie de vină numai ora, 5, la care a decolat avionul?! Poate că și eu am partea mea de vină. Dar, oricum, cam așa a fost, în linii mari, nespectaculos.

VICTOR NIȚĂ ■

COBI TRANSMITE

● Ceva mai discret în ultima vreme pe terenurile de tenis (e un fel de a spune, totuși, întrucît se află tot în Top), germanul Boris Becker face, în schimb, valuri prin paginile presei. Iată, pentru început, una „caldă”. Într-un interviu acordat săptămînalului „Die Zeit”, triplu campion de la Wimbledon pare să ilustreze o mai veche marotă a olimpismului, declarînd: „Nu voi participa la Jocuri pentru un succes sportiv, ci pentru a trăi atmosfera olimpică și... pentru posibilitatea de a sta la o cafea și la o tacla cu vedete cum ar fi Carl Lewis”. Mai departe, însă, Becker aruncă o grenadă care a făcut zgomot, declarîndu-se formal împotriva găzduirii J.O. de către Berlin în anul 2000. „La 64 de ani după Olimpiada organizată de regimul nazist, cred că n-ar fi cazul să avem o reeditare. Sînt destui extremiști de dreapta în Germania și nu cred că trebuie să tur-năm gaz peste foc”, a spus

Becker, care, însă, în fața indignării întregii lumi sportive, a mai atenuat ceva din aceste opinii drastice, într-o „revenire” în „Stern”. Aceasta pentru că, la sosirea în satul olimpic de la Barcelona, „Bum-Bum Boris” a fost somat de majoritatea colegilor de delegație „să se care acasă”. Chestiunea se află în arbitrajul șefului delegației germane Ulrich Feldorff.

● Drastica „Lege antitabac”, despre care s-a făcut atît tam-tam înaintea J.O.'92, are totuși și un amendament în favoarea ziariștilor, la centrele de presă existînd spații pentru fumători. Încintele respective, singurele încăperi închise permise pentru sclavii „ierbii dracului”, se vor extinde, probabil, în zilele următoare, organizatorii constatînd că 80 la sută dintre gazetari se înghesuie, căutîndu-și inspirația în fumul de țigară.

TEODORA OPREA ■

Domnilor Cornel Dinu, Mircea Sandu, Mircea Angelescu, Ovidiu Ioanițoaia etc.

DAȚI CĂRȚILE PE FAȚĂ!

Ne ascundem după deget și ne învîrtim într-un cerc vicios, punem cap la cap o serie de date și informații, dar imaginea adevărată a fotbalului nostru nu vrea să se închege. Ceva-ceva, ca un fel de umbră, se arată totuși. Dar totul e doar ca o părere. Ceea ce, însă, e limpede și clar e că în fotbalul nostru, mai ales la vîrf, la conducerea sa, s-au dat lupte grele.

Anul trecut, după ce s-a ratat calificarea la Euro-92, Biroul federal a făcut o „temeinică” analiză și a ajuns la concluzia că nu Mircea Rădulescu trebuie să dea socoteală. În consecință, l-a numit selecționer unic, director tehnic al tuturor echipelor naționale etc. La conferința de presă ce a urmat acestei hotărîri, s-a lansat ideea că se duc tratative pentru „ca Mircea Lucescu să fie consilierul tehnic al lui Mircea Rădulescu. O astfel de perspectivă l-ar fi „deranjat” enorm pe Cornel Dinu, unul din adversarii de moarte ai lui Mircea Lucescu. De precizat că în acea vreme Cornel Dinu ieșise rău de tot din calculele Biroului federal. Totodată, constituirea unui cuplu Rădulescu—Lucescu ar fi pus bazele unui triumf al lui Mircea Pascu la vîrf. În aceste condiții, acționîndu-se din direcția Biroului și din direcția Cornel Dinu, asupra lui Mircea Rădulescu a început să se exercite o presiune psihologică ușor de sesizat în presa sportivă de specialitate. După două turnee, în Egipt și Grecia, la care nu au participat „stranierii”, rezultatele și atmosfera din familia tricolorilor l-au determinat pe Mircea Rădulescu să-și dea demisia. Cu cităva vreme înaintea acestei demisii, Cornel Dinu declanșează un veritabil atac asupra Biroului federal

prin mult discutata casetă a lui Cornel Pumnea. Între timp însă, printr-o ședință oarecum secretă, desfășurată, spun zvonarii de specialitate, la sediul clubului Steaua, la care au participat Mircea Angelescu, Ion Alexandrescu, Jean Pădureanu, Vili Ulman, Vasile Ianul, Mac Popescu și Dumitru Dragomir, s-a hotărît numirea lui Cornel Dinu în locul lui Mircea Rădulescu. În acea săptămînă, premergătoare numirii lui Cornel Dinu, cotidianul Sportul românesc, la curent cu toate sforile trase în „înalta

Desen de AUREL ST. ALEXANDRESCU ■

societate” a fotbalului, militază, total dezinteresat, (!!!) pentru numirea lui Cornel Dinu. Care domn Dinu era deja uns în secret! De precizat că tot în Sportul românesc, domnul Ov. Ioanițoaia îl anunță pe Mircea Rădulescu, cu o trufie penibilă și neta-luocul ei, că numele său nu va mai fi inserat în coloanele ziarului niciodată. De ce? Pentru că Mircea Rădulescu începuse să vorbească în stînga și-n dreapta despre rolul domnului Ioanițoaia în presiunea psihologică exercitată asupra sa, presiune care l-a determinat să-și dea demisia. În plus, Mircea Rădulescu, ar

mai fi avut și altele de spus. Și a început, cum bine ne aducem aminte, războiul casei în care „statul major din umbră”, recte Sportul românesc, a fost organul de presă aservit total lui Cornel Dinu și Biroului federal. Invocîndu-se ideea că ne trebuie liniște și pace pentru meciurile oficiale ale Naționalei, plus părerea unanimă (!!!) că Biroul federal are la activ mult mai multe lucruri bune decît rele, „organul de presă” al Biroului federal a făcut ca războiul casei să se termine în coadă de pește. După o perioadă de acalmie, luptele de la vîrfurile fotbalului au reînceput. Semnalul l-a dat tot Sportul românesc, care a publicat o știre cu mărturiile lui Tapie despre 600.000 de franci francezi dați de Olimpique Marseille. Cui? Nu se știe exact. Cum au fost contabilizați acești bani? Nici asta nu se știe. La ce au folosit? Nici asta nu se știe. Sportul românesc a cerut, cu vehemență, să se „acă lumine” asupra acestor trei chestiuni. Nici pînă azi nu i s-a răspuns. Noi am bănuț, ba chiar am și scris, că Ovidiu Ioanițoaia știa totul despre acești bani. Ca și Cornel Dinu, de altfel, adăugăm acum. Întrebările erau în fapt niște amenințări la adresa Biroului federal, cu care Cornel Dinu începuse să aibă o serie de divergențe. Cînd Cornel Dinu și-a spus punctul de vedere în legătură cu cazul Unirea Alba Iulia-UTA, Biroul federal l-a amendat. Războiul dintre Cornel Dinu și Biroul federal iese din culise. Recentele ciocniri, despre care presa a scris și va scrie în continuare, cu sîrg, ne îndreptătesc să spunem că s-a cam spart gheața. Dați cărțile pe față, domnilor!

VICTOR NIȚĂ ■

HERCULE LE CHAT

„PERLELE

OLIMPIADEI”

După ce s-a adevărit prezența lui Dumitru Graur ca... aă... comentator la Jocurile Olimpice (ce emoții am avut, dacă scăpa astă deplasare?!), o editură în criză de bani a lansat o nouă ofertă, (după anunțul volum „Din gîndirea grăuresciană”) extrem de tentantă: realizarea unei cărți intitulate „Perlele Olimpiadei”, o lucrare de umor cu citate din creația grăuresciană. Cum materialul documentar va fi, antecedentele o spun, imens, editorul intenționează să aconteze producția pe o lună a fabricii de la Letea, anvizînd, vorba emanațiilor, mai multe volume, spre disperarea presei independente. Se preconizează, de asemenea, publicarea unui „Antiindrepțar gramtical și stilistic”, avînd aceeași inspirație. Nu se spune că din greșeli învățăm? Și astfel, nu-i așa, lui Dumitru Graur — patria recunoscătoare! — incurajează cultura și ne ferește de bilbe.

Cine zice, ăla e!

Ce-aveți, măi băieți de la „Sportul românesc”, de nu ne dați pace? Voi, care sinteți, după propriile declarații, ai mai tare din parcare o țineți creanga cu prostiile. Păi, frumos vă șade? Iacă, într-un interviu cu boxerul Francisc Vaștag aflăm: „Au fost, de altfel, multe încercări de atragere la marile cluburi bucureștene, dar, în ciuda avantajelor materiale substanțiale, am refuzat”. De-aici se desprind două chestii: fie că autorul n-a vorbit deloc cu F.V. (aproape sigur), fie că Dinamo, clubul boxerului în discuție, nu-i considerat un „mare club bucureștean”.

Mai la vale, în același, cum să-i zicem, text, ce citim noi? Uite ce citim: „...să ne urăm sănătate pentru a apuca să te vedem purtător al herminei albe și campion mondial la profesionalism!”. Oricine știe că hermina albă este a amatorilor. Cum prostioara a mai fost scrisă în același ziar, înțelegem că băieții de la „SR” vor rămîne veșnic amatori într-ale gazetărilor.

Aproape

senzațional

Că tot vorbirăm de dom’Mitică, să nu credeți că nu se

pregătește pentru volumul amintit. Într-o emisiune preolimpică, și-a făcut o scurtă încălzire, rara avis a comentariului televizat de pe aceste idilice plaiuri ciripînd: „probabil aproape sigur” și „proverbialul flegmatism”, expresii una și una. Și n-a prea avut vreme. Da’cînd o fi la o adică, să te ții!

Vorbește limbi străine de-l dor miinile

Dintre toți ziariștii presei scrise, prezenți la Otopeni, pentru a se îmbarca în avionul de Barcelona, doar domnul Ioan Bocioacă avea pe cartea de acreditare, — pe care se indica, în citva limbi de circulație, că este obligatorie ștampila publicației pentru care este acreditat — respectiva ștampilă, plus semnăturile de rigoare. Ei și? — veți spune. Ei bine, mira-re noastră, plus a ziariștilor prezenți, e că domnul Bocioacă — știe toată lumea, — nu o are deloc cu limbile străine. În dialogurile sale cu ziariștii străini, a făcut adeseori scurtă la mină. Dacă i se bagă miinile în buzunare, — circula vorba printre presarii sportivi, — e ca și cum i-ai băga pumnul în gură.

DI VERTIS MENT

● Un corsican sărac se decide să plece pe continent în căutarea unei slujbe.
— Am auzit că la Marsilia sînt atît de mulți bani, îi spune un amic, încît trebuie numai să te apleci să-i iei de pe stradă.

Corsicanul urcă pe vapor, coboară în portul Marsilia și, rătăcind pe străzi, zărește un portofel plin cu bancnote. Omul se apleacă, se uită în portofel, apoi îl aruncă zicînd:
— Doar n-o să mă apuc de muncă din prima zi.

● Un corsican discută cu altul despre un prieten comun:

— Ce mai știi de Antonio?
— Muncește nu știu unde.
— Muncește?! N-a găsit deci nimic mai bun?

● O nevastă de corsican vede că bărbatul ei e pe cale de a căsca.

— Auzi, spune femeia, care moțâie în alt scaun, tot ai gura deschisă, strigă după ăla mic să vină la masă.

● — Doctore, se plînge un corsican, am insomnii. Mă trezesc mereu.

— De cîte ori pe noapte?
— Nu noaptea. Dar așa, la trei-patru zile o dată, nu știu de ce, mă trezesc.

● — Domnule, își ceartă un corsican prietenul, înțeleg să nu muncești, dar chiar așa, să nu faci nimic pentru viitorul tău, zău, e prea de tot. De ce nu te însori? Îți face nevasta cîțiva copii și lucrează ei să te țină.

— Ai dreptate, aprobă cu un căscat lung amicul. Nu cunoști una gata însărcinată?

● Un italian vine în sud să-și petreacă vacanța.
— Aici nu plouă niciodată? întrebă el.
— Nici o picătură, răspunde gazda.
— Dar norii ăia negri care vin încoace?
— Înseamnă că a plouat pe continent. Nu-s nori, sînt ambalaje goale.

● Unul din cosmonauții care au pus piciorul pe Lună e luat la întrebări de ziariști. O întrebare sună astfel:
— Nu-i nici un pic de vlață pe acolo?
— Simbătă seara mai mișcă parcă ceva, răspunde cosmonautul, dar în restul săptămînii e o plictiseală...

● Un proprietar de cai de curse își surprinde soția în pat cu cel mai bun jockey, cel care tocmai a cîștigat derby-ul. Categoric, proprietarul îi spune jockeyului:
— Ești concediat! E ultima oară cînd ai mai călărit pentru mine!

● Un jockey aflat în fruntea cursei e aruncat de cal, face cîteva tumburi în aer, își frînge gîtul și e trimis direct la morgă. Soția e invitată să-și recunoască soțul. Medicul de serviciu deschide primul congelator.

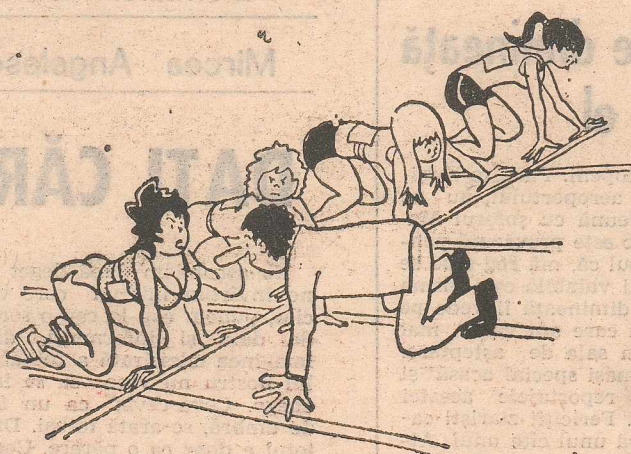
— Nu e el, spune femeia.
— Să ne uităm în celelalte, zice medicul.

— Nu e nevoie, refuză cu vădită mindrie femeia, el a fost întotdeauna primul.

● — Superstițiile mi-au făcut-o! declară un jucător de curse înrăit. M-am născut în 5.V.55, la ora cinci dimineața, al cincilea copil din familie. Am jucat la loterie numerele 5—55—555 și am cîștigat cinci milioane. M-am dus la hipodrom și am pus cele cinci milioane pe calul nr. 5.

— Și, a cîștigat?
— A ieșit al cincilea.

● Un om e pe moarte. Toți, mai află puteri ca să spună:

— Din bucătărie vine un miros atît de apetisant de friptură de vițel. Mama voastră, copii, le zice el fiilor strînși în jurul patului, e atît de gentilă cu mine: și-a adus aminte că e mîncarea mea preferată. Deși știu că mă duc, spuneți-i că a gustat o bucățică.

Unul din fii se grăbește să ajungă în bucătărie, de unde revine imediat:

— Îmi pare rău, tată, mama zice că friptura e pregătită, pentru masa de după înmormîntare.

● Un măcelar discută cu un cîrnățar:

— Și, ca să vezi, ți-ai dat fata la facultatea de litere. Vrei s-o faci profesoară?

— Da' de unde! Să aibă și ea, săraca, la ce se gîndi cînd o s-o pun să umele, după absolvire, cîrnății.

● O familie de tineri căsătorii. Soția gătește pentru prima oară pui umplut la cup-tor. Soțul gustă și destul de contrariat își întrebă femeia:

— Interesant! Cu ce l-ai umplut?
— Așa l-am cumpărat, plin gata!

● Discută doi preoți.
— Ei, ce noutăți ai de la confesiunea de ieri? întrebă unul.

— Fiica primarului din Saint Jérôme a rămas însărcinată cu unul din coriștii noștri.

— Cum le mai incurci, zice primul preot, nu e vorba de primarul din Saint Jérôme, ci de cel din Saint Louis, și nu fiica lui, ci fiul lui a lăsat grea o coristă de-a noastră. Și nu ai auzit asta la confesiune: ți-am povestit-o eu ieri. Și te rugasem să n-o spui nimănui.

— Da!, se minunează al doilea preot, atunci despre ce am vorbit eu primarul?

● Discută două dactilografe:

— Ce drăguț e noul nostru patron. Și ce bine se-mbracă!

— Vrei să spui: ce repede se-mbracă!

● La dentist, o mamă își roagă plină de tandrețe fiul:
— Fii băiat cuminte, Jean, și fă așa: a-a-a-a, ca să-și poată scoate nenea doctorul degetele din gurița ta.

● În timp ce rulează filmul într-o sală de cinematograf, un om în etate începe să caute ceva pe sub bănci deranjînd publicul.

— Hei, ce faci acolo? îl apostrofează un spectator.

— Îmi caut carameaua.

— Și pentru o bomboană te tirăști prin toată sala. Las-o, îți cumpăr eu alta la sfîrșitul filmului.

— Păi am dantura înfiptă în ea.

● Un cuplu în etate, în vacanță la munte. Într-o seară, bătrînul se uită dragăstos la bătrîna lui și o roagă:

— Adela, dă-mi te rog dantura de pe noptieră.

— La ce-ți trebuie? Spuneai că te culci!

— Vreau să te mușc nițel.

● — Ei, fiul meu, ai intrat la liceu, ești destul de mare, acum putem să vorbim și despre femei.

— Desigur, tată, cam ce-ai vrea să știi?

● Un preot discută prețurile la o întreprindere de pompe funebre.

— O înmormîntare de clasa întâi, cu sobor și orgă costă 100.000.

— Dar ceva mai ieftin n-aveți?

— Ba da, fără sobor și fără orgă.

— Dar mai ieftin?

— Ceva simplu de tot: zece mii lei, dar numai cu parcliser, o căruță, totul în zece minute.

— Și dacă eu vă livrez mortul, lăsați la cinci mii?

— pentru un urmăritor insistent. 5) Merg cu spatele — Începe urmărirea! 6) Înapoiată de unde a plecat. 7) La hotel! — Amețit de băutură (reg.). 8) Consum chimic de oxigen (abr.) — Rezultatul împărțirii — Trece pe dreapta! 9) Arteră de circulație — Tîglă semicilindrică. 10) Amatoare de drumeții.

VERTICAL: 1) Drum îngust pe care se poate umbla numai cu piciorul (pl.) — Conducător. 2) Drum la țară — Mersul de jur-împrejurul unui loc. 3) Puși pe drumuri... 4) Ultimii pași! — Drumuri de fier — Teme! 5) Alergare pe extreme! — Sus la cabană! 6) George Călinescu — A schimba direcția de mers. 7) Urbe — Creator. 8) Grădini publice amenajate pentru plimbări — Cale! 9) Curbe! — Bronzat prea tare — Etaș. 10) Animale rumegătoare din Tibet — Ca mersul fără grabă.

Dicționar: OTE, TUI, CCO. MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul anterior:

Pretext sportiv: ÎNOTĂTOARE; NEBUNI; POL; VU; RT; SALI; ITINERAR; M; NR; E; ARABI; GALE-

RII; AN; ALI; PATINA; TI; UG; ON; R; OZON; ARENE; RATARI; LA.

PUBLICATIILE Flacăra

Director general:
GEORGE ARION

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 17.60.10; 17.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 12.82.89
Cont (lei) — 40.72.30.110.496
BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; **Mapamond:** Ion D. Goia; **Realitatea imediată:** Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihailă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; **Cultură:** Liana Tatos; **Știință:** Victor Niță; **Drepturile omului:** Cristina Atanasie, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Elena Ghera, Florin Ioniță; **Secretariat de redacție:** Adrian Petrescu; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.
Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — foște reportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Stefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Finanțiarul Basarabiei

ALMANAH „FLACĂRA”

■ **FINANCIAR, JURIDIC** (2143): Avida Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florența Tudor.
■ **ADMINISTRATIV:** Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.
■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ștefănescu (17.59.69).
■ **PUBLICITATE:** Mihai Săndoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile (2634).
■ **DIFUZARE:** Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu (17.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11.995, 11.034, Fax 18.56.73 — București, Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.
■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

ULTIMA ORĂ

Regele P. N. L.
ne-a declarat:
„La Versoix
a fost pe verso”

SENZAȚIONAL

195 LEI UN TELEVIZOR COLOR!

ALMANAHUL FLACĂRA 1992 nu este numai o bibliotecă într-o carte. El vă poate aduce și un dar mult dorit: un televizor color!

La pagina 26 a almanahului se află publicată o fotografie însoțită de o întrebare. Decupați-o cu grijă și trimiteți-ne-o într-un plic în care introduceți și răspunsul la respectiva întrebare.

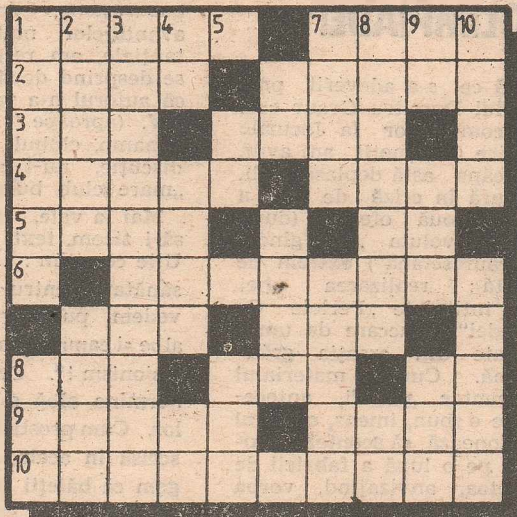
Un nou tiraj al almanahului se va afla în curînd pe piață. Profitați de șansa care vi se oferă și participați la concursul nostru.

Se vor acorda trei premii, fiecare constînd într-un televizor color, răsplătînd răspunsurile cele mai corecte și mai complete.

ATENȚIE! NU SE IAU ÎN CONSIDERARE DECIT RĂSPUNSURILE CARE AU ATAȘATE FOTOGRAFIA RESPECTIVĂ.

Grăbiți-vă să intrați în posesia almanahului, dacă nu cumva îl aveți deja. Trimiteți răspunsul pe adresa următoare: Redacția PUBLICAȚIILOR FLACĂRA, București, Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 71341, cu mențiunea „Pentru concursul Almanahul Flacăra”.

ULTIMA ZI A CONCURSULUI — 30 SEPTEMBRIE, DATA POȘTEI.

ORIZONTAL: 1) Drum de parcurs — A face un popas. 2) Multime de oameni care însoțește pe cineva — Înțea-lă. 3) Obicei — Deschizător de drumuri la C.F.R. 4) Merg cu motocicletă — Comparativ

Salutări
din mers